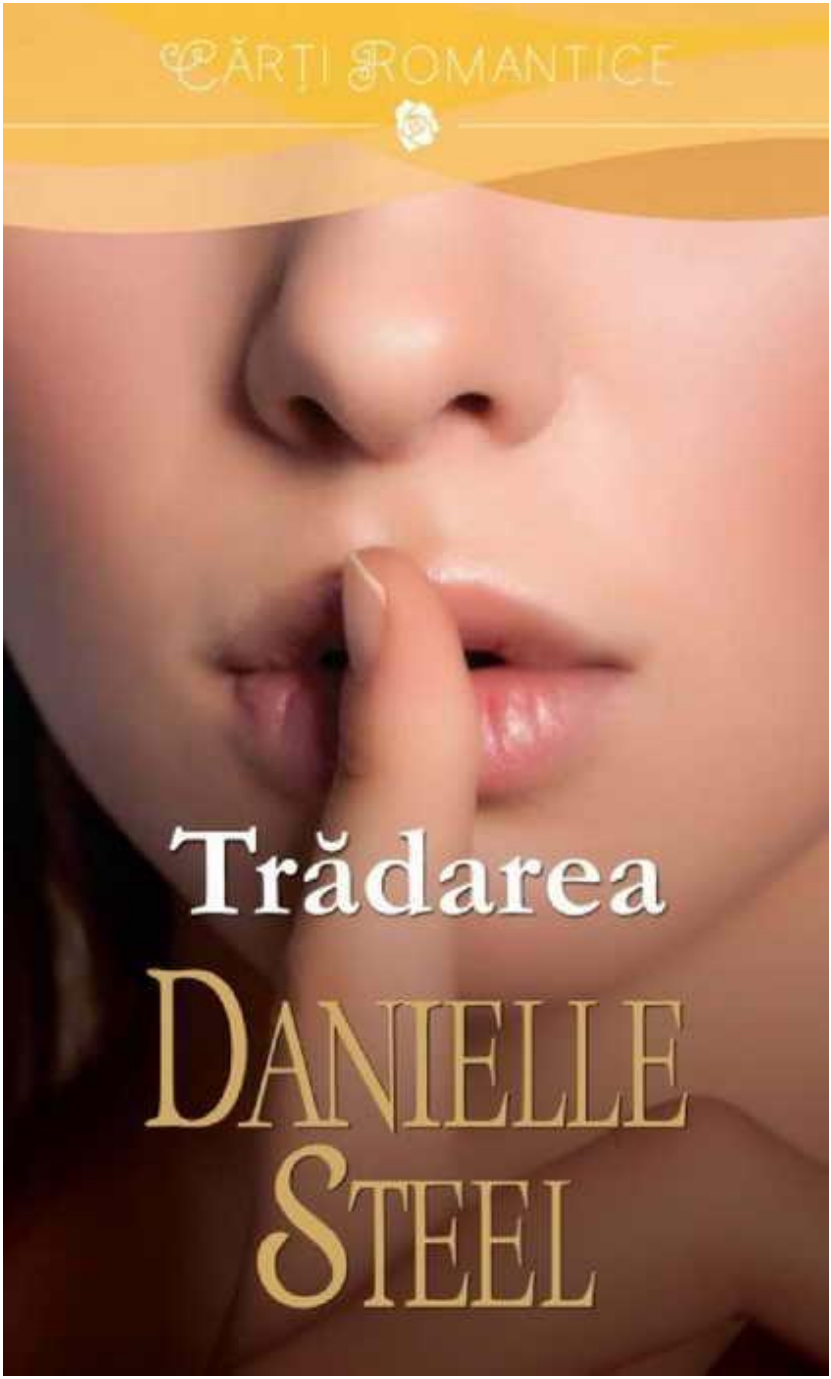
CĂRȚI ROMANTICE
Trădarea
DANIELLE
STEEL

DANIELLE STEEL
Trădarea

Traducere din limba engleză Georgiana Harghel

CĂRŢI ROMANTICE
Betrayal
Danielle Steel
2012 Danielle Steel

Lira
Grupul Editorial Litera www.litera. ro/lirabooks. ro
2014
Grup Media Litera

Copertă: Florentina Hidor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Trădarea / Danielle Steel; trad.: Georgiana Harghel.
— Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978 – 606 – 741 – 034 – 1
I. Harghel, Georgiana (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Copiilor mei iubiţi.
Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara.

Fie ca aceia în care aveţi încredere să nu vă trădeze niciodată.
Şi fie ca aceia cărora le oferiţi inima să se poarte mereu bine, cu tandreţe şi respect.
Şi fie ca dragostea pe care o daţi altora să vi se întoarcă înzecită.
Din toată inima şi cu toată dragostea.
Mami/d.s.

„În fiecare pierdere e şi un câştig, şi în fiecare câştig e o pierdere. Şi cu fiecare sfârşit vine un nou început”.
Proverb budist

Capitolul 1

Cei doi bărbaţi care zăceau scorojiţi în soarele necruţător al deşertului stăteau atât de nemişcaţi încât abia dacă mai păreau în viaţă. Mai devreme, se auziseră explozii asurzitoare în depărtare, iar unul dintre ei era plin de sânge. Deşi fuseseră duşmani, unul îl ţinea pe celălalt de mână, în timp ce viaţa se scurgea din el cu fiecare picătură de sânge. Se uitară unul la altul pentru ultima dată şi apoi rănitul îşi dădu ultima suflare şi muri, exact când în apropiere se auzi sunetul spart al unei arme de foc. Supravieţuitorul se uită cu ochi mari şi îngroziţi atunci când bărbatul care trăsese cu arma apăru din spatele lor, parcă din neant, ca şi cum ar fi căzut din cer, ca un înger răzbunător.

— Tăiat… şi print! se auzi o voce spărgând liniştea şi, în câteva secunde, totul se animă: un grup de oameni cu aparate de filmat şi echipamente intră în scenă, mortul se ridică în picioare, cu sângele şiroindu-i pe gât, iar un asistent de producţie alergă spre el, cu o băutură rece, pe care acesta o dădu pe gât cu recunoştinţă. Bărbatul care îl ţinuse de mână o clipă mai înainte plecă de pe platou pentru a-şi lua ceva de mâncare, de îndată ce auzise că filmările din acea zi se terminaseră.

Peste douăzeci de oameni vorbeau, strigau şi râdeau, iar o femeie înaltă şi blondă, îmbrăcată în pantaloni scurţi din denim, tăiaţi şi zdrenţuiţi, cu tenişi înalţi şi cu un tricou bărbătesc ponosit, vorbea cu un cameraman, arborând un zâmbet imens pe chip. În ciuda tenului alb, era acum bronzată după timpul petrecut în soare, iar o claie de păr blond, lung şi nepieptănat îi încununa capul. Un moment mai târziu, şi-l împleti într-o coadă dezordonată şi se servi cu o sticlă de apă rece ca gheaţa pe care i-o dădu cineva. În apropiere se zărea un camion imens de catering, iar un fotograf imortaliza actorii care părăseau platoul. În film jucau patru dintre cele mai mari staruri de la Hollywood, lucru obişnuit pentru peliculele ei.

— Va fi cea mai bună scenă din film, îl asigură blonda pe cameramanul-şef, în timp ce oamenii veneau şi plecau, punând la punct ultimele detalii cu ea, iar tehnicianul de sunet confirmă că şi el era mulţumit de scenă.

Totul mersese ca pe roate. Omul nisipurilor avea să fie cel mai bun film al ei.

Turnau noul ei film, siguri că va fi un succes imediat, ca toate celelalte pe care le făcuse Tallie Jones. Filmele ei erau aur pur pentru

box-office. Fusese nominalizată pentru două premii Oscar şi şase Globuri de Aur. Pe biroul ei, se aflau două Globuri de Aur, dar niciun Oscar. Peliculele ei aveau un succes enorm, pentru că includeau atât acel tip de acţiune intensă pe care o căutau bărbaţii, destul de multă violenţă pentru a le răspunde setei lor de sânge fără a o exploata excesiv, cât şi sensibilitatea şi analiza emoţională care făceau ca filmele ei să placă femeilor. Oferea ce era mai bun din ambele lumi. Tallie poseda atingerea lui Midas. La treizeci şi nouă de ani, regiza filme de şaptesprezece ani şi nu avusese deocamdată niciun eşec.

Pe platou se simţea deja mirosul victoriei, iar Tallie părea fericită în timp ce se îndrepta spre rulota care îi servea de birou în acea locaţie, cu o copie îndoită a scenariului la subraţ. Aceasta includea toate modificările pe care le făcuseră scenariştii cu o noapte înainte. Tallie şlefuia şi finisa mereu câte ceva, era o perfecţionistă, iar oamenii care lucrau cu ea o acuzau că e prea minuţioasă, dar merita efortul. Îşi deschise telefonul Blackberry, în timp ce intra în rulota cu aer condiţionat, şi văzu că avea două mesaje de la fiica ei, care era boboc la un colegiu de la NYU, în New York, studiind pentru a intra la drept. Maxine, sau Max, după cum îi spuneau, nu era deloc interesată de o carieră în cinematografie, ci doar de drept. Dorea să fie avocat ca bunicul ei, tatăl lui Tallie, Sam Jones. Acesta era eroul lui Tallie şi al lui Max, iar ele erau singurele femei din viaţa lui. Mama lui Tallie murise de leucemie când Tallie era la liceu, iar tatăl ei o sprijinise în tot ceea ce făcuse. Tallie îl luase cu ea la Oscar, să o însoţească, când fusese nominalizată, iar el era teribil de mândru şi de protector faţă de ea.

Mama lui Tallie o făcuse să se îndrăgostească de filme. O dusese la fiecare film imaginabil, în copilărie, privise cu ea toate peliculele clasice şi ea însăşi era fascinată de filme şi de actori. O botezase Tallie Tallulah, după Tallulah Bankhead, despre care credea că este cea mai frumoasă femeie care trăise vreodată. Tallie îşi urâse mereu numele şi ajunsese la o variantă acceptabilă pentru ea, dar îndrăgise fiecare film pe care îl văzuse împreună cu mama ei, care îşi dorise cu disperare să devină actriţă şi care dorea ca fiica ei să fi îndeplinească acum visurile. Nu trăise să fie martora carierei lui Tallie sau să vadă filmele minunate pe care le făcea aceasta. Tallie spera că mamei ei i-ar fi plăcut şi că ar fi fost mândră de ea. Mama lui Tallie se căsătorise cu tatăl ei la douăzeci şi unu de ani, când acesta era deja un avocat de succes, având patruzeci şi cinci de ani. Era a doua

căsătorie a lui, dar Tallie era singurul copil. Acum avea optzeci şi cinci de ani, era pensionat, şi nu se bucura de o sănătate prea grozavă. Se sunau în fiecare zi, şi îi plăcea foarte mult să audă cum merseseră lucrurile pe platoul de filmare. Acum, ea era legătura lui cu lumea exterioară, din moment ce ieşea din casă foarte rar. Afectat de artrită, îi era, pur şi simplu, mult prea greu.

Viaţa maritală a lui Tallie fusese cu suişuri şi coborâşuri, deloc surprinzător în lumea în care trăia, unde relaţiile instabile şi schimbările rapide erau un lucru obişnuit. Spunea mereu că era imposibil să întâlneşti tipi normali, decenţi în industria filmului. Tatăl lui Max fusese o cu totul altă poveste. Era un cowboy din Montana pe care îl întâlnise la USC şi rămăsese însărcinată la douăzeci de ani. Renunţase la şcoală pentru un an pentru a naşte, iar tatăl ei insistase ca ei să se căsătorească. Nu erau decât nişte copii, şi în momentul în care Max avea şase luni, tatăl ei plecase înapoi în Montana şi au divorţat. Tallie mersese să îl viziteze de vreo câteva ori, să vadă dacă îşi pot păstra relaţia, dar duceau vieţi cu totul diferite. De atunci, el era în circuitul de rodeo vreme de douăzeci de ani, se însurase cu o fată din Wyoming şi făcuse alţi trei copii. Îi trimitea lui Max o felicitare de ziua de naştere în fiecare an, un suvenir de la rodeo de Crăciun, iar Max îl văzuse de patru ori în viaţa ei. Nu era un tip rău, doar că nu avea nicio legătură cu Max şi venea din cu totul altă lume. Fusese un băiat frumos, uimitor de frumos la douăzeci de ani, iar Max era chiar mai frumoasă decât mama ei, o blondă înaltă de 1,80, lungă şi zveltă, cu ochii albaştri ca cerul. Ochii lui Tallie erau verzi şi era un pic mai scundă decât fiica ei. Când ieşeau împreună, formau o pereche memorabilă şi păreau mai mult surori, decât mamă şi fiică.

Cealaltă incursiune a lui Tallie pe tărâmul căsniciei fusese cu un actor dintr-unul din filmele sale. Nu se încurca niciodată cu actorii pe platoul filmelor pe care le făcea, dar pentru el făcuse o excepţie. Fusese un cuceritor irezistibil, un mare star britanic, şi se îndrăgostise nebuneşte de el. Ea avea treizeci de ani, iar el douăzeci şi opt şi o înşelase în mod foarte public şase luni mai târziu, când era la filmări pentru o altă peliculă. Mariajul durase unsprezece luni şi îşi petrecuseră doar trei dintre acestea împreună, şi o costase un milion de dolari când dorise să se despartă. El ştiuse să negocieze în forţă, şi ea plătise preţul.

După aceea, îşi petrecuse următorii cinci ani singură, concentrată asupra muncii şi a fiicei sale. Nu dorea să mai încerce să se căsătorească.

Şi fusese surprinsă când îl întâlnise pe Hunter Lloyd, un producător de succes, şi începuseră să iasă împreună. Nu avea niciun defect, nu înşela, nu mintea şi nici nu bea. Avusese parte de propriile experienţe neplăcute, cu două mariaje eşuate care îl costaseră şi pe el o avere. Începuseră să iasă cu patru ani în urmă şi locuiau împreună de trei. Se mutase cu ea după un an şi renunţase la propria locuinţă, un adevărat palat în Bel Air, lăsând-o ultimei sale soţii. Şi aranjamentul funcţiona pentru amândoi. Tallie şi Hunter se iubeau, şi Max ţinea la el, iar el se purta minunat cu aceasta.

Hunter era un bărbat masiv, blând ca un mieluşel, iar filmul pe care îl făcea Tallie era al doilea produs cu el. Primul fusese un record uluitor de casă. Împreună aveau chiar mai mult succes decât avusese vreunul dintre ei separat. Iar Tallie era fericită cum nu mai fusese de mulţi ani. Nu îşi dorea mai mult decât aveau deja. Hunt Lloyd şi relaţia solidă, liniştită, stabilă pe care o aveau erau perfecte pentru ea. Era o persoană modestă, în ciuda succesului ei major, şi îi plăcea să ducă o viaţă liniştită. Oricum, nu avea timp să iasă nicăieri, era ori la filmări, ori pregătea un film, ori la postproducţie. Rareori exista o perioadă în care să nu muncească.

La douăzeci şi unu de ani, după ce o născuse pe Max, Tallie fusese „descoperită” de un agent de la Hollywood, într-un supermarket. Îi obţinuse o audiţie şi un rol într-un film. Ea făcuse asta de dragul amintirii mamei şi pentru că ştia ce ar fi însemnat pentru ea. Se descurcase bine şi filmul avusese succes, dar urâse fiecare minut pe care îl petrecuse ca actriţă. Nu era ceva legat de ea şi nici ceva legat de film. Spre nemulţumirea agentului ei, refuzase toate ofertele primite după, şi fuseseră câteva. Arătase bine la cameră şi, cu câteva lecţii, se dovedise o actriţă rezonabil de bună, dar se îndrăgostise de regie. Era ceea ce dorea să înveţe şi, când se întoarse la colegiu după naşterea lui Max, se înscrise la şcoala de film de la USC. Proiectul său de absolvire fusese un mic film cu buget redus, pe care îl făcuse cu mari economii, finanţat cu ajutorul tatălui ei, şi care devenise un film-cult, Adevărul despre bărbaţi şi femei. Fusese începutul carierei ei de regizor. De atunci, nu se oprise şi nici nu mai privise vreodată înapoi.

Primele ei filme avuseseră succes şi recenzii pozitive şi începuseră să producă bani când se apropia de treizeci de ani. Devenise o legendă la Hollywood şi un nume cu răsunet în cei şaptesprezece ani de regie. Iubea ceea ce făcea. Ceea ce nu îi plăcea şi nu avea să fi placă vreodată erau toate acele lucruri care veneau odată cu asta – faima, atenţia, presa, premierele,

toate ocaziile de a te da mare şi de a fi în atenţia reflectoarelor. Din punctul ei de vedere, aceste lucruri erau pentru actori, nu pentru ea, şi tocmai de aceea nu dorise să devină actriţă şi iubea meseria de regizor, contribuind la performanţa fiecărui actor şi la interpretarea scenariului. După singurul film în care jucase, văzuse ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi continuat cariera de actriţă şi nu îşi dorise nimic din toate astea. Tallie era muncitoare, un creator, un artist. Era dispusă să se străduiască din răsputeri pentru orice făcea, dar nu să fie un star. Era singurul lucru pe care nu şi-l dorea şi lăsa clar să se înţeleagă asta.

Trebuise să meargă în oraş şi să-şi cumpere o rochie pentru prima ceremonie Globurile de Aur, când fusese nominalizată; nu avea niciuna. Tot ce avea erau hainele de lucru, care o făceau să pară, în majoritatea timpului, o persoană fără adăpost. Lui Tallie nu îi păsa. Era fericită aşa cum era, iar Hunt o iubea aşa. El era mai elegant în relaţii şi un om mai de lume şi mai implicat în viaţa de la Hollywood, dar nu i se urca niciodată la cap şi era mereu mulţumit să se întoarcă acasă, la Tallie, să se întindă pe podea sau pe canapea şi să studieze scenarii. Şi când ea filma pe undeva, i se alătura de câte ori putea. Era mai mult om de afaceri, decât persoană cu legături la Hollywood. Filmele erau o afacere importantă pentru el, şi afacerile nu puteau merge mai bine decât atunci când era vorba de un film produs şi regizat de Tallie Jones. Şi dacă aceasta se obosea sau nu să îşi pieptene părul, nu avea importanţă pentru el.

Se aflau lângă Palm Springs, în locaţia pe care o puseseră la punct. Avea o cameră de hotel acolo, pentru momentele în care dorea să rămână peste noapte, dar în majoritatea nopţilor încerca să ajungă acasă, în L.A., ca să fie împreună cu Hunt, dacă nu trebuia să lucreze până târziu sau dacă nu venea el să stea cu ea.

Tallie dorea să se uite la unele dintre dublele trase în acea zi, în special la ultimele, înainte de a părăsi platoul. Avea trei creioane şi un stilou prinse în păr, în timp ce îşi lua notiţe şi răspundea la e-mailuri, şi tocmai ieşea din rulotă pentru a se duce şi să se uite la ce făcuse în acea zi, când apăru un nor de praf pe drumul care ducea la platou, stârnit de un Aston Martin argintiu.

Îşi miji ochii şi se uită spre soarele la apus, în timp ce automobilul sport se apropia, ridicând un nor de praf în jurul ei. Maşina se opri brusc în apropiere de locul în care se afla Tallie, iar aceasta zâmbi larg când şoferul coborî. Femeia care ieşi din maşină arăta spectaculos, cu un minijup

microscopic, picioare sexy interminabile, siluetă uimitoare şi o coamă de păr blond. Părea grăbită şi zburlită de vânt şi ca un personaj de film în timp ce cobora din maşină. O încheietură îi era acoperită de o brăţară imensă turcoaz, cercei de diamant în urechi, şi purta tocuri extrem de înalte.

— Rahat, am pierdut ultima dublă pe ziua de azi?

Brigitte, frumuseţea care avea Aston Martinul, părea supărată, iar Tallie zâmbi larg.

— A mers grozav. Poţi să urmăreşti cu mine ce am filmat azi. Tocmai mă pregăteam să fac asta.

Brigitte părea uşurată.

— Traficul a fost de coşmar. Am rămas blocată de două ori pentru câte o jumătate de oră.

Brigitte arăta exact ca un star. Cu sandalele ei cu platformă şi toc cui, era mai înaltă decât Tallie, machiajul ei era perfect – nu ieşea niciodată din casă nemachiată –, iar hainele i se potriveau de minune, punându-i în evidenţă trupul incredibil de sexy. Era opusul lui Tallie din toate punctele de vedere. În privinţa ei, totul fusese gândit cu atenţie pentru a atrage privirile, spre deosebire de Tallie, care prefera să se considere invizibilă şi căreia îi plăcea să fie aşa. Treaba ei era să fi pună pe alţii în evidenţă, nu pe ea. Brigitte Parker iubea atenţia de care se bucura şi nu avea nimic din subtilitatea şi timiditatea lui Tallie. Cele două femei semănau fizic, fiind ambele înalte, zvelte şi blonde, dar se foloseau cu totul diferit de atributele cu care natura le înzestrase. Tallie le ascundea, iar Brigitte le lumina cu reflectorul. Lui Tallie nu îi păsa, cu adevărat, de cum arăta şi nu se gândea niciodată la asta. Brigitte se gândea mult şi făcea eforturi ca să arate uimitor.

Aveau aceeaşi vârstă, dar Brigitte îşi ştersese de pe chip zece ani, deşi şi Tallie făcuse acelaşi lucru, dar fără să vrea. Arătând de parcă s-ar fi îmbrăcat cu cârpe, în tenişi Converse înalţi, cu blugi şi tricouri rupte, părea o puştoaică. Brigitte se operase la ochi, era foarte mândră de implanturile sale de silicon, îşi injecta Botox cu regularitate, avea colagen în buze şi îşi petrecea fiecare zi în cea mai exclusivistă sală de sport din Hollywood. Muncea din greu ca să arate fişă, iar rezultatele erau grozave. Era la fel de frumoasă ca orice alt star.

Se întâlniseră la şcoala de film de la UCS, cu şaptesprezece ani în urmă. Brigitte îşi dorise cu disperare să devină actriţă şi era hotărâtă să înveţe tot ce se poate despre filme. Toată lumea ştia că provine dintr-o

familie bună din San Francisco şi că nu trebuia să muncească, dar tânjea după o carieră de actriţă. Ca şi Tallie, îşi pierduse mama la o vârstă fragedă. Tatăl ei se recăsătorise foarte repede cu o femeie mult mai tânără, iar perspectiva de a avea de-a face cu o „mamă vitregă malefică" o gonise pe Brigitte în L.A. Tallie o angajase să o ajute cu primul ei film independent, în timp ce era la şcoală, iar Brigitte fusese atât de eficientă, de organizată şi o ajutase atât de mult, încât Tallie o rugase să lucreze şi la următorul ei film. Brigitte îi uşurase viaţa lui Tallie din toate punctele de vedere şi îi plăcea să facă asta. La final, renunţase la visul ei de a deveni actriţă şi, de atunci, fusese asistenta lui Tallie. Era tot ce Tallie nu voia să fie sau să facă. Brigitte era interfaţa perfectă, o proteja cu ardoare pe Tallie de presă şi o apăra de tot ceea ce putea. Îi plăcea să spună că ar fi încasat bucuroasă şi un glonţ pentru ea. Din unele puncte de vedere, Tallie se dovedea atât de naivă şi de inocentă, încât avea nevoie de cineva care să acţioneze în numele ei şi care să o protejeze. Brigitte era reprezentanta lui Tallie în lume şi se bucura să facă asta, preluând toate sarcinile posibile de care ar fi trebuit să se ocupe Tallie, ceea ce îi oferea lui Tallie mai mult timp să muncească sau să şi-l petreacă cu fiica ei. Era recunoscătoare pentru ceea ce făcuse Brigitte pentru ea, în ultimii şaptesprezece ani. Era un aranjament care le convenea de minune amândurora şi care răspundea nevoilor lor, iar perioada petrecută împreună le transformase în cele mai bune prietene. Pentru că muncea atât de mult, Tallie nu avea timp pentru prea mulţi prieteni. Brigitte era mereu acolo, protejând-o şi apărând-o în orice mod putea şi era foarte mândră de ceea ce făcea. Nicio sarcină nu era prea grea, prea dificilă, prea consumatoare de timp sau prea josnică pentru ea.

Merseră împreună către rulota în care Tallie putea viziona dublele zilei şi sporovăiră vesele despre acestea, în timp ce Brigitte se chinuia să meargă cu tocurile ei imense pe poteca de pietriş.

— Trebuie să îţi iei o pereche normală de pantofi, o tachină Tallie cu un zâmbet.

Era un comentariu pe care îl făcea adesea. Brigitte nu purta niciodată altceva decât tocuri cui, cât de sexy putea, şi îi stăteau minunat. În picioarele ei păreau la fel de comozi ca nişte pantofi de atletism.

— Ca o pereche de tenişi Converse, poate?

Brigitte chicoti. Tallie nu îi purta niciodată pe cei mai noi, ci doar pe cei care erau rupţi, pătaţi şi plini de găuri. Ar fi putut arăta la fel de sexy şi

de răvăşitoare ca Brigitte dacă ar fi dorit, dar nu era interesată de aşa ceva, iar lui Hunt nu îi păsa. O iubea aşa cum era. Înfăţişarea ei neîngrijită era o parte a farmecului ei şi ceea ce admira el cel mai mult erau creativitatea şi inteligenţa ei. Acelaşi lucru pe care îl admira şi Brigitte. Ştiau amândoi că Tallie avea să fie recunoscută drept unul dintre cei mai mari creatori ai cinematografiei, la un moment dat.

Ajunseră în rulotă şi priviră dublele zilei împreună. Tallie era tăcută şi concentrată, observând fiecare detaliu, oricât de mic. Îi pusese să oprească de câteva ori şi făcu observaţii editorilor care aveau să lucreze cu dublele la postproducţie. Avea un ochi format şi vedea nuanţe care scăpau altora, lucru care o făcea să fie specială. Şi avu o discuţie cu asistentul de regie şi cu editorii înainte de a pleca. După şapte, se îndreptă, împreună cu Brigitte, înapoi spre rulota ei. Tallie părea obosită, dar mulţumită.

— Mergi acasă în noaptea asta? o întrebă Brigitte.

În portbagajul maşinii avea o geantă cu lucrurile necesare, în cazul în care Tallie ar fi vrut să rămână cu ea. Punea întotdeauna nevoile şi planurile lui Tallie mai presus de toate şi îşi făcea programul în funcţie de acestea. Nu o deranja niciodată să joace un rol secundar în viaţa lui Tallie, exact unul dintre lucrurile care o făceau atât de valoroasă. Era asistenta personală perfectă, din toate punctele de vedere.

— Nu ştiu, răspunse Tallie. L-ai văzut pe Hunt înainte să pleci?

Dorea să fi fost acasă cu el, deşi ştia că nu avea să ajungă în oraş până la ora nouă sau zece.

— A spus că o să-ţi gătească cina dacă vii acasă sau că o să ia ceva din oraş, dacă preferi. I-am spus că o să-l informez.

Tallie ezită pentru un minut şi îşi dădu seama că voia să meargă acasă. Chiar dacă îşi petreceau doar vreo două ore împreună înainte să se culce şi chiar dacă trebuia să se trezească devreme a doua zi, îi plăcea să stea în casa ei cu el, şi el era un bucătar desăvârşit.

— Cred că am să mă întorc.

— Te conduc eu. Poţi să dormi în drum spre casă.

Tallie avusese o zi lungă, stătuse doar pe platou. Era obişnuită şi îi plăcea asta.

— Mulţumesc, spuse Tallie şi ridică o sacoşă din pânză pe care o folosea pe post de poşetă de luni bune.

O găsise la un târg de vechituri; era făcută pentru a căra în ea unelte de instalator şi era perfectă pentru scenariile şi carneţelele pe care le

transporta peste tot, pentru a le studia de fiecare dată când avea timp şi se ivea ocazia. Muncea mereu şi lua notiţe cu ideile noi care îi veneau, fie pentru scenele care se filmau în acel moment, fie pentru următorul film. Gândurile ei goneau mereu cu sute de kilometri pe oră.

Brigitte îi trimise un mesaj lui Hunt că Tallie venea acasă, aşa cum îi promisese. O sunase de mai mult de zece ori pe Tallie în acea zi, rezolvase vreo câteva comisioane, comandase unele lucruri pentru Max la New York şi plătise facturile. Brigitte era cea mai eficientă persoană pe care o cunoscuse vreodată Tallie, iar Hunt era de acord cu ea. Spunea mereu că Tallie avea noroc că Brigitte era posesoarea unei personalităţi potrivite pentru o asemenea muncă. Era cât se poate de mulţumită să trăiască în umbra lui Tallie şi să fie emisarul ei în lume. Şi existau şi beneficii. De fiecare dată când Brigitte admira o haină nouă, o haină de blană sau o bijuterie, magazinul i le dădea şi era mândră de victorie. Era unul dintre cele mai mari avantaje ale slujbei ei. Bijutierii şi creatorii de modă îi trimiteau daruri fie pentru Tallie, fie pentru a o ruga să o convingă pe Tallie să le poarte creaţiile, de care Tallie nu era deloc interesată. Era cât se poate de mulţumită să o lase pe Brigitte să păstreze darurile. Brigitte era încântată să le accepte şi arăta fabulos în orice ar fi purtat. Făcuse chiar o afacere grozavă cu Aston Martinul şi era proprietara unei case splendide în Hollywood Hills, cu piscină în curte. Trăia bine şi se distra grozav ca asistentă a lui Tallie. Ultimii şaptesprezece ani fuseseră o adevărată binecuvântare pentru ea. Şi chiar dacă era obişnuită cu banii şi nu avea nevoie de avantajele pe care i le oferea Tallie, se bucura oricum de ele şi nu avea nimic de a face cu tatăl ei şi cu mama vitregă. Îi plăcea să nu depindă de banii familiei, deşi admitea că fusese nevoită să plătească pentru casă din moştenirea primită de la mama ei, dar fusese o investiţie grozavă şi valora acum de două sau de trei ori mai mult decât dăduse pe ea. Cu ceea ce avea deja şi cu salariul frumuşel pe care i-l dădea Tallie, împreună cu un flux constant de cadouri şi de avantaje suplimentare, Bigitte ducea o viaţă de lux, mai bună decât a lui Tallie din multe puncte de vedere sau, cel puţin, aşa părea.

Tallie era din fire mai discretă, deşi şi ea dusese o viaţă confortabilă, dar nu precum copilăria pe care o descria Brigitte. Brigitte îşi vizita din când în când familia şi se plângea de fiecare dată când o făcea. Considera că San Francisco era deprimant, continua să îşi urască mama vitregă şi nu se mai înţelesese cu tatăl ei de când se însurase cu aceasta. Tallie fusese

familia ei, singura la care ţinea, de şaptesprezece ani, iar Tallie simţea acelaşi lucru şi ea. Brigitte devenise sora pe care nu o avusese niciodată şi o mătuşă binevoitoare prin adopţie pentru Max, care o adora şi care îi povestea totul, uneori mai mult decât îi spunea mamei sale, mai ales dacă Tallie era ocupată şi turna un film.

Tallie se aşeză pe locul din dreapta al extravagantului Aston Martin, îşi legă centura de siguranţă şi se instală mai bine în scaun. Fusese prezentă pe platou de la ora cinci dimineaţă şi îşi dădu brusc seama cât este de obosită. Îi dăduseră noile modificări la scenariu chiar înainte de plecare şi le luase pentru a le citi pe drum, dar, în timp ce se îndepărtau de platou, se simţi epuizată.

— De ce nu dormi puţin? îi sugeră Brigitte. Poţi citi modificările mâine-dimineaţă. Am să te duc eu cu maşina. Nu trebuie să le citeşti în noaptea asta.

Tallie era cât se poate de conştiincioasă.

— Mulţumesc, îi răspunse Tallie recunoscătoare.

Nu îşi putea imagina cum ar fi fost viaţa ei fără Brigitte care să facă totul pentru ea şi spera să nu fie niciodată nevoită să încerce. Spera că aveau să îmbătrânească împreună, iar Brigitte o tachina mereu şi îi spunea că exact aşa se va întâmpla. O asigura că nu pleca nicăieri, nu era niciodată tentată de o altă slujbă şi nici să accepte vreuna dintre ofertele pe care le primea adesea, din partea celor care doreau să o fure şi să lucreze pentru ei. Era promptă în a confirma că acestea erau slujba şi angajatorul pe care le iubea şi, după atât de mulţi ani petrecuţi împreună, Tallie era şi cea mai bună prietenă a ei.

Şi, apoi, brusc, Tallie chicoti zărindu-se în oglinda retrovizoare.

— Arăţi de parcă ai luat o autostopistă. Sunt în ultimul hal.

— Da, eşti, spuse Brigitte, izbucnind în râs când se uită la ea. Poate ar trebui să încerci să îţi piepteni părul din când în când.

Brigitte avea extensii, care o făceau să semene şi mai mult cu Tallie. Coama lungă a lui Tallie era naturală, iar marea diferenţă dintre cele două era că părul lui Brigitte era mereu pieptănat. Nu ar fi putut să meargă la serviciu arătând precum Tallie, dar oricum nu ar fi putut să o facă. Iar slujba lui Tallie era mai solicitantă fizic, urca mereu pe scări sau pe macarale pentru a avea o imagine mai bună asupra scenei. Stătea ore la rând în soare, fără să-şi bată capul să se dea cu cremă protectoare, în ciuda avertismentelor sumbre ale lui Brigitte că avea să se umple de riduri. Tallie

se ghemuia pe pământ, în spatele unei camere, sau se întindea în praf pentru a vedea mai bine unghiul. Tallie era, din toate punctele de vedere, un adevărat cal de povară, dar, chiar dacă părea neglijentă, era frumoasă, o frumuseţe naturală strălucitoare. Părea că luminează din interior. Înfăţişarea lui Brigitte era mai studiată şi solicita mai mult efort pentru a fi întreţinută. Tallie nu ar fi avut niciodată răbdarea sau interesul de a arăta aşa sau de a investi timp şi efort în asta.

— Mulţumesc că m-ai adus, zise cu recunoştinţă Tallie, căscând.

Acum, că se relaxase, îşi dădea seama de cât de obosită era.

— Închide ochii şi dormi, îi ordonă Brigitte, iar Tallie se conformă cu un zâmbet liniştit pe buze.

Şi, cinci minute mai târziu, când intrară pe autostrada spre L.A., Tallie dormea dusă, iar Brigitte o ducea acasă.

capitolul 2

Brigitte o zgudui uşor când ajunseră în faţa casei din Bel Air. Lui Tallie nu îi plăcea să îşi etaleze ostentativ bogăţia, dar avea o casă frumoasă, care era decorată simplu, cu camere moderne, sobre şi deschise, emanând un sentiment de linişte. Tallie nu avea nevoie de lucruri inutile în viaţă. Avea o casă în Malibu pe care nu avea timp să o folosească, apartamentul din New York pentru Max şi un mic apartament la Paris, pe care şi-l cumpărase la primul mare succes. Era ceva ce îşi dorise întotdeauna, deşi nu mai fusese pe acolo de doi ani, dar îi plăcea să ştie că îl avea şi îl închiria ocazional prietenilor. Brigitte îl folosise în ultima vacanţă şi îi plăcuse să stea acolo. Tallie fusese la filmări în Africa, în timp ce Brigitte plecase la Paris pentru o săptămână. Avantajele slujbei lui Brigitte erau de-a dreptul fabuloase, esenţa, până la urmă, a postului de asistent personal. Duceai aceeaşi viaţă ca angajatorul şi renunţai la a ta pentru a face asta, iar viaţa lui Brigitte se potrivea cu uşurinţă cu viaţa lui Tallie. Avea o întâlnire în seara aceea la zece, şi dacă se întâmpla să întârzie până la miezul nopţii pentru că Tallie avea nevoie de ceva, nu ar fi fost nicio problemă din punctul ei de vedere.

— Ai ajuns acasă, şopti Brigitte în timp ce Tallie deschidea ochii.

Modificările la scenariu erau tot în poala ei, necitite încă. Dar Brigitte avea dreptate, putea să o facă şi dimineaţă. Se simţea mai proaspătă după ce dormise. Preţ de un minut, nu ştiuse unde se află.

— Uau, am dormit tot drumul, spuse Tallie zâmbind larg, şi păru o puştoaică stând pe locul din faţă al maşinii, lângă casa ei.

Avea în continuare pixurile şi un creion înfipte în păr. Adăugase unul după altul, pe tot parcursul zilei.

— Hunt mi-a trimis un mesaj şi zice că a pregătit cina. Eşti o norocoasă, spuse ea, în timp ce Tallie deschidea portiera maşinii.

— Da, sunt.

Dar ştiau amândouă că un aranjament precum cel pe care îl aveau Hunt şi Tallie nu fusese niciodată pe placul lui Brigitte. Îi plăcea libertatea ei şi mulţimea de bărbaţi, de regulă mai tineri decât ea, doar pentru o perioadă scurtă din viaţa ei, iar majoritatea acestora erau actori care jucau în filmele lui Tallie. Avea o slăbiciune pentru actori tineri, cu potenţial de băieţi răi. Nu îi păstra niciodată suficient cât să le ofere o astfel de şansă. Se culca cu ei cât se turna filmul şi, după aceasta, ambii treceau mai

departe. Ei îi convenea aşa.

— Am să te iau la patru jumătate, mâine-dimineaţă, îi strigă Brigitte, iar Tallie îi făcu semn de rămas-bun cu mâna în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă.

Dorea să fie din nou pe platou până la ora şase. Ca de obicei, urma să fie o noapte scurtă şi, înainte de a putea deschide uşa cu cheia, aceasta a fost deschisă de un bărbat înalt, frumos, cu părul şi barba negre, purtând un şort peste tricou şi pantaloni scurţi. O sărută apăsat pe Tallie pe gură, iar uşa se închise.

Brigitte se îndepărtă la volanul maşinii. Unul dintre actorii care jucau în filmul pe care tocmai îl făcea Tallie o aştepta la ea acasă. Îi spusese unde era cheia trădarea de rezervă. Tommy avea douăzeci şi şase de ani şi, când Brigitte ajunse acasă, era dezbrăcat şi o aştepta în piscină.

— Ei, ce privelişte spectaculoasă!

Brigitte zâmbi în timp ce îl admira şi apoi îşi dădu jos fusta şi rămase acolo doar în chiloţi tanga şi pantofi cu toc cui, după care îşi dădu jos şi bluza şi îşi deschise sutienul. Sânii, în care investise în urmă cu câţiva ani se profilară ţanţoşi în lumina spoturilor, în timp ce tânărul actor o admira din priviri. Avea un corp minunat şi îl folosea bine.

— Intră, o invită el, bucurându-se din plin de apa caldă şi de perspectiva unei nopţi petrecute în compania ei.

Începuseră o aventură în ultimele şase săptămâni, în timp ce se turna filmul. Nu îşi făcuseră nicio promisiune şi nici nu aveau de gând. Genul de noapte pe care urmau să şi-o petreacă împreună era tot ceea ce îşi doreau şi tot ceea ce avea să fie vreodată. Brigitte nu voia nimic mai mult. Se aruncă în piscină şi se opri între picioarele bărbatului care izbucni în râs… Era o femeie incredibilă şi se simţea minunat cu ea. Şi spera că avea să-l ajute să obţină un rol în următorul film al lui Tallie. Ea nu îi promisese nimic, dar lăsase să se înţeleagă asta. Şi chiar dacă nu o făcea, se distrau de minune. Era una dintre cele mai importante persoane de la Hollywood, din punctul lui de vedere şi nu numai, avea acces nelimitat şi se bucura de întreaga încredere a lui Tallie Jones. Singurul lucru pe care nu puteai să-l faci în prezenţa lui Brigitte era să o vorbeşti de rău pe Tallie. Brigitte te-ar fi ucis pe loc dacă ai fi făcut-o. Era cea mai loială femeie pe care o cunoscuse vreodată. Şi oferea cele mai bune partide de sex.

Hunt îi dădu lui Tallie un pahar de vin imediat ce intră. Lăsă jos geanta de pânză şi puse scenariul pe un scaun din bucătărie şi zâmbi

simţind mirosul îmbietor. Bucătăria se deschidea spre grădină, şi ieşiră împreună, după care se aşezară. Se bucura să îl vadă şi era fericită că venise acasă la el şi că nu rămăsese în Palm Springs, iar era el era fericit. Era o persoană cât se poate de relaxată şi se înţeleseseră perfect în ultimii patru ani. Rareori apărea câte o problemă între ei, şi lui Tallie îi plăcea mult să fi povestească despre munca ei.

— Ai avut o zi bună? întrebă el, în timp ce îşi scoase şorţul şi îl aruncă pe un scaun.

Era mai înalt decât ea şi un pic mai împlinit, din moment ce îi plăcea să mănânce bine, dar era un bărbat bine. Avea patruzeci şi cinci de ani, iar barba îl făcea să pară mai matur decât vârsta.

— Foarte bună, îi confirmă ea cu un zâmbet. Când vii în Palm Springs?

— Mâine nu pot. Am nişte întâlniri. Poate poimâine. Cum a ieşit scena morţii de azi?

Încerca să se ţină la curent cu modificările din scenariu, dar, în cazul lui Tallie, acestea erau mult şi, uneori, modifica scenariul pe parcursul filmărilor. Era mereu sensibilă la dialoguri şi îi lăsa pe actori să improvizeze, dacă puteau. Rezultatele erau adesea uluitoare.

— A fost perfectă, spuse Tallie, părând mulţumită. Sunt moartă de foame. Ce avem la cină?

Îi pregătea adesea mâncare japoneză, chinezească şi thailandeză. Se pricepea la bucătăria asiatică şi franceză şi uneori gătea feluri mexicane în weekend. Lui Hunt îi plăcea mult să gătească, şi toată lumea devora preparatele lui. Era amuzant să te întorci acasă şi să găseşti surprizele lui, iar cina cu care o servea în acea seară nu făcea excepţie. Petrecură o seară relaxată, vorbind şi mâncând în curte, iar el luase şi o sticlă din vinul ei alb favorit, Corton-Charlemagne. De fiecare dată când venea acasă, era ca şi cum ar fi luat masa în oraş – doar că mai bine, pentru că erau singuri şi nu trebuia să se îmbrace frumos şi să-şi pieptene părul.

El lucra deja la următorul lor proiect. Urmau să plece în Italia cu acest scop şi avea de gând să îşi petreacă mult timp cu ea. Doreau să închirieze o vilă în Toscana, pe toată durata filmărilor. El alcătuia deja distribuţia şi lucra cu asigurătorii şi cu investitorii lor pentru finanţarea filmului. Era lucrul la care se pricepea cel mai bine, în timp ce Tallie se ocupa de regie, şi făcea totul cu meticulozitate. Convinsese un investitor japonez important să sponsorizeze filmul. Era uşor să strângi bani când era

vorba de regia lui Tallie Jones, dar toate condiţiile trebuiau să fie potrivite. Hunt se pricepea de minune şi era un perfecţionist la fel de meticulos ca Tallie.

— Cred că suntem pregătiţi cu toţii, zise el despre investitorul japonez, în timp ce strângeau împreună masa, după o cină minunată. Ea îi mulţumise cu un sărut. Singurul lucru pe care îl doreşte este un audit al proiectului şi al nostru personal. Presupun că vrea să se asigure că suntem ambii solvabili şi că nu vom fugi cu banii lui. Zâmbea în timp ce spunea asta. Nu ai nimic împotrivă, nu? o întrebă în timp ce făceau curat în bucătărie.

— Bineînţeles că nu. Am să-i spun lui Victor Carson să fi dea tot ce doreşte.

Ştiau amândoi că era un investitor solid şi doreau să fi ajute cu bani pentru următorul lor film.

— Foloseşte o firmă independentă de contabilitate fiţoasă, condusă de doi tipi care au lucrat la FBI. Am auzit că sunt foarte minuţioşi, dar aşa toată lumea o să fie fericită. Noi o să-i luăm banii, el o să ştie că suntem cinstiţi şi o să ne ocupăm de toate.

Vorbise cu toţi agenţii importanţi din Hollywood despre actorii pe care îi dorea în distribuţie şi, odată ce dobândeau banii, aveau să se poată mişca rapid cu contractele.

— Am s-o pun pe Brigitte să îl sune pe Victor mâine, spuse Tallie şi stinseră lumina în bucătărie şi urcară la etaj, în dormitorul matrimonial împodobit cu un ecran imens.

Le plăcea la nebunie să stea în pat şi să se uite la filme. Dar nu şi noaptea aceasta. Deja era miezul nopţii şi trebuia să se trezească în patru ore. Era obişnuită să doarmă foarte puţin când muncea.

Dorise să o sune pe Max în acea seară, dar era prea târziu la New York când îi venise ideea şi urma să o sune de dimineaţă. Şi apoi Hunt spuse că tatăl ei sunase chiar înainte să ajungă ea acasă şi că uitase să fi zică.

— Trebuie să meargă la nişte analize mâine, îi spuse Hunt, şi pe chipul ei se citi imediat îngrijorarea. A spus că nu e nimic important, doar chestii de rutină. Se întreba dacă lucrezi mâine şi i-am zis că da.

— Pot s-o trimit pe Brig cu el sau pe menajera lui, Amelia, spuse ea pe gânduri.

Tatăl ei spunea mereu că avea o asistentă „tare”, lucru care o făcea să

râdă. Credea că Brigitte era splendidă şi cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată.

— I-am spus că îl duc eu cu maşina, răspunse Hunt cu lejeritate. Îmi pot face timp. Nu e mare lucru. A fost de acord cu asta, dacă eşti şi tu.

— Eşti un adevărat sfânt, zise ea, luându-l în braţe, şi el o trase mai aproape.

— Nu, te iubesc doar. Mulţumesc că ai venit acasă în noaptea asta.

— Eu îţi mulţumesc pentru cină. Vrei să vii în Palm Springs mâine-seară? îl întrebă din nou, gândindu-se că ar fi petrecut mai mult timp împreună, fără drumul lung de întoarcere în L.A., iar hotelul unde stăteau în Palm Springs era foarte frumos şi avea un spa grozav.

Îi plăcea când venea la ea, să îşi petreacă noaptea împreună. Şi, uneori, era mai simplu pentru ea decât să vină acasă, după zile lungi de filmare.

— Trebuie să fac neapărat unele lucruri mâine şi am o întâlnire mâine-seară. Cred că am să vin poimâine. De ce nu rămâi acolo următoarele două nopţi, ca să nu mai faci drumul ăsta lung după serviciu şi am să stau cu tine poimâine-noapte?

— Sună bine, zise ea şi apoi plecă să facă un duş, iar câteva minute mai târziu era în pat, alături de el, cuibărindu-se lângă trupul lui.

Observă că el era gol şi îşi scoase tricoul pe care îl purta pe post de cămaşă de noapte şi rămaseră lipiţi unul de altul, în timp ce el o săruta şi se bucura chiar şi mai mult că se întorsese acasă.

— Îmi lipseşti când eşti plecată, îi şopti el, şi ea îl sărută din nou.

Palm Springs cu greu putea fi numit o locaţie dificilă. Făcuse filme pentru care îşi petrecuse şase luni în junglă, trei luni trăise într-un sat din Africa şi existaseră locaţii unde izbucnise războiul civil în timp ce ei se aflau acolo. Aveau să părăsească locaţia în curând, oricum, şi se simţea un pic în vacanţă atunci când el venea să îşi petreacă împreună noaptea.

— Şi mie mi-e dor de tine, îi şopti ea şi începură să facă dragoste şi, apoi, uită de tot, mai puţin de el.

După aceea, se ţinură în braţe şi vorbiră vreme de câteva minute şi ea trebui să se străduiască să rămână trează. Se simţea atât de liniştită şi de în largul ei, încât nu îşi putea ţine ochii deschişi. Îl cuprinse cu braţul şi, în timp ce el continua să fi vorbească şi să fi mângâie părul, Tallie căzu într-un somn adânc.

capitolul 3

Brigitte trăsese pe alee la patru şi jumătate, a doua zi dimineaţă, la fix, ca de obicei. Indiferent ce făcea cu o noapte înainte, venea întotdeauna la timp la muncă, oricare ar fi fost ora. Îi trimise un mesaj lui Tallie spunându-i că venise, iar aceasta ieşi din casă desculţă, ducându-şi pantofii în mână, şi închise uşa fără să facă zgomot în spatele ei. Tallie alergă spre Aston Martin şi urcă. Îşi făcuse din nou duş şi părul îi era ud şi, de parcă aşa ceva era posibil, părea şi mai zburlită decât cu o zi înainte. Purta o altă pereche de pantaloni scurţi tăiaţi din denim, cu un tricou zdrenţuit.

— Aşa e moda şi ai dat o avere pe el sau ţi l-a dat cineva de milă, o întrebă Brigitte, privind fascinată tricoul.

Existau, de fapt, haine care arătau aşa, distruse de designerii la modă care rupeau îmbrăcămintea înainte să o vândă. Max cumpăra mereu astfel de haine de la Maxfield. Tallie şi le crea, de obicei, singură şi gratis, dar cu ea nu aveai de unde să ştii vreodată. Rareori cheltuia mult pe haine. Iar numele designerilor nu prezentau niciun interes pentru ea.

— Nu, spuse Tallie bucuroasă. Am scos tricoul de la gunoi. Hunt îl aruncase, dar nu mi-a plăcut ideea că ar putea fi irosit. Din câte se pare, mai poate fi folosit.

Părea încântată.

— Drept ce? Drept cârpă de spălat maşina? Eşti singura femeie pe care o cunosc care câştigă atât de mult ca tine şi se îmbracă de la gunoi.

Brigitte izbucni în râs în timp ce ieşiră în stradă.

— Dacă ţi-aş spune că l-am luat de la Maxfield, ar fi şic?

— Desigur, răspunse Brigitte fără să ezite.

— Bun, atunci gândeşte-te că de acolo l-am luat. Nu am timp să îmi fac griji despre modul în care arăt.

Nu o făcea niciodată. Nu era pe lista ei de priorităţi. Îi păsa de ce avea în cap, nu pe ea, spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le cunoştea şi de Brigitte cu siguranţă, care purta haine noi, de firmă, în fiecare zi. Brigitte îşi cheltuia cea mai mare parte a salariului pe bijuterii şi pe haine. Îi plăcea să spună că avea o imagine de întreţinut, din moment ce o reprezenta pe Tallie Jones. Dar Tallie nu dădea nicio ceapă degerată pe imaginea ei.

O sună pe Max la New York în drum spre Palm Springs şi o prinse exact când se pregătea să plece la şcoală. Max spuse că sunase doar ca să

vadă ce face cu o zi înainte, să vadă cum se simte şi cum merge filmul.

— Merge grozav. Suntem, în mare, în grafic şi ar trebui să ne întoarcem în L.A. În câteva săptămâni. Ce-i cu tine? Cum e la şcoală?

Lui Tallie îi plăcea mult să vorbească cu ea şi o suna cât de des posibil.

— E bine. Am cunoscut un băiat săptămâna trecută, la bibliotecă. Pare destul de OK. Se pregăteşte pentru medicină.

Idilele ei o îngrijorau mereu pe Tallie, dându-şi seama că fusese doar cu doi ani mai mare când se îndrăgostise de un cowboy din Montana şi rămăsese însărcinată cu Max. Dar nu părea genul de lucru pe care să îl facă aceasta. Max era mai puţin naivă decât Tallie la aceeaşi vârstă, şi Tallie simţea acum că, dacă mama ei nu ar fi murit cu câţiva ani înainte, nu ar fi rămas însărcinată şi nu ar fi avut un copil. Se simţise destul de dezorientată pentru o vreme, deşi tatăl ei o susţinuse mereu. Dar era sigură că mama ei ar fi tratat problema diferit şi probabil, nu ar fi insistat ca ea să se mărite, aşa cum o făcuse tatăl ei. Întreaga poveste fusese o imensă greşeală, cu excepţia faptului că se alesese cu o fiică grozavă de pe urma ei şi pentru asta era recunoscătoare. Max era un copil minunat şi nu îi provocase mamei ei niciun moment de durere. Şi aspiraţiile ei de a deveni avocat precum bunicul îi păreau grozave lui Tallie. Nu o dorea în lumea filmului. Era o viaţă prea grea, plină de oameni instabili şi o lume nebună. Nu o încurajase niciodată să se împrietenească cu progeniturile vedetelor de cinema, deşi Max cunoscuse vreo câteva la şcoală. Dar era o fată echilibrată şi unii dintre copiii starurilor erau surprinzător de cuminţi. Max îi evitase mereu pe cei răi şi avea darul de a aduna în jurul ei tineri echilibraţi.

— Să ai o zi bună, mami, spuse ea veselă după câteva minute şi închiseră telefonul, iar apoi Tallie îşi aminti să îi spună lui Brigitte despre auditul pentru investitorul lor japonez.

Tallie o rugă să îl sune pe Victor Carson, contabilul lor, şi să fi ceară să coopereze total cu ei şi să le dea orice ar fi dorit.

— Cel puţin nu va trebui să te ocupi tu de asta, îi zise Tallie, părând relaxată în timp ce scotea scenariul.

— Am să-i dau lui Victor orice vrea, dacă are nevoie de ceva de la mine.

Brigitte se pricepea la cifre şi ţinea o evidenţă impecabilă a facturilor lui Tallie. Nu exista niciodată problema că nu ar fi avut facturile şi

chitanţele pentru orice ar fi plătit. După primii câţiva ani în care o fugărise pe Tallie ca să semneze cecurile, îşi deschiseseră un cont pentru care Brigitte avea drept de semnătură pentru a-i plăti facturile.

O scutea pe Tallie de timpul pierdut şi de dureri de cap, iar Brigitte ţinea evidenţa meticuloasă a acestora. Avea un card pe care îl folosea, de asemenea, pentru cheltuielile lui Tallie şi se ocupa şi de toate cheltuielile lui Max, care locuia în apartamentul lui Tallie de la New York.

Ea şi Victor colaborau bine împreună, iar Tallie se baza pe amândoi când venea vorba de a-i ţine în ordine viaţa financiară. Cu Brigitte la cârmă, totul mergea cu precizia unui ceas elveţian. Hunt spunea mereu că este invidios pe ea şi că şi-ar fi dorit să aibă un asistent precum Brigitte. Îi era chiar şi lui de ajutor şi nu avea nimic împotrivă să îl ajute la orice.

Tallie citi modificările din scenariu pe drumul de întoarcere la Palm Springs şi îi trimiseseră prin fax şi unele schimbări suplimentare la miezul nopţii. Le adusese şi pe acestea cu ea, iar Tallie le parcurse pe toate, făcându-şi notiţe laborioase. Dorea mai multe modificări când ajunseră pe platou, lucru care nu o surprinse deloc pe Brigitte. Aşa lucra ea, vigilentă şi în privinţa celor mai mici detalii.

— Şi, ce ai făcut noaptea trecută? îşi întrebă asistenta în timp ce se apropiau de Palm Springs.

— Nu mare lucru. Am făcut o baie, am citit, am răspuns la câteva e-mailuri. M-am culcat destul de devreme. Am nevoie de somnul de frumuseţe, spuse Brigitte nevinovată.

Singurul lucru pe care nu i-l spunea niciodată lui Tallie era că se încurca cu actorii de pe platou. Din când în când, Tallie afla şi nu spunea nici ea nimic despre asta. Avea o atitudine de tipul „nu întreba, nu spune”, şi se gândea că era unul dintre avantajele slujbei lui Brigitte, dacă asta îşi dorea, şi aşa se părea că şi este. Tallie nu credea că merita deranjul de a face comentarii, din moment ce idilele lui Brigitte nu durau niciodată mai mult decât filmările. Nu avea nimic împotrivă, atâta vreme cât nu o puneau pe Tallie într-o poziţie compromiţătoare de orice fel şi nu o obligau la favoruri pe care nu le putea face, dar Brigitte era prea deşteaptă şi nu trecea niciodată dincolo de limită. Aşa că Tallie se gândea că nu o priveşte cu cine se culca asistenta ei. Părea un pic cam nevinovată în ochii şefei şi a vechii sale prietene, iar Tallie zâmbi, întrebându-se despre cine era vorba. Fără îndoială, despre cineva foarte tânăr, unul dintre figuranţi sau dintre tinerii actori. Acesta era mereu stilul lui Brigitte.

Ziua lui Tallie pe platou a fost la fel de plină ca şi ziua anterioară. Brigitte rămase cu ea şi îi aduse băuturi reci şi mâncăruri calde şi avu grijă să mănânce. Altfel, Tallie nu îşi făcea niciodată timp, era prea nerăbdătoare şi avea mult prea multe de făcut pentru a se opri să mănânce. Era acelaşi motiv pentru care nu se chinuia să se îmbrace decent şi să îşi pieptene părul. Tallie era obsedată de munca ei şi ura tot ce o distrăgea sau îi luă un moment din timpul ei.

Brigitte răspunse la e-mailuri şi dădu câteva telefoane pentru ea. Îl sună pe Victor Carson şi îi spuse de audit şi, când nu mai avu nimic de făcut, se aşeză şi urmări acţiunea de pe platou. Îi oferea adesea lui Tallie critici valoroase. Avea ochiul format şi ştia exact nuanţele şi impactul pe care dorea să le obţină Tallie. În marea parte a timpului, Tallie îi respecta opiniile sincere. Pe parcursul anilor, Brigitte învăţase multe despre acest domeniu.

Fusese o nouă zi bună, şi Tallie vorbi cu Hunt după ce termină treaba. Acesta era în drum spre o întâlnire la Polo Lounge şi îi spuse ce făcuse în acea zi. Îi spuse că îi era dor de ea şi, după câteva minute, închiseră telefonul. Îi plăcea că niciunul din ei nu simţea nevoia să fie împreună tot timpul, ca nişte gemeni siamezi. Trăiau împreună, dar aveau viaţa lor, cu proiecte comune. Şi el nu devenea niciodată agitat sau nervos când era plecată, şi ea nu îşi făcea griji pentru el. După patru ani, aveau încredere unul în altul şi se cunoşteau bine.

Hunt era un cu totul alt tip de bărbat decât cei cu care avusese relaţii până atunci şi care o înşelaseră, într-un final, cu toţii. Cel de al doilea soţ fusese cazul cel mai evident din toate, dar nici ceilalţi nu se comportaseră mai bine. Era tipul de bărbaţi pe care îi întâlnea în lumea filmului. Îi plăcea faptul că Hunt era cinstit, onest şi puternic. Din unele puncte de vedere, nu era la fel de atrăgător ca alţii, dar ea nu era în căutare de emoţii; îşi dorea un bărbat pe care să îl iubească şi în care să aibă încredere. Altfel, de ce să se mai deranjeze? Ajunsese cu mult timp în urmă la această concluzie şi se învăţase minte după ce se arsese de prea multe ori. Era, în esenţa şi în profunzimea lui, un om bun. Îi spuse, înainte de a închide telefonul, că totul fusese în regulă când îl dusese pe tatăl ei la analize, deşi credea că acesta era un pic cam slab.

— Ştiu. Menajera lui spune că nu mănâncă destul, zise Tallie, un pic îngrijorată.

— Ar trebui să merg pe la el, să fi gătesc o dată, spuse el plin de

amabilitate.

— De parcă nu ai avea alte lucruri de făcut, răspunse ea.

— Îmi fac timp. Îl iubesc pe tatăl tău, e un tip grozav. Ne-am simţit bine azi împreună. Cred că a fost un pic emoţionat înainte să mergem. I-am spus toate bancurile noi şi, până am ajuns acolo, s-a simţit deja mai bine.

— Mulţumesc că ai făcut asta, zise ea, realmente emoţionată.

Acestea erau lucrurile pentru care îl iubea pe Hunt, şi nu erau puţine. Era o persoană extrem de săritoare şi fusese mereu la fel de bun cu Max. Cei doi se înţelegeau foarte bine. Max avea paisprezece ani când Tallie începuse să iasă cu el şi, după un pic de rezistenţă iniţială, se relaxase. Şi, în momentul în care Hunt se mutase cu ea, un an mai târziu, păruse o evoluţie naturală pentru amândoi, chiar şi pentru tatăl lui Tallie, care era un pic mai de modă veche în privinţa unor astfel de lucruri, îi spunea lui Hunt „ginere din dragoste".

Tallie rămase la hotelul din Palm Springs în acea noapte. Era fericită că lucrurile mergeau bine cu filmul. Nu se întâmplase niciunul dintre coşmarurile obişnuite, precum problemele cu asigurările, investitorii, actorii care se îmbolnăveau sau încercau să încalce contractul, se urau unii pe alţii sau se răneau pe platou. Lucrurile astea nu i se întâmplau des, dar când se întâmplau, era dezastru. Tallie încerca să evite problemele angajând actori care aveau reputaţia de a fi de încredere şi rezolvând înainte toate potenţialele probleme din contract. Hunt era genial la rezolvarea detaliilor de acest fel şi tocmai de aceea producţiile lor aveau un astfel de succes. Îi plăcea mult să lucreze cu el. Era cel mai bun producător de care avusese parte. Şi Tallie nu se cruţa, era neobosită în eforturile sale de a obţine cea mai bună performanţă cu putinţă de la fiecare actor şi cei mai buni scenarişti şi cele mai bune scenarii posibile. Merita reputaţia remarcabilă de care se bucura, şi se simţi mulţumită în timp ce se relaxa la hotel în acea seară. Merse cu Brigitte să înoate la piscină, iar Brigitte aranjase un masaj pentru Tallie în cameră, despre care Tallie spuse mai târziu că fusese divin. Îi sugeră şi lui Brigitte să facă unul, un răsfăţ de care aceasta se bucură îndelung. Stilul de viaţă pe care Brigitte o ducea alături de Tallie şi de care beneficia datorită ei i se potrivea la perfecţie. Mulţumită lui Tallie ducea o viaţă de star.

Victor Carson se uita ţintă la un munte de hârtii, de dosare şi de tabele care zăceau pe biroul lui. Era consilierul financiar al lui Tallie de cincisprezece ani şi, în afară de detaliile de care se ocupa Brigitte, firma lui

se ocupa de toată contabilitatea ei. Şi când Brigitte îl sună să îi spună de auditul pentru investitor, aproape că gemu cu glas tare. Era o durere de cap de care, pur şi simplu, nu avea nevoie. Viaţa lui era deja destul de complicată. Propriile lui probleme făceau imposibil orice altceva. Nu ştia de ce ei cereau un audit independent. Tot ce-i mai lipsea acum era un grup de auditori ostili care să-i desfacă dosarele şi registrele şi să-i ceară explicaţii pentru ele. Afacerile lui Tallie erau puse în regulă, dar un audit ar fi fost extrem de costisitor din punctul de vedere al timpului, chiar şi dacă îl făcea altcineva şi posibil tocmai din cauza asta, dar ar fi trebuit să le explice el totul, în mod normal, el şi Brigitte se ocupau de tot şi treaba mergea ca pe roate. Pur şi simplu, nu avea timp pentru aşa ceva, dar nu ar fi putut în ruptul capului să le spună asta lui Hunt sau lui Tallie. Avea probleme personale, deşi nu ar fi admis niciodată asta în faţa lor. Acum se ocupa de taxele lui Hunt, dar şi de cele ale lui Brigitte. Dar, chiar în acest moment, era ocupat până peste cap cu problemele de acasă.

Femeile fuseseră mereu duşmanul lui Victor. Prima soţie îl costase o avere prin pensia alimentară şi printr-un aranjament făcut cu douăzeci de ani în urmă, când descoperise că el avea o amantă, o italiancă frumoasă, care era model. Îşi părăsise soţia pentru aceasta şi se căsătorise cu ea. Avusese doi copii cu prima soţie şi gemeni cu a doua. Doi ani mai târziu, se adaptase la stilul american cu care el o învăţase, îl părăsise pentru cineva mult mai tânăr şi îl curăţase de bani. Până la urmă, plecase la Paris, se măritase cu un bărbat de acolo, şi Victor nu îşi mai văzuse gemenele de optsprezece ani. Erau nişte străine pentru el şi le plătise pensie alimentară până în acel an. Din fericire, ceilalţi doi copii ai lui erau deja adulţi şi aveau servicii, iar mama lor se recăsătorise, dar, vreme de câţiva ani, întreţinuse două soţii şi patru copii.

Şi, mai recent, unele investiţii neinspirate făcute de propriul consultant financiar îl costaseră o sumă considerabilă de bani. Avea mult mai multă grijă de clienţii lui decât de propriile sale afaceri. La şaizeci şi doi de ani, se îndrăgostise la nebunie de o tânără actriţă aspirantă şi se însurase cu ea după un weekend de maraton sexual în Las Vegas. Promisese să-şi folosească toate relaţiile de la Hollywood pentru a o ajuta să se lanseze, lucru care se dovedise a fi nu chiar atât de uşor pe cât crezuse. După cum se văzuse, Brianna nu avea talent, probele fuseseră catastrofale şi singurul angajament pe care izbutise să îl obţină fusese de model de costume de baie la un târg comercial, lucru pe care ea nu prea îl

avusese în minte.

Victor tocmai împlinise şaizeci şi cinci de ani, Brianna avea douăzeci şi nouă şi amenința cu divorțul, dacă nu se ținea de promisiunile pentru a-i lansa cariera, fie în cinematografie, fie în televiziune. Era grozavă la pat, dar nu şi pe platoul de filmare. Şi oricum nu se mai culcase cu el de şase luni. Îşi petrecea tot timpul liber făcându-şi operații estetice, făcând cumpărături pe Rodeo Drive şi cerându-i bani. Îl amenințase că îl părăseşte cu doar o săptămână înainte şi el nu îşi dorea să facă acest lucru. Oricât de imposibilă ar fi fost, aducea un aer de emoție şi de frumuseţe în viaţa lui altfel plicticoasă, şi era nebun după ea. Părea soția-trofeu perfectă pentru el. Adora să iasă în oraş cu ea la braţ şi să vadă cum alți bărbați se uită la el cu invidie, sau cel puțin aşa credea el. Oricine ar fi petrecut o seară cu ea, în schimb, l-ar fi compătimit sincer. Dar era vrăjit de ea şi nu voia să o piardă, oricât l-ar fi costat. Şi adevărul era, cu toate pierderile financiare recente, că nu şi-o mai putea permite şi că nu dorea ca ea să afle. Abia dacă putea rezista la obiceiul ei de a face cumpărături. Era mereu furioasă pe el şi cerea lucruri sau încerca să îmbunătățească părți ale corpului pe care le schimbase deja. Îşi refăcuse primul set de implanturi, făcuse o liposucție a abdomenului, o operație la fese şi recent o altă liposucție a coapselor. Dar, orice ar fi fost nevoie ca să o păstreze, el era dispus să plătească prețul. Era mai ieftin decât să plătească pensie alimentară şi o eventuală înțelegere. Dar nu mai ştia de unde să facă rost de bani. Se simțea ca un magician care scotea iepuri din pălărie.

Era mult prea ocupat să jongleze cu propriii bani ca să vrea să mai piardă timpul cu auditul lui Tallie, care avea să dureze mult. Tocmai îi promisese Briannei că o să o ducă în Europa şi, dacă i-ar fi refuzat asta acum, era sigur că avea să îl părăsească. Ea dorea să meargă în Brazilia pentru a consulta un chirurg plastician de acolo. În ultimii trei ani, viaţa lui semănase cu o adevărată coborâre în infern, iar pierderea recentă a unei mari sume de bani îi punea viaţa şi mariajul în pericol. Nu avea nicio îndoială că, dacă Brianna ar fi aflat, l-ar fi părăsit. Copiii lui ar fi fost fericiți, dar Victor ar fi fost distrus.

Îşi părăsi biroul la ora opt, în acea seară, şi merse acasă. Brianna îl aştepta, iar rezultatul vânătorii din acea zi zăcea încă în sacoşele de cumpărături, lângă uşa de la intrare. Tresări când văzu numele cunoscute. Dolce and Gabbana, Roberto Cavalli, Neiman şi Chanel. Cumpărăturile erau o slujbă cu normă întreagă pentru ea şi, în ceea ce o privea, singurul

motiv de a fi măritată cu un bărbat de vârsta lui. Nu era atrăgător, iar Brianna era interesată doar de ceea ce ar fi putut face pentru ea. Dorise întotdeauna să ţină dietă, dar nu reuşise niciodată să se apuce şi nu fusese niciodată într-o sală de fitness. Şi îşi pierduse tot părul imediat după ce împlinise treizeci de ani. Dar îşi adora tânăra şi frumoasa soţie şi era total înnebunit după ea. Alţi bărbaţi tânjeau după maşini scumpe sau după mari proprietăţi imobiliare sau visau să aibă succes. Tot ceea ce dorise vreodată Victor era o tânără frumoasă în patul lui. Până acum, îl costase două căsnicii şi ceva datorii destul de importante, şi era pe cale să aibă aceeaşi soartă. Dacă nu câştiga la loterie, nu mai avea nicio şansă să rămână cu Brianna.

— Ai întârziat, zise ea irascibilă când îl văzu intrând.

— Am avut mult de lucru azi, în special să îşi dea seama cum urma să fi plătească facturile, dar auditul pentru Tallie îl făcuse să muncească în plus.

Trebuia să îşi pună asistenţii să lucreze la organizarea dosarelor ei.

— Vreau să ies la cină, se bosumflă ea. Îşi modelase buzele după modelul Angelinei Jolie şi se bosumfla crunt.

Nu voia să îi spună că era epuizat şi că îşi dorea o seară liniştită, petrecută acasă.

— Unde ai vrea?

Nu îi refuza niciodată nimic şi nu era momentul să înceapă acum.

— La Mr. Chow, spuse ea cu o sclipire în ochi.

Îi plăcea mult să vadă toate starurile care mergeau acolo şi paparazzii care se adunau afară. Era zgomotos, la modă, scump şi mâncarea era foarte bună. Era, evident, locul în care să mergi şi în care să fii văzut.

— Bine. Am să sun să văd dacă putem obţine o rezervare, zise el încet.

— Am făcut-o deja, răspunse ea cu un zâmbet larg. Trebuie să ajungem acolo în zece minute, l-am invitat pe Caria şi pe John să vină cu noi.

Erau prietenii ei şi nu ai lui, comandau lucrurile cele mai scumpe din meniu şi vinurile cele mai sofisticate şi nu achitau niciodată nota. Şi erau de vârsta ei.

Toţi prietenii ei se aşteptau ca el să fie un soi de bătrân libidinos şi bogat, lucru la care se aştepta şi ea. Prietenii lui dispăruseră de multă vreme. Femeile cu care ieşea el, şi acum Brianna, le făceau pe soţiile lor să

se simtă inconfortabil. Victor credea că erau, pur şi simplu, geloase. Nu îi trecuse niciodată prin minte că acestea îl considerau un prost, iar pe Brianna, de nesuportat. Nu vorbea niciodată despre altceva, decât despre chirurgia plastică şi despre bârfele pe care le citea în revistele despre cinema. Nu aştepta deloc cu nerăbdare o seară în care să audă ce cuplu de la Hollywood se despărţise, cine se culca cu cine sau înşela cu cine, şi al cărei lifting facial sau implant mamar arăta cel mai bine. Dar era viaţa pe care şi-o alesese singur, un mariaj cu grad ridicat de risc, cu o femeie interesată de bani, având jumătate din vârsta lui. Nu se gândise niciodată la căsnicia lui în aceşti termeni, deşi apetitul ei insaţiabil pentru bani începuse să îl sperie. Niciunul dintre clienţii lui nu îi întâlnise vreodată soţia, deşi Brigitte dăduse peste el într-un club de noapte, la un moment dat, şi îi spusese lui Tallie că aceasta arată îngrozitor. Nu s-ar fi aşteptat ca sobrul, liniştitul, şoarecele de bibliotecă Victor Carson să fie însurat cu una ca ea. Şi păruse mândru când o prezentase lui Brigitte, ceea ce era chiar şi mai rău. Brigitte credea că ar fi trebuit să fie ruşinat că este văzut cu ea. Purta haine scumpe, dar asta nu o ajuta. Etichetele evidente de designer şi colierul ţipător cu diamante şi inelul nu schimbau cu nimic faptul că arăta ca o femeie pe care o închiriase pentru o noapte, nu în care investise pentru o viaţă. Pentru Brigitte, Brianna era o greşeală colosală.

Prietenii Briannei îi aşteptau deja la Mr. Chow când ajunseră şi aduseseră cu ei un alt cuplu, pe care Victor nu îi văzuse până atunci niciodată. Comandară tot ce le făcea cu ochiul din meniu, două sticle de vin scump, cocteiluri înainte de toate şi şampanie la desert. Victor simţi aproape fizic cum i se subţiază cardul de credit când plăti nota, dar Brianna părea fericită când plecară spre casă. Se scufundă într-o cadă plină cu spumă şi îi mulţumi pentru seara frumoasă şi apoi îl întrebă când urmau să plece în Europa.

— Nu am făcut încă rezervările, îi spuse sincer din uşa băii. Îi renovase apartamentul când se mutase cu el, lucru care îl costase tot o avere, şi ea avea acum o baie gigantică cu marmură roz. Tocmai am auzit de un audit mare la care trebuie să colaborez, pentru unul dintre clienţii mei. Nu cred că pot să scap până nu se rezolvă.

Altfel, ar fi întârziat începutul filmărilor lui Tallie la următoarea peliculă sau ar fi provocat pierderea investitorului şi ar fi pierdut un client important, lucru pe care nu şi l-ar fi putut permite, şi era, oricum, prea conştiincios ca să o facă. Victor era meticulos în ceea ce făcea.

— Vrei să spui că nu mergem? Păru imediat suspicioasă.

— Nu, spun doar că nu am să ştiu când încă vreo câteva săptămâni. Dar vom merge, îţi promit.

Ea dădu din cap, calmată pentru moment, şi Victor simţi că obţinuse o pauză temporară de la presiunea la care îl supunea constant. Şi, exact când era pe picior de plecare, îl anunţă că dorea să redecoreze dormitorul conjugal. Era o idee nouă şi o nouă metodă de a-i cheltui banii.

— Am auzit de un nou designer pe care vreau să-l încerc. A făcut dormitorul lui J-Lo, îl anunţă Brianna cu o mină hotărâtă.

Victor nu răspunse, dispăru doar în tăcere în dresingul lui pentru a se dezbrăca şi a-şi pune pijamaua. Se aşeză pe un scaun pe care îl avea acolo şi se gândi la ce îl aştepta în continuare dacă avea să încerce să o ţină pe Brianna lângă el şi simţi că îl apucă plânsul la acest gând. În afară de a jefui o bancă sau de a câştiga la loterie, nu avea idee unde ar fi putut găsi banii ca să o satisfacă. Cerinţele ei deveneau din ce în ce mai importante, iar fondurile rămase se subţiau zi după zi.

capitolul 4

Hunt veni în Palm Springs pentru a sta cu Tallie a doua zi. Îşi petrecură o seară frumoasă la hotel, deşi Tallie termină târziu, dar pe Hunt nu îl deranjă. Stătură mult la piscină, până târziu în noapte, vorbind. Îi spuse că totul era pregătit pentru ca auditul să înceapă în următoarea săptămână şi apoi o întrebă dacă vorbise cu Victor Carson.

— Nu în ultima vreme, răspunse ea. De obicei, o pun pe Brig să vorbească cu el. L-a sunat să îi spună de audit. De ce?

— Nimic important. Pare incredibil de stresat de ceva. Poate se simte jignit că facem auditul. Oricum, e înţelept să îl facem.

Hunt era raţional şi prudent când venea vorba de afaceri, deşi cheltuia sume considerabile, dar pe care şi le permitea.

— Şi tata a spus acelaşi lucru. Mă tot bate la cap de azi de zile să fac un audit. Nu are încredere niciodată în nimeni. A fost avocat prea multă vreme. Şi apoi îşi aminti ce îi spusese Brigitte despre întâlnirea cu soţia lui Victor, în clubul de noapte. Din câte se pare, e însurat cu o adevărată piţipoancă, care are jumătate din anii lui. Poate că îi face probleme.

Hunt izbucni în râs când o auzi.

— Nu pare genul. Pare atât de anost şi de respectabil, încât mă gândeam că e însurat cu o doamnă în vârstă, foarte conservatoare.

Se gândea că Victor era mai bătrân decât era acesta de fapt. Şi Tallie presupusese mereu acelaşi lucru. Părea cu zece ani mai în vârstă.

— Poate că aşa e cea pe care a părăsit-o pentru actuală. Uneori, bărbaţii o iau puţin razna la vârsta lui. Anunţă-mă, te rog, dacă ai de gând să mă laşi pentru vreo piţipoancă sau pentru una mai tânără.

— Nu sunt încă aşa de bătrân, zise el zâmbindu-i de pe şezlong. În plus, îmi place mult ceea ce am.

— Nu ştii niciodată, îl tachină ea. Peste vreo câţiva ani, poate ai să vrei şi tu vreo piţi de douăzeci şi ceva de ani.

— Sper că nu. Dacă se întâmplă asta, împuşcă-mă. În plus, nu-mi permite buzunarul.

Îi permitea, dar nu îşi dorea.

— Poate că nici lui nu-i permite. Poate de asta pare stresat. Nu am să înţeleg niciodată de ce fac aşa ceva bărbaţii. O persoană care are jumătate din vârsta mea m-ar face să mă simt doar mai bătrână.

— Bărbaţii cred că îi face să pară tineri şi virili, nu bătrâni şi

nesăbuiţi, îi explică Hunt.

Era un fenomen cu care se confruntau des la Hollywood, dar Tallie nu aflase niciodată ca Hunt să fi tânjit după femei mai tinere. Era total concentrat asupra ei şi dedicat ei. Ea credea că faptul că nu erau căsătoriţi le ţinea relaţia în viaţă şi proaspătă, şi aşa avea de gând să o păstreze, iar Hunt nu obiectase niciodată. Nici el nu voia să se recăsătorească. Împărtăşeau un punct de vedere comun.

Îi povesti despre agenţii cu care vorbise în acea zi, despre potenţialele vedete ale viitorului lor film. Aveau deja două nume asigurate, cele mai importante, şi încă două de care erau aproape siguri. Ultimul obstacol de care trebuiau să treacă erau auditul, şi ştiau amândoi că nu avea să fie nicio problemă. Finanţele lor stăteau bine, iar ultimul film le adusese o avere. Auditul era doar o formalitate pentru a le satisface investitorul şi nu un motiv de îngrijorare pentru vreunul dintre ei.

După filmările de cu o zi înainte, Tallie dăduse liber distribuţiei în acel sfârşit de săptămână, iar împreună cu Hunt merse cu maşina în Santa Barbara. Închiriase o casă frumoasă în Montecito pentru weekendul pe care îl aşteptau amândoi cu nerăbdare. Brigitte plecă înapoi în L.A., iar Tallie urma să se întoarcă în Palm Springs cu maşina, împreună cu ea, luni dimineaţă. Urma să fie un adevărat răsfăţ, să aibă un weekend de relaxare, în care să se desprindă de film. Lui Tallie îi veneau mereu idei noi când lua distanţă faţă de un film. Se trezea în miez de noapte şi lua notiţe pe un carneţel pe care îl ţinea lângă pat. Şi acest sfârşit de săptămână era la fel. Dar, mai presus de orice, ea şi Hunt se bucurară unul de compania altuia. Se plimbară pe plajă, dormiră până târziu şi ieşiră la cină şi, când ajunseră înapoi în L.A., duminică noapte, Tallie se simţea de parcă ar fi avut o vacanţă, nu doar un weekend liber.

Se simţea vie şi proaspătă când plecă spre Palm Springs cu Brigitte, la ora patru, în dimineaţa zilei de luni. Vorbi cu Brigitte tot drumul şi îi povesti despre sfârşitul de săptămână. Brigitte îi spuse că mersese la vreo două întâlniri, dar nu se oferi să spună cu cine anume, iar Tallie presupuse că nu puteau fi importate, altfel Brigitte i-ar fi povestit mai multe despre ele.

Şi îi reaminti lui Brigitte să îl sune pe Victor Carson de câteva ori în acea săptămână, să vadă cum merge auditul. Se aştepta ca totul să meargă bine, iar Brigitte o asigură că îl va suna.

Şi Tallie, şi Hunt aveau o săptămână aglomerată în faţa lor, iar el o

avertiză că nu credea că putea să vină în Palm Springs. Ea promise că avea să se întoarcă în L.A., când urma să fie posibil, dar şi ea avea multe de făcut. Nu dorea ca filmările din locaţie să fie întârziate.

Şi, pe la ora şase, în acea dimineaţă, Tallie era deja la muncă şi nu se opri până la miezul nopţii. Până în acel moment, distribuţia era, pur şi simplu, epuizată, dar Tallie rezista încă pe baricade. Brigitte zâmbi când o văzu în acţiune. Nu mai era nimeni pe lume care să se compare cu ea.

Auditul independent începu conform planurilor. Firma care îl făcea îşi avea sediul în San Francisco, iar angajaţii acesteia se comportară foarte profesionist când merseră la Victor la birou şi cerură tot ce aveau nevoie. Se folosiră de sala lui de şedinţe pentru a întinde registrele şi dosarele lui Tallie şi îşi aduseseră propriile computere cu ei. Erau doi contabili, care veniseră cu cei doi asistenţi ai lor. Şi păstrară tăcerea toată săptămâna. Din când în când, îi cereau lui Victor câte o lămurire sau câte o justificare a cheltuielilor, în timp ce puricau registrul general, şi făcură foarte puţine comentarii. Dar lui Victor situaţia i se părea deja foarte stresantă. Se simţea de parcă îi verificau munca şi îi puneau sub semnul întrebării competenţa. Era o firmă pe val, şi Victor era sigur că investitorul japonez plătea o avere pentru audit, dar, din câte se părea, investitorul considera că merită.

În cea de a doua zi a auditului, Brianna îi făcu o surpriză când ajunse acasă, nervos şi epuizat. Fusese să se întâlnească cu un avocat, îi explică ea, şi acum zicea că doreşte să încheie un contract postnupţial cu Victor. Părea foarte mulţumită de sine când spunea asta.

— Un contract postnupţial? El păru şocat. Ce vrei să spui mai exact?

În timp ce rosti aceste cuvinte, un fior rece îi coborî pe spinare.

— Ştii, un contract postnupţial. Ca un contract prenupţial, dar încheiat după căsătorie.

— Am încheiat deja un contract prenupţial, Brianna. Nu mai avem nevoie şi de unul postnupţial.

Nu îi plăcea cum sună toată treaba asta. Aducea cu un şantaj, după părerea lui, sau cel puţin cu o ameninţare serioasă. Făcuse o înţelegere prenupţială cu ea, şi ea insistase ca el să-i depună o sumă de bani într-un cont, înainte de căsătorie. Fusese atât de disperat să se însoare cu ea, încât se declarase de acord.

— Am cheltuit deja cea mai mare parte din banii pe care mi i-ai dat prin contractul prenupţial, Victor. Am nevoie de mai mulţi. Avocatul meu îmi spune că poţi să-mi dai o sumă acum şi să-mi plăteşti o sumă

suplimentară pentru fiecare an al mariajului nostru.

Era de parcă ar fi plătit-o ca să fie căsătorită cu el, şi ceva îi spunea că sumele nu aveau să fie mici.

— De ce te-ai dus la un avocat? o întrebă mohorât.

Se gândi dacă nu întrebase despre divorţ, dar îi era frică acum să îi spună. Îi dăduse şapte sute de mii de dolari când se căsătorise cu ea şi îi cheltuise în trei ani, în plus faţă de cât îl costase deja. Nu îşi putea imagina pe ce îi cheltuise, dar arunca cu bani în stânga şi în dreapta. În ciuda grijii sale, ea părea a i se strecura mereu printre degete.

— Pur şi simplu, nu mă simt bine fără să am propriii bani, zise ea, gemând uşor. Nu vreau să îţi cer nimic. Dacă îmi dai o sumă frumuşică acum şi îmi plăteşti o altă sumă anual, m-aş simţi mult mai bine, zise ea, păşind sfioasă spre el.

— Sincer, nu cred că îmi pot permite aşa ceva acum, îi răspunse el trist. Unele dintre investiţiile mele nu au avut succes. Aş prefera să îţi plătesc doar facturile şi să am grijă de tine, apoi să pun o sumă fixă într-un cont, în fiecare an.

În ciuda boticului copiat după cel al Angelinei Jolie, Brianna îşi strânse buzele cu fermitate.

— Nu cred că pot să mai fiu măritată cu tine dacă nu vrei să faci asta pentru mine, spuse ea cu o inflexiune răutăcioasă în ton. Dacă mă iubeşti, ai s-o faci. Nu ai făcut nimic din ce mi-ai promis pentru cariera mea. Măcar atât poţi face pentru mine. Nu m-aş simţi în siguranţă altfel.

— Şi dacă nu o fac sau nu pot să o fac? întrebă el, simţindu-se descurajat şi înfricoşat.

Era o cursă în care nu putea ţine ritmul. Aproape că ajunsese la ruină din cauza ei, şi ea se dovedea insaţiabilă cu cererile şi cu nevoia de bani. Era principalul motiv pentru care se măritase cu el. În cele din urmă, vedea şi el asta cât se poate de clar, odată cu cererea ei de a încheia un contract postnupţial.

— Va trebui să discut cu avocatul meu şi o să te anunţ, spuse ea, aruncând cuţite din priviri. Gândeşte-te la asta, Victor. Nu ai de ales.

Îşi făcea foarte clară poziţia şi el simţi că i se pune un nod de disperare în gât. Avea şaizeci şi cinci de ani şi nu dorea să o piardă. Şi, în ciuda motivelor ei ascunse, devenise din ce în ce mai ataşat de ea. Şi câte femei care arătau ca ea aveau să mai fie disponibile pentru el? Brusc, se simţi obosit, înfrânt şi bătrân.

Stătu singur în biroul lui în acea noapte, gândindu-se la ceea ce îi spusese ea, şi bău prea mult Johnnie Walker. Brianna ieşi cu prietenele ei şi se întoarse acasă la ora două dimineaţă. Victor adormise pe canapeaua din biroul lui. Se uită din prag la el şi merse singură la culcare. Nu îl trezi şi nici nu încercă să îl facă să se bage în pat. Era sigură că el avea să fi dea tot ceea ce ceruse. Nu avea de ales dacă nu voia să o piardă, şi ea ştia că nu dorea asta. Îl apucase de beregată sau mai rău.

A doua zi dimineaţă, îl auzi la duş şi plecă la sală. Şi, până se întoarse ea acasă, Victor plecase deja la birou. Auditorii independenţi erau în continuare în sala lui de şedinţe şi se folosea de ocazie pentru a studia şi el conturile lui Tallie. Nu strica niciodată să verifici de două ori. Şi, mai târziu, în acea după-masă, găsi câteva înregistrări care îl nedumeriră. Brigitte îi plătea toate facturile lui Tallie şi era mereu foarte organizată şi grijulie când făcea asta. Trecea fiecare lucru în registrul general şi, apoi, îi preda lui dosarele. Brigitte semna cecurile şi o făcuse de ani de zile. Ce îl nedumerea erau şederile repetate la anumite hoteluri. Nu era treaba lui ce făcea Tallie şi pe ce îşi cheltuia banii, dar nu ştia de ce ar fi stat la mai multe hoteluri din L.A. Şi dacă problema avea legătură cu afacerile, voia să deducă cheltuielile.

Erau şi vreo câteva hoteluri în Bel-Air şi destul de multe facturi pentru camere plătite la Château Marmont şi Sunset Marquis. Aceleaşi hoteluri apăreau şi în conturile lui Hunt. Brigitte nu îi plătea şi lui facturile – avea de ani de zile un contabil care să se ocupe de asta. Şi Victor se întrebă dacă petreceau seri romantice pe la hoteluri sau le foloseau pentru întâlniri de afaceri, dar dorea doar să primească o confirmare de la Tallie, din moment ce tot îi studia registrele. Era sigur că nu era vorba de ceva important. Observă, de asemenea, că Tallie cheltuia o sumă considerabilă în bani gheaţă, lucru care lui nu îi plăcea pentru că, pe orice i-ar fi cheltuit, nu putea folosi suma ca deducere pentru taxe şi voia să îi spună şi asta. Voia ca ea să folosească numai cardul de credit şi nu bani gheaţă.

Victor încercă să nu se gândească la Brianna în timp ce studia registrele lui Tallie. Ceea ce spusese despre contractul postnupţial era foarte deranjant. Ştia că nu avea să poată să fi ofere sume mari şi se temea că suma pe care putea să i-o dea în acest moment nu avea să o impresioneze. Iar dorinţa ei de a semna un contract postnupţial îi părea un ultimatum. Viaţa lui personală se transformase în haos. Dar trebuia să se ocupe de acest audit pentru Tallie şi Hunt. Nu dorea să le ţină în loc

următorul film sau să le frustreze investitorul japonez foarte scrupulos. Tallie conta pe el să o facă prompt, dar îi era greu să se concentreze în timp ce îşi făcea griji pentru Brianna.

Victor trecu în revistă cu atenţie conturile lui Tallie, vreme de două săptămâni şi alcătui o listă de întrebări. Erau cheltuieli legate de fiica ei, unele dintre care ar fi putut fi considerate daruri de către cei de la Fisc, caz în care Tallie trebuia să plătească taxe pentru ele. Nu credea că ar fi putut include apartamentul de la Paris între deducerile legate de afaceri, din moment ce ea nu mai mersese acolo, deşi până atunci beneficiase de deducere. Nu mai făcuse un film în Franţa de ani de zile. Şi avea o listă cu alte cheltuieli asupra cărora voia clarificări. Auditul independent avea drept scop stabilirea solvenţei sale şi a valorii nete, dar cel pe care îl făcea Victor era doar pentru a se asigura că toate conturile ei erau în ordine şi făceau deducerile cum trebuie. Victor avea o abordare conservatoare. Nu îi plăcea niciodată să beneficieze de prea multe deduceri, dacă erau nesigure, şi voia să fie în stare să le apere poziţiile, dacă ar fi fost vreodată luaţi la întrebări de Fisc. Nu dorea să facă probleme cuiva sau să fi lase pe clienţii săi să se întindă mai mult decât le era plapuma. Unii dintre ei voiau ca el să fie mai agresiv decât ar fi crezut el că este rezonabil, deşi Tallie nu îi ceruse niciodată asta, dar aceasta era o ocazie bună pentru ca ei să îşi reevalueze poziţiile, şi el făcea acelaşi lucru pentru Hunt.

Sistemul contabil de păstrare a registrelor lui Hunt era mai puţin precis decât cel al lui Brigitte. Îi intrau şi îi ieşeau sume mari de bani, dar cheltuia mare parte din aceştia pe cârdul lui de credit, aşa că sumele erau bine înregistrate. Victor se întâlni cu el şi îi puse câteva întrebări. Totul era foarte direct. Şi când Victor îl întrebă despre şederile la hotelul din oraş, îi spuse că stătuse acolo cu Tallie, şi, din când în când, închiria apartamente la hoteluri pentru întâlniri cu investitori din afara oraşului, aşa că acestea beneficiau de deduceri pentru afaceri şi Victor dorea să ştie ce facturi fuseseră plătite pentru afaceri, dacă Hunt îşi mai amintea, şi în majoritatea timpului o făcea.

Totul era logic şi Victor se simţea bine cu deducerile pe care le luau pentru el şi nu îl puseseră pe Hunt în pericol pentru un audit. Victor era satisfăcut de răspunsurile lui Hunt, iar firma de contabilitate a investitorului japonez părea şi ea mulţumită. La finalul celor două săptămâni, aproape terminaseră şi erau bucuroşi de ceea ce văzuseră. Părea că afacerea avea să meargă mai departe. Tot ce mai trebuia să facă Victor

era să fi pună aceleaşi întrebări pe care i le pusese lui Hunt şi lui Tallie, doar pentru a clarifica problemele din registru. Şi, în cazul lui Tallie, credea că ar fi trebuit să facă mai multe deduceri. Dorea şi să fie sigur că erau la zi cu taxele în California, pentru lucrurile achiziţionate în afara statului şi a ţării. Verifică cu atenţie că Tallie ţinuse minte tot, iar Brigitte înregistra totul corect, astfel încât Tallie să nu plătească penalităţi mai târziu. Majoritatea întrebărilor erau despre asta, despre banii cheltuiţi pentru Max şi despre suma considerabilă de bani gheaţă pe care o cheltuia Tallie, în loc să-şi folosească cardurile de credit, aşa cum ar fi preferat el.

O sună pe mobil, vineri după-masă, pe platou. Părea ocupată şi îşi ceru scuze că o deranjează, spunându-i că avea vreo câteva întrebări de clarificat cu ea, pentru a se asigura că era totul în regulă şi că înţelegea cum trebuie cheltuielile ei, aşa cum apăreau în registru.

— Poţi să vorbeşti cu Brigitte despre asta? îl întrebă ea, părând neatentă.

Rămăseseră puţin în urmă cu filmările în acea săptămână, din cauza vremii proaste şi a numeroaselor schimbări din scenariu. Era îngrijorată că aveau să depăşească bugetul pentru locaţie.

— Pot, îi răspunse Victor precaut. Uneori o scotea din sărite, căuta mereu nod în papură, dar tocmai pentru asta îl plătea. Pur şi simplu, în acest moment, nu avea timpul necesar pentru a vorbi cu el sau chiar nu voia să o facă. Dar aş prefera să te întreb pe tine. Tu eşti responsabilă de taxele tale, dacă Brigitte sau eu facem o greşeală. Aş prefera să aud de la sursă. Când te întorci în L.A?

— La sfârşitul ăsta de săptămână. Dar am să mă întorc aici luni dimineaţă.

— Vrei să ne întâlnim duminică? se oferi el, şi Tallie oftă, gândindu-se la asta.

Dorea să îşi petreacă timpul liber cu Hunt, nu cu Victor, dar ştia că avea să o înnebunească până era de acord să se întâlnească cu el. Era mai bine să o facă şi se gândi că ar fi putut să o facă duminică dimineaţă, când Hunt juca tenis. Nu aşa şi-ar fi dorit să îşi petreacă duminica, dar fu de acord să se întâlnească cu el la zece şi jumătate, în biroul lui, pentru a-i răspunde la întrebări. El promise că nu avea să o ţină prea mult. Briannei îi plăcea să meargă la Polo Lounge, la Beverly Hills Hotel, pentru brunch-ul de duminică, şi nici ea nu ar fi fost mulţumită dacă ar fi lucrat.

Când Tallie se întoarse în L.A., în acea noapte, Hunt avea veşti bune

pentru ea, şi pregătea o cină minunată.

— Ei bine, am trecut de audit cu brio. Hunt radia. Domnul Nakamura e mulţumit de toate şi o să întocmească actele săptămâna viitoare. Bănuiesc că asta înseamnă că niciunul din noi nu e în pericol de faliment şi nici nu e escroc. O sărută, şi ea zâmbi şi îi spuse despre întâlnirea cu Victor de duminică. M-am întâlnit şi eu cu el săptămâna asta. Îţi jur, vrea să ştie tot ce am mâncat la fiecare restaurant şi dacă negociam afaceri în timp ce făceam asta.

Râseră amândoi de contabilul lor scrupulos, dar Tallie comentă că era sigură că el era motivul pentru care nu avusese niciodată un audit de la Fisc, pentru că era atât de precis şi de onest, iar Brigitte ţinea registrele într-o ordine desăvârşită. Problemele cu Fiscul ar fi reprezentat o adevărată durere de cap şi ea îi evitase mereu cu asiduitate fiind cinstită şi precaută. Aşa că merita să suporte minuţiozitatea lui Victor şi, uneori, faptul că era enervant.

— Am să mă întâlnesc cu el când mergi la tenis, îi zise lui Hunt. A spus că nu o să dureze mult. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să îmi petrec duminica cu Victor.

Izbucniră amândoi în râs la auzul unei asemenea idei.

Hunt şi Tallie petrecură un weekend relaxant. Tallie se ocupă de câteva comisioane restante şi de alte probleme pe care dorea să le rezolve. Era plăcut să îşi petreacă un timp în oraş înainte să trebuiască să se întoarcă din nou la Palm Springs. Sâmbătă după-masă îşi vizită tatăl şi petrecu vreo câteva ore cu el. Acesta dorea să ştie totul despre cum mergea filmul şi stătură în grădină şi sporovăiră, punându-l la curent. Şi duminică, după ce Hunt plecă să joace tenis, merse la birou la Victor, pentru întâlnirea pe care i-o promisese. O aştepta îmbrăcat în costum, cu cravată. Tallie purta blugi rupţi, tenişi înalţi şi o bluză spălăcită a cărei singură virtute era că fusese spălată.

— Mulţumesc că ai venit duminică, Victor, zise ea politicos. Programul meu e cam nebunesc acum, când filmăm în locaţie. Se pare că totul a mers ca pe roate la audit. Investitorul nostru ne-a anunţat vineri că e satisfăcut. Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare pentru tot ce ai făcut.

— Asta mi-e meseria, spuse el, în timp ce îşi potrivi mai bine ochelarii şi se aşeză pe scaun.

În faţa lui, pe birou, avea o listă. Întrebările despre taxele aplicabile în California erau în fruntea listei, îi reaminti că aceasta îi era aplicabilă şi

fiicei ei şi că pentru tot ce cumpăra la New York şi aducea în California trebuia să plătească o taxă statală. Părea o povară îngrozitoare pentru Tallie, dar aşa era legea. Şi spuse că Brigitte păstra evidenţa atentă a tot ceea ce cumpărau din afara statului şi că avea să fi transmită informaţiile lui. Victor se simţi uşurat şi spuse că mulţi dintre clienţii lui uitau şi aveau necazuri din cauza asta mai târziu. Avea întrebări despre angajaţi, voia să verifice cu ea câteva informaţii despre contractori independenţi. Şi, în timp ce el parcurgea lista, Tallie se trezi gândindu-se că ar fi putut rezolva mare parte din ea cu Brigitte. Recategorisise apartamentul din Paris drept cheltuială personală mai degrabă decât legată de afaceri, iar el îi aminti că putea să o treacă pe Max la persoane în întreţinere doar atâta vreme cât aceasta rămânea studentă şi nu se angaja, lucru pe care Tallie îl ştia deja. Îi spusese deja de vreo câteva ori. Şi apoi o certă pentru sumele în bani gheaţă pe care le cheltuia în fiecare lună.

— Nu le pot folosi la deducere de taxe când nu ştiu pe ce le-ai cheltuit, se plânse el.

— Îngheţată, parcare, Starbucks. Nu cred că pierzi deduceri foarte importante, Victor, zise ea cu o privire mâhnită.

— Atunci, probabil că bei cam multă cafea de la Starbucks. Din ceea ce pot să îţi spun, cheltui cam douăzeci şi cinci de mii de dolari, bani gheaţă, pe lună.

Încercă să nu pară dojenitor, dar era evident nemulţumit. Erau multe deduceri pierdute.

— Douăzeci şi cinci de mii? E imposibil, nu cred că cheltui mai mult de două sute pe lună, în bani lichizi, poate doar o sută. Îmi folosesc cardul de credit pentru tot ce cumpăr, chiar dacă e vorba doar de un şampon, iar Brigitte îi cumpăra chiar şi şamponul.

Ea cumpăra toate obiectele de folosinţă personală pentru Tallie. Erau foarte puţine lucrurile pe care Tallie le făcea pentru ea însăşi. Brigitte avea grijă de minune de toate nevoile ei şi se gândea adesea la ele înainte chiar ca Tallie să o facă.

— Victor, e o nebunie. Sigur te uiţi la o sumă incorectă sau la altă coloană din tabel sau ceva de genul ăsta. Sub nicio formă nu cheltuiesc douăzeci şi cinci de mii lunar, în bani gheaţă.

— Eu asta îţi arăt. Sunt cecuri pentru bani gheaţă şi au fost încasate la bancă. Laşi banii răspândiţi prin casă?

— Sigur că nu. De multe ori, trebuie să împrumut bani pentru cafea,

mai ales când e şi Max aici. Se serveşte din geanta mea, dar nu cu douăzeci şi cinci de mii de dolari. Trebuie să fie o greşeală.

Era sigură de asta.

— Nu e, insistă el. De aceea am vrut să vorbesc cu tine. Sunt îngrijorat de deducerile pierdute şi chiar şi mai mult dacă nu ştii pe ce cheltuieşti sau nu ştii ce cheltuieşti.

O spuse de parcă ea era iresponsabilă şi neglijentă şi nu putea să ţină socoteala propriilor bani.

— Uită-te la extrasele cardurilor de credit. Pentru tot ce costă mai mult de cinci sau zece dolari, folosesc cârdul.

— Atunci, cum ai explica cheltuielile lunare de douăzeci şi cinci de mii de dolari? Brigitte foloseşte aşa de mulţi bani pentru cheltuielile tale?

— Nu, şi Brigitte foloseşte un card de credit. Avem un card comun pentru lucrurile pe care le cumpără pentru mine. El ştia asta, văzuse în conturile ei. Nu cred că foloseşte atât de mult în bani lichizi.

— Ei bine, cineva îi cheltuieşte. Trebuie să afli cine, dacă nu eşti tu aceea. Era vizibil îngrijorat pentru situaţia ei, la fel cum era şi Tallie. Pentru Victor, era vorba de o gaură neagră în conturile ei. Dacă aduni, an de an, în ultimii trei ani, suma se apropie de un milion de dolari. Nu poţi să pierzi, pur şi simplu, urma unei asemenea sume.

— Evident, zise ea năucită. Am să vorbesc cu Brigitte. Poate plăteşte cu bani gheaţă ceva despre care nu ştiu. Din moment ce ea plăteşte facturile, nu ştiu pentru ce foloseşte cardul de credit sau cecurile, sau poate banii gheaţă. Am s-o întreb, zise Tallie, deşi părea mai puţin îngrijorată decât Victor.

Era sigură că trebuia să existe o explicaţie rezonabilă pentru situaţia asta. Iar Brigitte ţinea o evidenţă foarte atentă a conturilor ei. Victor fusese mereu satisfăcut până acum. Dar auditul recent îi permisese să lucreze la unele lucruri de fineţe şi să se uite cu mai multă atenţie la tabloul general, şi nu îi plăcea să facă presiuni asupra clienţilor cu privire la cheltuielile lor, dacă aceştia nu aveau probleme financiare. Acesta nu era clar cazul lui Tallie, dar nici nu voia ca ea să piardă urma unor asemenea sume de bani. Era o sumă foarte mare. Nu îi plăcea când clienţii lui foloseau bani gheaţă tocmai din acest motiv – nimeni nu putea să îşi mai amintească pe ce îi cheltuia, iar Tallie nu făcea excepţie. Victor era sigur că banii fuseseră cheltuiţi cu temei, dar dorea să ştie pentru ce şi de către cine. Tallie promise că urma să afle. Ştia, fără umbră de îndoială, că Brigitte va avea

răspunsul la această întrebare.

După aceasta, trecu printr-o listă de facturi pe care dorea să le verifice cu ea, să fie sigur că sunt corecte. Haine pentru Max, nişte obiecte de artă pe care Tallie le cumpărase la New York şi câteva cadouri pentru Hunt, printre acestea un ceas de aur. Şi el era mereu foarte generos cu ea. Şi, la finalul listei, câteva cheltuieli de călătorie, bilete de avion şi facturile de la hotelurile din oraş, despre care discutase şi cu Hunt.

— Hunt mi-a explicat zilele trecute despre hotelurile din oraş.

Nu îşi mai făcea griji pentru asta, dar dorise să se asigure. Victor putea vedea din conturile ei că stăteau frecvent la câteva hoteluri din oraş, deşi acestea încetaseră să apară pe extrasele de pe cardul ei de credit în ultimul an.

Apăruseră pe extrasele de pe cardul ei trei ani de zile înainte de asta, iar acum figurau numai pe cele ale lui Hunt. Din câte se părea, Hunt plătea hotelurile acum, din moment ce sumele apăreau pe extrasele sale până în prezent şi nu mai apăreau pe ale lui Tallie.

— Ce hoteluri din oraş? întrebă Tallie ca răspuns la ceea ce spusese el.

— Cele unde ai stat cu Hunt.

Victor era pregătit să treacă mai departe. Se întâlnea cu Brianna la prânz şi acoperise toate problemele importante cu Tallie, mai ales problema legată de banii gheaţă.

— Nu stau cu Hunt la hoteluri din oraş, spuse ea pur şi simplu. Stau la hotel doar când sunt plecată din oraş, când sunt plecată în călătorie sau când filmez într-o locaţie, aşa cum fac acum, în Palm Springs. Rezervacolo o cameră pentru vreo două luni, dar sunt cheltuieli legate de afaceri.

Victor păru surprins.

— Ai vreo câteva facturi în Bel-Air şi mai multe la Château Marmont şi la Sunset Marquis. Apar pe extrasele tale vreme de vreo trei ani, deşi nicio factură nu apare anul acesta. Şi pe extrasele lui Hunt apar. El spune că uneori închiriază camere pentru întâlnirile cu investitori străini şi că a stat acolo cu tine.

— Trebuie să fi înţeles greşit. Nu am stat niciodată la niciunul dintre hotelurile astea, cu excepţia celui din Bel-Air, când renovam casa. Trebuie să fie o greşeală.

Şi apoi, brusc, Tallie se întrebă dacă nu cumva Brigitte folosise unul dintre cardurile de credit comune pentru unele dintre aventurile sale de-o

noapte. Ştia că Brigitte avea o viaţă sentimentală destul de activă, iar Tallie era sigură că, dacă ar fi folosit cardul de credit pentru asta, poate pentru că nu avusese propriul card de credit la ea, ar fi rambursat suma în orice alt mod, pe care să nu-l fi descoperit Victor.

— Poate e vorba de Brigitte. Am s-o întreb şi despre asta, deşi nu îi surâdea ideea că Brigitte îi folosise cardul de credit pentru amantlâcurile sale.

Era sigură că Brigitte nu ar fi lăsat-o pe ea să plătească, dar era posibil să fi folosit iniţial cârdul, lucru pe care, sincer, nu ar fi trebuit să o facă. Nu părea un lucru pe care să-l facă Brigitte. Era atât de atentă şi de profesionistă şi atât de grijulie cu conturile lui Tallie. Nici nu se pusese vreodată problema că ar fi putut fi altfel. Auditul investitorului adusese problema la lumină. Tallie spuse că avea să-i ceară explicaţii lui Brigitte despre facturile de la hotel şi despre banii gheaţă. Victor abandonă subiectul facturilor de la hoteluri. Nu dorea să insiste. Hunt spusese cât se poate de clar că stătuse la respectivele hoteluri cu Tallie, iar ea spunea că nu o făcuseră niciodată. Lui Victor problema i se părea delicată. Nu era prima dată când ieşea la iveală ceva de genul ăsta din conturile unuia dintre clienţii săi şi putea să fie extrem de penibil. Nu voia să insiste, dar voia realmente să afle mai multe despre banii gheaţă, care reprezentau o problemă mult mai importantă pentru el şi o sumă mult mai mare decât facturile de la hoteluri. Înainte ca Tallie să plece, îi reaminti încă o dată de problema banilor lichizi.

În timp ce se întorcea spre casă, Tallie nu se simţi îngrijorată pentru asta, dar dorea să verifice pentru a-i oferi satisfacţie lui Victor. Brigitte trebuia să ştie despre asta, şi se întrebă în mod serios dacă nu cumva Brigitte folosise cardul de credit comun pentru a-şi finanţa micile aventuri la hotel. Dacă nu, Tallie se întrebă dacă nu cumva era un caz de furt de identitate. I se mai întâmplase aşa ceva, când cineva făcuse rost de numărul cârdului ei de credit şi dăduse iama prin magazine, cumpărând tot felul de lucruri în contul ei. Trebuise să-şi schimbe de vreo câteva ori numărul cardului de credit din cauza asta. Cel puţin, în ultimul an, nu se mai plătise de pe cardul ei nicio factură la vreun hotel, aşa că problema trebuie să se fi rezolvat. Şi nu avea nicio idee de ce Hunt spusese că stătuse la respectivele hoteluri cu ea, din moment ce nu o făcuseră niciodată. Era sigură că Victor încurcase lucrurile.

În afară de asta, se părea că totul este bine şi că toate conturile ei erau

în regulă.

Hunt ajunse acasă de la tenis la cinci minute după ea. Era încins şi transpirat, iar ea făcea o salată mare pentru masa de prânz. În ciuda faptului că nu prea avea talent la gătit, chiar şi ea putea face o salată. El era în toane bune, câştigase. Era competitiv pe terenul de tenis şi la majoritatea sporturilor. Juca cu ambiţie şi nu primea bine înfrângerile. După rânjetul de pe chipul lui, fusese o zi bună.

— Ce face Victor? întrebă el, servindu-se cu Gatorade din frigider.

— Bine. Bietul de el, pune un milion de întrebări şi îşi face griji pentru toate nimicurile. Şi este şi puţin confuz cu privire la unele lucruri. Spune că plătesc prea mult în bani gheaţă, dar eu nu folosesc deloc bani lichizi. Folosesc mereu cârdul. Trebuie să mă asigur că Brig nu foloseşte banii ca să plătească diverse lucruri sau facturile, pentru că aşa pierdem deducerile. De asta era supărat. Sunt sigură că Brig are o explicaţie. Eu nu o am.

Şi apoi vru să îi spună despre facturile de la hoteluri, dar nu ştiu cum să o facă fără să pară că îl acuză de ceva. Se gândi că poate mai bine o întreabă pe Brigitte despre asta mai întâi, în cazul în care plătea facturile de hotel din contul ei, când se ducea acolo cu iubiţii. Dacă da, Tallie era sigură că Brigitte acoperise paguba, poate depunând un cec sau bani gheaţă într-unul dintre conturile lui Tallie. Şi Victor nu ar fi ştiut pentru ce anume erau banii. Şi, uite aşa, asta era sigur o explicaţie. Aşa că nu îi spuse nimic lui Hunt. Era sigură că era vorba de o confuzie în ceea ce o privea. Ceea ce trebuia să facă era să verifice cu Brigitte şi să revină la Victor cu o explicaţie simplă.

Petrecură o după-amiază plăcută, relaxată, împreună, şi stătură la taifas după prânz, în grădină. Lui Tallie îi plăcea la nebunie să stea acasă. Obosise să stea în diverse locaţii, dar îşi reaminti că aici era mai puţin cald şi neplăcut decât în unele locuri în care fusese în trecut, ca India în timpul musonului, sau Africa în timpul unui război civil. Palm Springs cu siguranţă nu putea fi considerat un loc în care să nu te simţi bine şi cel puţin era aproape de casă.

Şi, în timp ce Tallie şi Hunt se relaxau în grădină, Victor lua prânzul cu Brianna în Polo Lounge, la Beverly Hills Hotel. Se enervase pentru că o lăsase să aştepte pentru jumătate de oră, dar el îi explică faptul că trebuise să termine de discutat cu Tallie. Şi Brianna era iritată că el trebuia să lucreze duminica. Considera că arată ca un cioclu în costum cu cravată. Îi

sugerase să poarte jeanşi şi o cămaşă, dar Victor nu voia să facă asta, din respect pentru clienţii lui, fie că era duminică sau nu.

Victor şi Brianna nu prea se întâlniseră unul cu altul în ultimele zile. Se părea că ea ieşea mult în oraş zilele astea, iar el fusese ocupat cu auditul.

— Îmi pare rău că am fost atât de ocupat în ultima vreme. Ar trebui să mă calmez acum, spuse el cerându-şi scuze.

Arăta minunat în rochia albă mulată şi cu decolteu pe care şi-o cumpărase în weekend de la Roberto Cavalli. Îi scotea frumos în evidenţă sânii.

— În regulă, zise ea încet. Aşteptă până la cafea ca să detoneze bomba. Îşi luă inima în dinţi şi porni atacul. Vreau cinci milioane de dolari, spuse direct.

— Pentru ce? Şi eu vreau, răspunse el zâmbind.

— Ca să rămân măritată cu tine, zise ea cu răceală. Brusc, căpătase înfăţişarea de femeie de afaceri, cu totul nepotrivită cu rochia în care era îmbrăcată. Şi o sumă în fiecare an pe care să o putem negocia. Dar vreau un avans de cinci milioane.

— Ce-i asta? Negociere de afaceri sau căsnicie? o întrebă, părând supărat. Nu am atâţia bani, zise, uitându-se direct în ochii ei.

— Dar aveai.

— Nu mai am.

Şi chiar dacă ar fi avut, tot nu i-ar fi dat atâta ca să rămână cu ea. Era şantaj pur. „Plăteşte sau am să plec” era mesajul pe care i-l transmitea cât se poate de tare şi de clar.

— Ce zici de trei milioane? întrebă ea. Era dispusă să negocieze cu el. Dar dacă nu plăteşti, plec. Nu pot să stau fără niciun ban. Trebuie să ştiu că am nişte bani în bancă, doar pentru mine. Mă vor face să mă sunt sigură.

Ea sigură şi el falit, se gândi în sinea lui Victor.

— Brianna, pur şi simplu nu îi am.

Nu ştia de ce avocatul ei îi băgase în cap ideea contractului postnupţial, dar le distrugea mariajul practic peste noapte.

— Dacă nu mi-i dai, spuse ea cu stăpânire de sine în timp ce el plătea nota, am să te părăsesc. Nu pot să rămân măritată cu un bărbat care nu vrea să fiu fericită.

Fericirea ei era foarte scumpă. Se exprimase cât se poate de clar. Victor părea palid în timp ce îşi aşteptau maşina lângă hotel şi merseră spre

casă în tăcere. Vedea clar încotro se îndreptau lucrurile. Fie plătea contractul postnupţial, fie plătea pensie alimentară şi pentru o înţelegere. Era atât de supărat încât trecu pe roşu şi aproape că făcură accident. Nu se simţise niciodată atât de panicat.

capitolul 5

În drum spre Palm Springs cu Brigitte, a doua zi dimineaţă, Tallie pomeni despre conversaţia pe care o avusese cu Victor despre banii gheaţă.

— Plăteşti cumva facturi cu bani gheaţă? o întrebă Tallie în timp ce sorbea dintr-un latte light cu vanilie de la Starbucks, luat pe drum.

Se opriseră pentru cafea când părăsiră oraşul.

— Evident că nu. Despre ce vorbeşte? Brigitte părea deranjată. Plătesc toate facturile cu un cec sau cu cardul de credit. Ştie asta.

— Asta am crezut şi eu. Nu înţeleg cum poate să creadă că cheltuim atât de mult în bani gheaţă. Ştiam că nu o facem. Poate că a încurcat conturile.

Orice era posibil. Poate că era vorba de o greşeală de contabilitate pe care o făcuse el. Tallie credea că este mai probabil decât ideea că ea sau Brigitte cheltuiau douăzeci şi cinci de mii pe lună, în bani lichizi, lucru cu totul uluitor şi care îi părea absolut imposibil.

— Îmi pare foarte preocupat în ultima vreme, comentă Brigitte. Poate că e bolnav. Sau prea bătrân ca să mai lucreze cu cifrele.

Părea sâcâită.

— Mda. Nu ştiu. Şi mie mi s-a părut o nebunie. Am să-i spun că trebuie să fie o greşeală de vreun fel. Şi apoi se gândi la hoteluri. Poate că şi asta era o greşeală. Dar trebuia oricum să o întrebe, ca să se asigure. Mi-a arătat şi o listă de facturi de pe la hoteluri, pentru Château Marmont şi pentru Sunset Marquis. Se lăsă tăcerea pentru un moment şi, simţindu-se puţin stânjenită, Tallie continuă: Nu-mi place să te întreb asta, spuse ea cerându-şi scuze, dar ai stat cumva acolo şi din greşeală ai trecut facturile pe cârdul comun?

— Nu. Brigitte părea uimită. Nu am stat la niciunul din hotelurile astea. De ce aş face-o? Dacă e să mă culc cu cineva, mă duc la mine acasă, nu la un hotel, chiar aici, în L.A. Şi mie îmi pare o nebunie. Poate că e vorba din nou de un furt de identitate.

Şi Tallie se gândise la asta.

— Asta am crezut şi eu sau m-am gândit că ai stat acolo, ai plătit cu cârdul comun şi ai acoperit suma mai târziu.

— Nu sunt atât de neglijentă, zise Brigitte zâmbind larg.

— Ştiu că nu eşti. Tallie îi întoarse zâmbetul pentru a-şi cere scuze. Mai ales dacă nu ai stat niciodată la hotelurile alea. Atunci trebuie să fie o

greşeală.

Tallie ştia că trebuie să existe o explicaţie rezonabilă pentru situaţia asta, oricare ar fi fost ea. Şi fără să se mai gândească la asta, scoase scenariul şi citi noile modificări în drum spre Palm Springs. Facturile de la hotel erau ultimul lucru la care se gândea acum.

Îl sună pe Victor din rulota ei de pe platou, de pe telefonul mobil, în acea dimineaţă, în timp ce Brigitte era plecată după cafea. Aveau un stand pentru espresso/capuccino instalat de cei de la catering, la fel de bun ca Starbucks. Tallie îi spuse lui Victor la telefon că nu avea niciun fel de explicaţie pentru banii gheaţă sau pentru facturile de hotei. Părea să nu îşi facă griji, şi el se arătă surprins.

— Hunt spune că merge la hotelurile alea cu tine, afirmă Victor clar, iar Tallie simţi brusc că stomacul i se strânge într-un nod, precum un boa constrictor. Înţelesese greşit Victor? Era senil?

— Cred că l-ai înţeles greşit, Victor, spuse ea ferm.

Dacă Hunt îi spusese aşa ceva, pur şi simplu nu era adevărat, iar Brigitte negase că facturile erau ale ei. Deci, cine îşi plătea hotelul pe socoteala ei?

— Trebuie să fie din nou vorba de un furt de identitate, zise Tallie simplu, în timp ce şarpele boa constrictor din burta ei se relaxa.

— Am să verific, răspunse precaut Victor, şi te sun. Compania care a emis cardul de credit trebuie să aibă o evidenţă a celor care au semnat la hotel.

— Probabil nimeni cunoscut, spuse încet Tallie.

Victor nu mai spuse nimic şi închise telefonul un moment mai târziu, în timp ce Brigitte se întorcea în rulota lui Tallie cu cafeaua. Mirosea delicios.

— E totul în regulă? Pari ofticată, comentă Brigitte înmânându-i lui Tallie cana de latte aburind.

Tallie izbucni în râs când o auzi şi se simţi imediat mai bine.

— Nu ofticată. Doar deranjată de Victor. Este atât de ridicol de încăpăţânat uneori. Este ca un câine cu osul în dinţi când dă de ceva. Este foarte preocupat de banii gheaţă pe care zice că îi cheltuim şi, pur pariu pe orice vrei, trebuie să fie vorba de vreun soi de greşeală în acte din partea lui, petrecută atunci când asistenţii lui au trecut datele în registrul general.

— Sunt destul de sigură de asta, zise calm Brigitte.

— Ştiu că eşti. Nu îmi fac griji despre asta. Se comportă ca o

pacoste, deşi ştiu că este bine intenţionat. Dar probabil că au greşit ei şi nu noi. Nu vreau să îmi fac griji pentru asta. Dar el continuă să mă piseze cu facturile de la hotel, pe care el pretinde că le-am plătit, şi sunt de acord cu tine şi în privinţa asta. Sunt sigură că este vorba din nou de un furt de identitate. Ultima dată, cineva a furat numărul cârdului meu şi a mers la un sex-shop din Detroit şi probabil la vreo treizeci de baruri. Sunt sigură că facturile de la hoteluri sunt acelaşi lucru. El pretinde că Hunt a spus că a stat la hotelurile alea cu mine, şi sunt sigură că nu a spus asta. Victor se emoţionează şi înţelege uneori greşit. Pentru o fracţiune de secundă, am avut emoţii cu Hunt când Victor a zis asta. Şi apoi mi-am dat seama că sunt doar eu nebună. Victor va rezolva problema, îmi va spune că a fost o greşeală şi nu am de gând să îl acuz pe Hunt că stă la hoteluri, pentru că Victor are o bănuială. Rahat, urăsc contabilitatea. Slavă Domnului că te ocupi tu de asta. Pe mine mă scoate din minţi.

Brigitte izbucni în râs, iar Tallie scoase scenariul şi se ridică.

— Nici mie nu îmi place contabilitatea. E ca intrat în priză, zise Brigitte în timp ce îi dădu lui Tallie telefonul ei Blackberry.

— Ştiu. Ei bine, trebuie să mă întorc la muncă.

Tallie îşi termină cafeaua, luă sub braţ scenariul şi îşi strecură Blackberry-ul în buzunarul pantalonilor scurţi, după ce îl puse pe vibraţii, şi, un moment mai târziu, se suise într-o maşinuţă cu cameramanul, stabilind cu el cadrele pentru acea dimineaţă, iar supărarea ei pe Victor era deja uitată.

Era o altă zi lungă de filmare pentru a recupera timpul pierdut. Tallie lucră fără întrerupere până la prânz şi abia după-amiază îşi scoase telefonul din buzunar ca să verifice dacă nu avea mesaje. Îl simţise vibrând de câteva ori. Avea patru mesaje de la Victor şi, în timp ce se aşeză pe un scaun de pe platou şi deschise o sticlă de apă, îşi dădu ochii peste cap exasperată. Îl sună înapoi pe Victor şi observă că Brigitte vorbea şi râdea cu unul dintre actori şi se întrebă dacă acesta era omul momentului, în timp ce Tallie îi urmărea, Victor îi răspunse.

— Am vrut să vorbesc cu tine despre Sunset Marquis şi Château Marmont, îi spuse contabilul, fără niciun preambul, reamintindu-i lui Tallie de imaginea câinelui care ţine strâns de os.

— Este probabil vorba de un furt de identitate, Victor, exact ca şi în trecut, când nu puteam să ne explicăm plăţile de pe card. Şi, oricum, mi-ai zis că nu s-au mai făcut plăţi pentru hotelurile alea de pe cardul meu în

ultimul an. Care e problema?

— Nu îmi plac misterele nerezolvate, răspunse Victor sec, nu când este vorba de banii tăi.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru asta, dar oricum nu este o problemă recentă şi nu poate fi vorba de o sumă foarte mare.

Tallie încerca să fie indiferentă şi nu îngrijorată.

— Dar am în continuare obligaţia de a explica. Am sunat în dimineaţa asta la compania care a emis cardul de credit. Ei păstrează duplicatele semnate pe microfişe şi le-am cerut să mi le trimită prin fax pentru a vedea a cui semnătură este.

— Nu-mi spune că eu le-am semnat, spuse Tallie, aproape izbucnind în râs din cauza absurdităţii unui astfel de scenariu.

— Nu. Brigitte le-a semnat. Semnătura ei figurează în clar pe toate facturile de la hotel, de la ambele hoteluri. A ta este pe aceea de la hotelul din Bel-Air, dar ai explicat deja situaţia. Cele despre care ţi-am vorbit sunt toate semnate de Brigitte Parker.

— Mi-a spus că nu a stat la niciunul dintre hoteluri, spuse Tallie hotărâtă, mult mai dornică să îşi creadă asistenta şi nu contabilul.

Credea în continuare că greşeala venea din partea lui, nu a lui Brigitte şi nici din cauza unei utilizări necorespunzătoare a cardului de către ea însăşi.

— Poate a uitat. A trecut ceva vreme, răspunse Victor foarte calm.

— Nu cred, Victor.

— Poate că se jenează să îţi spună că a folosit cardul pentru motive personale şi ţi-a înapoiat banii fără să ştii.

Era dispus să creadă că se revanşase în faţa lui Tallie, deşi nu putea dovedi asta, dar nu credea în ruptul capului că nu fusese niciodată acolo şi nu stătuse la acele hoteluri. Numele ei de pe duplicate spunea altceva.

— În mod clar, semnătura de pe duplicate este a ei.

— Poate a falsificat-o cineva, sugeră Tallie cu calm.

— Mă îndoiesc.

— Nu mă uit niciodată la lucruri de genul ăsta, Victor. Brigitte se ocupă de toate extrasele atunci când vin. Eu nu am timp. De aia o am pe ea. Iar tu verifici conturile şi registrul general.

— Da, aşa e. Problema asta a intervenit din cauza auditului recent. Şi, în continuare nu avem nicio explicaţie pentru cei douăzeci şi cinci de mii în bani gheaţă, pe care îi cheltuieşti lunar şi pentru care nu avem

chitanţe. Sunt mult mai îngrijorat de asta, decât de facturile de la hoteluri pe care nu le putem explica.

— Şi eu sunt. Dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să fi arăt hârtiile şi tatălui meu. Se pricepe mult mai bine la lucruri de acest gen decât mine.

Se baza mereu pe sfaturile înţelepte ale tatălui ei.

— Desigur, nicio problemă.

— Mulţumesc, Victor. O să te sun mai târziu.

Rămase pe gânduri pentru un minut, după conversaţia cu Victor, punându-şi din nou întrebări despre facturile de la hotel. Şi apoi îl sună pe tatăl ei. Ca de obicei, acesta răspunse imediat după primul apel.

— Bună, tată, zise ea, încercând să pară degajată, dar el o cunoştea mult prea bine ca să se lase înşelat.

— Ce s-a întâmplat?

Din nou, mergea direct la ţintă.

Izbucni în râs când îi auzi întrebarea şi încercă să pară lipsită de griji.

— Am descoperit nişte lucruri la audit pe care nu le înţeleg. Poate contabilul meu a greşit. Vrei să te uiţi şi tu puţin?

Tatăl ei se pricepea la tabele şi la cifre, iar mintea îi era în continuare extrem de ageră. Trupul îl trădase, dar creierul funcţiona în continuare la viteză maximă.

— Cu cea mai mare plăcere. Trimite-le oricând vrei. Care e problema?

— Contabilul meu spune că eu cheltuiesc douăzeci şi cinci de mii lunar, în bani gheaţă. Eu nu fac asta, Brigitte spune că nici ea. Nu-mi dau seama despre ce este vorba.

— Ai un cont comun cu Hunt? o întrebă fără menajamente, deşi îl plăcea foarte mult pe Hunt, iar Hunt avea cu siguranţă bani mai mult decât suficienţi ca să nu aibă nevoie de banii lui Tallie şi fusese foarte generos cu ea şi cu Max.

— Nu, nu am. Nu avem nimic la comun. Dar nu pot să-mi imaginez cum dispar douăzeci şi cinci de mii de dolari, în fiecare lună. Cred că trebuie să fie o greşeală şi nu vreau să mă panichez până nu aflu adevărul.

— Roagă-l pe contabilul tău să-mi trimită tabelele şi am să arunc şi eu o privire, spuse tatăl ei.

— Mersi, tati.

Era mereu alături de ea. Nu îi spuse nimic despre hoteluri, nu avea rost. Era vorba fie de furt de identitate, fie unul dintre ei minţea, iar tatăl ei

nu trebuia să afle asta. Dar ar fi putut să îşi dea seama de unde venea problema cu banii gheaţă sau să vadă unde făcuse Victor Carson o greşeală. Îl sună din nou pe Victor şi îl rugă să trimită copii ale tabelelor tatălui ei. Acesta promise că o va face imediat. Şi ea se simţi mai bine după asta, când se întoarse la lucru. Era sigură că misterul banilor lipsă avea să fie rezolvat dacă pe tabele se mai uita cu atenţie cineva.

În acea seară, Brigitte o duse cu maşina înapoi în oraş. Sporovăiră destinse în drum spre casă, dar Tallie nu era atentă, gândindu-se la discuţiile ei cu Victor, iar conversaţia păru un pic forţată, lucru neobişnuit pentru cele două. Dorise să-l întrebe pe Hunt despre hoteluri, dar, când ajunse acasă, el era plecat cu investitorii. Îi lăsase un bilet în care îi spunea că o iubeşte. Şi ea se aşeză pe canapea, gândindu-se din nou la hoteluri.

Atunci, o sună pe Max la New York, doar ca să stea puţin de vorbă cu ea. Vorbiră jumătate de oră şi, apoi, Max îi spuse că trebuia să citească pentru şcoală, iar Tallie închise cu o strângere de inimă. Imediat după, sună tatăl lui Tallie.

— Are dreptate, spuse Sam Jones, părând tulburat. Pierzi lunar douăzeci şi cinci de mii în bani gheaţă, plus sau minus o mie. Brigitte chiar nu are nicio explicaţie pentru asta? Mereu este atât de organizată şi de eficientă. Sunt cam mulţi bani ca să le pierzi urma.

Tatăl ei părea la fel de îngrijorat ca şi Victor.

— Ştiu, tati, zise Tallie. Nici eu nu ştiu ce explicaţie ar putea fi. Şi nu sunt neglijentă cu banii.

— Ştiu că nu eşti.

Era preocupat de problemă.

— Ea plăteşte toate facturile şi semnează toate cecurile şi nu a existat nicio scăpare înainte de asta sau am crezut că nu a existat. Dar Victor spune că situaţia este de câţiva ani.

De o perioadă cam egală cu aceea de când locuia cu Hunt. Dar, din câte ştia ea, el nu avea acces la banii ei, aşa că nici asta nu rezolva misterul. Acum, ştia destule cât să fie speriată, dar nu destule cât să afle un răspuns. Şi, undeva, trebuia să existe un răspuns.

— Şi ştiu că nu e Brigitte, tată, adăugă ea. Familia ei are o grămadă de bani şi eu îi dau un salariu frumos. N-are nevoie să fure bani gheaţă de la mine. O durea chiar şi faptul de a zice asta, dar dorea să ajungă la rădăcina problemei. În plus, este cea mai cinstită persoană pe care o cunosc. N-am avut nicio problemă în atâţia ani.

Îi plătise facturile lui Tallie în ultimii şaisprezece sau şaptesprezece ani de când lucra pentru ea şi nu existase niciodată vreo preocupare sau vreo problemă legate de bani. Tallie avea încredere deplină în ea, iar Brigitte îşi câştigase această încredere prin faptul că te puteai baza pe ea.

— Ei bine, cineva ia bani de la tine, dacă nu îi cheltuieşti tu, confirmă tatăl ei. Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, răspunse Tallie, cu glas gâtuit.

Sperase că tatăl ei avea să îi spună că Victor făcuse o greşeală, dar nu o făcuse, lucru care complica totul acum.

Nu avea idee la cine să apeleze sau pe cine să întrebe. Şi o supăra şi chestiunea facturilor de la hoteluri. Brigitte susţinuse că nu fusese niciodată la niciunul din hoteluri, cu toate acestea semnase chitanţele de la cardul de credit, iar Hunt îi spusese lui Victor că fusese acolo cu Tallie, dacă Victor înţelesese bine. Niciunul din ei nu spunea adevărul, şi nu îşi dădea seama de ce. Sau cu totul altcineva stătuse în cele două hoteluri şi le plătise cu cârdul ei, lucru care era, de asemenea, posibil. Trebuia să existe o explicaţie, dar poate că era una pe care nu îşi dorea să o audă. Stătu în pat, cu ochii larg deschişi, chinuindu-se singură întreaga noapte. Răsucise problema pe toate părţile. Şi ajungea mereu în acelaşi punct. Brigitte şi Hunt erau persoanele în care avea cea mai mare încredere din lumea asta, în afară de tatăl şi de fiica ei, şi, pentru prima dată, în ambele relaţii, avea sentimentul că nu spuneau adevărul. Se simţea oribil. Nu avusese niciodată vreun motiv să se îndoiască de vreunul din ei.

Când Hunt veni acasă, intră în dormitorul întunecat, atent să nu o trezească, iar ea se prefăcu că doarme. Nu ştiu ce altceva să facă. Nu dorea să discute cu el despre asta şi să-i pună întrebări la ora aceea. Şi dacă nega că s-ar fi duş la hotelurile acelea? Nu voia să îl prindă cu minciuna. Îi era frică să îl întrebe şi să audă ce avea de zis. Rămase trează multă vreme după ce Hunt adormi şi dormi doar două ore până ce Brigitte veni să o ia de dimineaţă. Tallie arăta îngrozitor, iar Brigitte păru foarte serioasă tot drumul. Discutară foarte puţin, lucru rar pentru ele. Brigitte nu spuse nimic tot drumul spre Palm Springs, după ce cumpărară cafea de la Starbucks şi, apoi, chiar înainte de a ajunge în locaţie, Tallie tresări când Brigitte trase maşina pe dreapta. Se uită lung la Tallie, cu durere în ochi, în timp ce Tallie o privea. Ceva era în neregulă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise Brigitte cu o voce tremurată. M-am întrebat mereu ce ai face tu într-o asemenea situaţie şi am sperat că

nu va trebui să aflu niciodată. Trebuie să îţi vorbesc despre Hunt. Şi am şi o mică mărturisire de făcut.

Cele două femei stăteau în maşină, Tallie îngrozindu-se de ceea ce ar fi putut să audă. Orice ar fi fost, ştia deja că nu era vorba de ceva bun. Se citea clar pe chipul lui Brigitte. Arăta de parcă nu i-ar fi plăcut deloc ce urma să spună. Pentru o clipă, Tallie dori să fugă înainte de a auzi ceva.

— Cam cu trei ani în urmă, continuă ea, exact după ce s-a mutat cu tine, Hunt mi-a cerut nişte bani gheaţă. Mi-a spus că îi ceruseşi tu ca să plăteşti ceva. Nici măcar nu îmi mai amintesc despre ce era vorba, dar orice ar fi fost, suna credibil. Tocmai se mutase cu tine, iar tu păreai îndrăgostită la nebunie de el.

Tallie nu fusese niciodată, îndrăgostită la nebunie de el, era un sentiment care crescuse cu timpul. Dar fusese, evident, îndrăgostită, destul cât să vrea să se mute împreună, şi fuseseră fericiţi şi încă mai erau. Brigitte continuă:

— Lucrul ăsta a continuat să se întâmple. Îmi tot cerea bani gheaţă. La început, nu a fost mult. Doar sume mici. Îmi spunea că uitase să încaseze un cec sau că tu îi ceruseşi să ia nişte bani lichizi de la mine. Situaţia s-a cronicizat şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că făcea asta tot timpul. Nu am ştiut ce să fac sau ce să zic. Nu am vrut să îţi stric ţie relaţia, după toate lucrurile prin care ai trecut, şi el e, cu adevărat, un tip de treabă. Pur şi simplu, a continuat să o facă. Nu am avut idee cam la ce sume s-a ajuns până nu mi-ai zis tu zilele trecute. Nu ştiu ce face cu banii. Presupun că îi cheltuieşte pentru el sau îi pune la saltea sau, mă rog… M-am gândit că dacă îţi spun, totul o să se sfârşească şi nu am vrut să îţi fac asta, aşa că am continuat să fi dau bani tot acest timp, îngrijorată şi foarte speriată pentru tine şi cât se poate de tristă. Cred că e un tip drăguţ, dar poate că nu un tip cinstit. Tallie, toţi banii ăia gheaţă merg la el. Păru înfricoşată când spuse asta, pentru că ea îi dăduse banii. Acum se aşteaptă, pur şi simplu, să fi primească.

— Şi tu, pur şi simplu, i-ai dat şi nu mi-ai spus? Tallie părea îngrozită.

Bărbatul cu care trăia şi pe care îl iubea îi furase bani trei ani de zile, iar asistenta şi prietena ei cea mai bună nu îi spusese? Mai rău, ea îi dăduse banii? Tallie se simţea ca ultima fraieră şi era furioasă pe Brigitte că nu îi spusese mai devreme şi că îi ascunsese adevărul. Trei ani era o perioadă cam lungă de tăcere. Brigitte devenise complicele lui de nevoie, dar era, cu

toate acestea, complice. Tallie se simţea trădată, de ambii.

— Cum ai putut să faci asta şi să nu-mi spui? puse Tallie întrebarea cu o expresie şocată întipărită pe chip.

— Nu am vrut să îţi stric relaţia. Ai nevoie de cineva în viaţa ta, Tallie. Nu te descurci singură. Iar perechea pe care aţi făcut-o a avut atât de mult succes. Nu am vrut să pun în pericol asta.

Relaţia lor avea o miză ridicată acum. O ştia şi Tallie.

— Aşa că l-ai lăsat să îmi ia banii şi nu mi-ai spus? De partea cui eşti? o acuză Tallie.

— De partea ta, spuse Brigitte fără ezitare, cu lacrimi în ochi. Am făcut o greşeală teribilă. L-am lăsat să mă manipuleze şi nu ţi-am spus. Nu mi-am dat seama decât ieri cât de mult te-a costat. Mereu e vorba de câteva sute, o mie sau două în altă parte, dar bănuiesc că se adună imediat.

Era o grămadă de bani. Douăzeci şi cinci de mii de dolari pe lună era o sumă uriaşă pentru ea.

— Şi face asta de trei ani? Brigitte încuviinţă din cap ca răspuns. Îţi dai seama că m-a costat aproape un milion de dolari în ultimii trei ani? Şi de ce ar face aşa ceva? Câştigă mai mulţi bani decât mine.

Pur şi simplu nu avea sens, dar Tallie o credea. Povestea era prea urâtă să nu fie adevărată, şi ştia că Brigitte nu ar fi inventat aşa ceva. Continua să aibă încredere în ea, chiar dacă această încredere tocmai primise o lovitură puternică.

— Ţi-a spus el să nu îmi spui?

Acum, Tallie dorea să ştie tot, până la ultimul cuvânt şi la ultimul detaliu, deşi nu ştia ce urma să facă sau ce avea să îi spună lui. Victor avusese dreptate. Pierdea o sumă uriaşă de bani gheaţă. Şi acum ştia cum, de ce şi în favoarea cui.

— În cele din urmă, mi-a spus să nu îţi zic. A ştiut ce face, şi am ştiut şi eu. Am furat de la tine şi îmi face rău gândul că l-am ajutat.

— Şi asta numeşti tu o „mică mărturisire”? Tallie părea cât se poate de şocată.

— Nu asta am vrut să spun.

Brigitte îşi arăta îngrijorarea pe chip, aşa cum trebuia să fie. Era cel mai supărător lucru pe care Tallie îl auzise în legătură cu un bărbat din viaţa ei, mai rău decât atunci când descoperise că fostul ei soţ, starul britanic, o înşela cu partenera de film, citind despre asta în presă. Ceea ce făcuse Hunt era profund necinstit. Era furt.

— „Mica” mea mărturisire era că am fost o dată la Château Marmont şi am plătit cu cârdul. Nu aveam cardul de credit la mine. Nici nu mai ştiu sigur acum cu cine am fost. Cred că era vorba de cameramanul după care eram înnebunită. Era însurat şi tu nu voiai să mă culc cu el, aşa că nu am avut curajul să îţi spun. Cu toate acestea, am pus la loc banii, în cash, în contul de cheltuieli curente, până la ultimul bănuţ.

— Victor spune că e mai mult de o chitanţă cu semnătura ta de la Château Marmont şi Sunset Marquis, spuse Tallie sec. A verificat.

— E posibil să fi fost de două ori, dar am pus mereu la loc banii. Poate mi-a falsificat cineva semnătura pe celelalte chitanţe. Poate chiar Hunt. Şi ăsta e un alt lucru despre care trebuie să îţi spun. Trase adânc aer în piept şi începu. Cred că se vede cu cineva de aproximativ un an. La început, am bănuit ceva şi am un prieten care lucrează în biroul lui. Mi-a confirmat când l-am întrebat. E vorba de o secretară tânără, foarte tânără, cred. Are un fost soţ care o abuzează şi un copil, un băiat de trei ani. Cred că are douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani. Prietenul meu zice că lui Hunt probabil îi este milă de ea şi că a încercat să o ajute. Fostul ei s-a întors să fi bată pe ea şi pe copil, după ce l-a părăsit. Lui Hunt i s-a făcut milă şi a ajutat-o să îşi găsească un loc unde să locuiască şi cred că totul a început de aici. Au o aventură de aproape un an. Stă cu ea pe la hoteluri, mai ales când eşti tu plecată, cred. Şi menajera spune că nu doarme niciodată acasă când eşti tu plecată. Din câte se pare, e adevărat. Am verificat.

Brigitte părea distrusă în timp ce îi dădea detaliile lui Tallie.

— Menajera ţi-a spus toate astea? Ştie toată lumea, mai puţin eu?

O luase de proastă, în timp ce îi fura bani şi o înşela. Nu s-ar fi aşteptat vreodată la aşa ceva din partea lui. În loc să fie cel mai bun bărbat pe care îl avusese, se dovedise a fi cel mai rău.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Brigitte, părând teribil de îngrijorată şi de plină de remuşcări. Nu am vrut să te rănesc. Încerc mereu să te protejez. Ştiam că o să fii supărată de problema cu banii, dar am crezut că poate o să consideri că merită, şi am crezut că aventura cu fata asta va fi un foc de paie. Dar nu a fost. Ei spun că este foarte serios şi că ea vrea să se mărite cu el de îndată ce se pronunţă divorţul.

— Şi când avea de gând să îmi dea vestea asta? După luna de miere?

Iisuse, e un mizerabil. Tallie arăta de parcă întreaga lume i se întorsese cu fundul în sus.

— Şi mizerabilă sunt şi eu pentru că nu ţi-am spus nimic până acum. Am auzit de aventura cu fata doar în urmă cu şase luni. Ar fi trebuit să îţi spun atunci. Şi, înainte de asta, despre bani. Am luat, cu adevărat, cele mai proaste decizii în legătură cu asta.

Faptul că mărturisise acum o făcea pe Tallie să se simtă mai binevoitoare faţă de ea, dar era destul de zguduită. Brigitte ascunsese informaţii importante faţă de Tallie, pentru că nu dorea să o rănească. Dar îi ascunsese faptul că Flunt o înşelase şi că îi furase bani. Ambele erau chestiuni serioase, iar Tallie nu merita asta. Brigitte nu fusese pusă niciodată în viaţa ei într-o postură atât de dificilă. Plângea în maşină, părând vinovată şi distrusă.

— Trebuie să îmi dau seama şi de astă, zise Tallie, foarte şocată. Am nevoie de un timp pentru a digera situaţia înainte de a-l confrunta.

Spuse aceste cuvinte cu lacrimi în ochi şi, uitându-se una la alta izbucniră în plâns, Brigitte îmbrăţişând-o plină de simpatie şi remuşcări. Se simţea îngrozitor din cauza veştilor pe care i le dăduse.

— Am crezut că îl doreşti lângă tine cu orice preţ, spuse Brigitte în timp ce îşi sufla nasul.

— Nu vreau pe nimeni chiar atât de mult, indiferent cât de mult l-aş iubi. Nu vreau pe cineva care mă înşală şi îmi fură banii.

Era mai rănită că fusese înşelată, chiar mai mult decât pentru bani. Banii puteau fi oricând înlocuiţi, dar nu şi încrederea ei în el. Nu îşi putea imagina că ar mai fi putut avea vreodată încredere în el sau în oricare altul. El era ultimul dintr-o listă lungă şi nereuşită de bărbaţi. Nu mai avea încredere în propria judecată.

— Îmi pare atât de rău, Tallie, spuse Brigitte plângând şi, în cele din urmă, Tallie se uită la ceas şi spuse că trebuiau să meargă la muncă.

Nu o consolă pe Brigitte. Era mult prea supărată pe ea că nu îi spusese întreaga poveste mai devreme şi pe Hunt pentru ceea ce făcuse.

Tallie nu avea idee cum putea să lucreze, dar nu avea de ales. Chiar dacă o durea inima, trebuia să continue să lucreze la film. Îşi dorea să fi terminat deja. Dar, mai întâi, dorea să confirme cele două poveşti, pentru liniştea ei, înainte de a-l acuza. Trebuia să îşi dea seama cum să facă asta şi cine ar fi putut să o ajute. Între timp, avea să fie teribil să trăiască cu el.

— Ai să mă concediezi? o întrebă Brigitte cu o mină înspăimântată.

— Poate. Nu ştiu. Mai sinceră de atât nu putea să fie cu ea. Nu vreau. Să lăsăm lucrurile să se liniştească şi să vedem ce se întâmplă.

Era tot ceea ce putea face deocamdată, iar Brigitte era mulţumită că Tallie dorea să se gândească bine mai întâi. Era un şoc teribil şi o poveste urâtă. Apoi, merseră spre platou, cu inima grea şi în tăcere, întrebându-se ce urma să se întâmple. Tallie se simţea de parcă întreaga ei lume se prăbuşise. Din nou.

capitolul 6

Tallie rămase la hotelul din Palm Spring în seara mărturisirii făcute de Brigitte. Nu voia să meargă acasă la Hunt şi nu voia să îi spună nimic deocamdată. Şi păstra distanţa şi faţă de Brigitte. Înţelegea că motivele lui Brigitte fuseseră bune, dar ceea ce făcuse era atât de grav, să nu-i spună despre banii pe care îi luă Hunt şi despre aventura acesta ia. Continua să nu înţeleagă de ce lua bani de la ea, când avea şi singur atât de mulţi. Şi era la fel de tulburată de faptul că Hunt o înşela. Dacă era adevărat, şi probabil era, distrusese şi ultima fărâmă de încredere pe care o avea în el. În acea noapte, Tallie rămase întinsă în patul de la hotel, cuprinsă de o senzaţie de greaţă. Voia să o sune pe Max la New York, dar ştia că Max avea să îşi dea seama că nu era în regulă din tonul ei şi nu era nevoie să o supere şi pe ea, iar Max era nebună după Hunt. Ar fi fost o lovitură şi pentru ea.

Tallie nu mâncă în acea seară, ci doar plânse, după o altă zi grea de muncă. Şi, în cele din urmă, la nouă, îşi sună avocatul. Acesta se ocupa de majoritatea contractelor ei, dar avusese grijă şi de câteva probleme personale şi reuşise să evite şi nişte procese. Îl sună acasă, şi acesta veni la telefon imediat după ce răspunse unul dintre copiii lui. Greg Thomas era un avocat excelent, şi Tallie ştia că este discret.

— Bună, Greg, spuse ea cu glas trist.

— Bună, ce s-a întâmplat?

Păru surprins să o audă la acea oră târzie. Tallie nu era tipul de client care să-l sune acasă. Îl respecta întotdeauna şi îl suna în timpul orelor de program, aşa că era îngrijorat ca nu cumva să fi fost vorba de vreo urgenţă, ceea ce era pentru ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Posibil. Marele nostru investitor pentru filmul cel nou a vrut un audit, şi asta am făcut în ultimele două săptămâni. Şi, rezultatul este că au ieşit unele lucruri la lumină. Investitorul ne-a dat certificatul de bună purtare, dar sunt îngrijorată de două probleme care s-au ivit.

— Îmi pare rău. Era îngrijorat pentru ea. I se părea foarte afectată. Cu ce te pot ajuta?

— Aş vrea să îmi dai numele unui detectiv particular. Vreau să verific, pentru liniştea mea. Nu ştiu pe cine şi ce să cred în clipa asta. Am auzit nişte poveşti destul de grave şi pierd o mulţime de bani într-un mod pe care nu mi-l pot explica. Este probabil vorba de ceea ce am auzit, şi

niciuna din poveşti nu este prea frumoasă. Se pare că Hunt îmi fură din bani şi mă înşală, dar, înainte de a-l confrunta, vreau să fiu sigură.

— Hunt?

El părea şocat. Îl întâlnise de vreo câteva ori şi ştia că lucraseră împreună la unele filme. Redactase un acord de parteneriat între ei pentru ultimele două şi îl plăcea mult.

— Da, Hunt. Nu cunoşti niciodată oamenii.

— Cred că faci foarte bine să verifici înainte de a-l confrunta. Cine ţi-a spus toate astea?

— Contabilul meu a descoperit banii lipsă, iar Brigitte tocmai a recunoscut că ştia despre asta, o stoarce de bani de trei ani, şi ştie şi despre aventură. A crezut că îmi face o favoare dacă nu îmi spune.

— Cât de bine o cunoşti? întrebă Greg cu stăpânire de sine.

Auzise poveşti de genul acesta de-a lungul anilor.

— La fel de bine cum mă cunosc pe mine. Mi-e ca o soră. Lucrează pentru mine de şaptesprezece ani şi nu am avut nicio problemă sau vreun motiv să mă îndoiesc de ea. Vine dintr-o familie bogată, aşa că nu are niciun motiv să fure de la mine sau să mintă cu privire la Hunt. Mi-aş pune viaţa în mâinile ei, copilul şi tot ce am.

Şi îi cunoştea pe Hunt doar de patru ani, nu de şaptesprezece, ca pe Brigitte.

— Nu ai de unde să ştii cu siguranţă. Natura umană e o mare necunoscută. Uneori persoane care nu au niciun motiv să fie necinstite sunt incapabile în mod patologic să facă lucrul corect. Asta i se aplică lui Hunt, din ceea ce tocmai auzise. Îmi pare rău, Tallie. Ştiu cât de supărător trebuie să fie. Mai trecuse prin asta cu alţi clienţi şi era îngrozitor să vadă ce rău făcea, tuturor celor implicaţi. De fapt, folosesc serviciile unei femei foarte profesioniste când am nevoie de o investigaţie. Are propria firmă şi e fost agent FBI. E deşteaptă, drăguţă şi cât se poate de dură. Cred că am numărul ei pe aici. Am s-o sun chiar acum. Te sun imediat după aceea.

Tallie îi dădu numărul de la hotelul din Palm Springs şi închise telefonul şi, în timp ce aştepta să o sune din nou, Hunt îi telefonă şi simţi că stomacul i se întoarce pe dos. Nu dorea să vorbească cu el, având în vedere tot ceea ce îi spusese Brigitte, dar, dacă nu avea de gând să îl confrunte încă, trebuia să pretindă că totul era bine. Mâna în care ţinea telefonul îi tremura.

— Mi-e dor de tine, spuse el, imediat ce ea răspunse la telefon.

Din moment ce o suna de pe mobil, nu avea idee unde se află şi nu mai avea încredere în el. Din câte ştia, putea să îşi aştepte iubita la hotel, plănuind să îşi petreacă noaptea cu ea.

— Şi mie mi-e dor de tine, zise ea încet.

Cuvintele îi sunau fals, ştiind tot ce ştia acum.

— Cum a mers azi pe platou?

Părea fericit şi relaxat.

— Bine. Am progresat. Ar trebui să filmăm din nou în oraş, peste câteva săptămâni.

Dar, deocamdată, îi părea brusc bine că se aflau acolo. Îi oferea o şansă să respire şi să se lămurească departe de el.

— Vin acolo mâine, dacă vrei, spuse el cu afecţiune, şi ea nu ştiu cum să răspundă.

— Sigur, ar fi grozav, dar s-ar putea să filmăm în timpul nopţii de mâine. Dacă aşa stau lucrurile, nu merită să faci drumul, pentru că am să stau pe platou toată noaptea. Te sun mâine şi te anunţ.

— Bine, atunci, răspunse el firesc şi apoi păru grăbit, de parcă ar fi ajuns la destinaţie şi trebuia să închidă. Te sun mai târziu, îi promise şi închise exact când telefonul din camera ei începu să sune.

Era Greg. Nu se simţea bine după conversaţia cu Hunt. Tot ceea ce îi legase vreme de patru ani părea o iluzie.

— Am dat de ea, zise Greg imediat. A spus că o să-şi facă timp să te viziteze oricând poţi tu. Ştiu că filmezi în locaţie. Poţi veni în oraş?

— Am să vin. Cred că mâine am o zi mai uşoară.

Îl minţise pe Hunt în legătură cu filmările de noapte pentru a-l ţine departe. Acum minţea din nou, se gândi disperată. Crezuse mereu că relaţia lor fusese impecabil de onestă. Şi tot ceea ce făcuse Hunt fusese să mintă.

— Probabil că ajung în oraş pe la şase sau şapte, cel mai târziu. Crezi că o să mă primească aşa târziu?

Tallie dorea ca investigaţia să înceapă cât mai curând posibil. Dorea să ştie adevărul. Nesiguranţa i se părea îngrozitoare.

— A spus oricând vrei tu. E o persoană amabilă şi i-am dat idee cam despre ce este vorba. A zis că poţi să o suni acasă, în seara asta. Am să-ţi dau numărul.

— Mulţumesc, Greg.

— N-ai pentru ce. Îmi pare rău că ai asemenea probleme Sun-o – e acasă acum.

Închise telefonul, şi Tallie o sună. Numele ei era Margaret Simpson şi avea o voce tânără şi caldă, dar părea foarte profesionistă după cum vorbea. Tallie îi prezentă pe scurt problema, iar Meg, după cum se recomandase singură, îi puse câteva întrebări care lui Tallie îi părură de rutină. Stabiliră să se întâlnească a doua zi, la ea la birou, la ora şase. A doua zi nu avea de filmat scene importante şi avea de gând să îl lase pe asistentul de regie în locul ei cât era plecată, lucru care avea să îi facă mare plăcere acestuia. Tallie părăsea rareori platoul înainte de terminarea filmărilor, dar acum era vorba de o problemă importantă. Îi mulţumi lui Meg pentru că îşi făcuse timp pentru ea.

— Poţi să-mi aduci şi nişte fotografii ale subiecţilor? o întrebă Meg. Nu e obligatoriu, dacă nu poţi. Dar ar fi de ajutor.

— Există câteva fotografii bune ale lui Hunt pe site-ul lui, dacă te uiţi. Tallie îi dădu adresa. Şi am câteva cu Brigitte acasă. Nu dorea să meargă acolo înainte de întâlnire şi să rişte să dea peste Hunt, dar apoi îşi aminti că avea vreo câteva pe telefon, pe care le făcuse recent. Pot să îţi trimit câteva instantanee pe care le am cu ei pe telefon.

— E foarte bine, o asigură Meg. Ne dă un punct de unde să începem. Înţeleg că vrei ca amândoi să fie supravegheaţi sau doar Hunter Lloyd?

Tallie simţi că rămâne fără aer. Părea atât de invaziv şi cumva atât de meschin, dar la fel era şi când înşelai şi furai bani.

— Nu am niciun motiv să îmi suspectez asistenta de ceva. Nu ar lua bani de la mine şi cred că se face vinovată doar de faptul că nu mi-a spus tot ce ştia despre Hunt.

Dar negase faptul că semnase facturile de la hoteluri, cu excepţia uneia sau a doua, ceea ce nu avea nicio logică după Tallie.

— Depinde de tine, dar ar fi bine să fi verificăm pe amândoi şi să ne dăm seama ce se petrece. În acest moment, ai o problemă cu banii şi o problemă sentimentală cu bărbatul tău. Cele două nu au legătură între ele, dar eşti îngrijorată în legătură cu două persoane importante din viaţa ta. Atunci, ar fi bine să te lămureşti în ambele privinţe.

— Bănuiesc că ai dreptate. Cred că a fost bine intenţionată când nu a vrut să îmi spus despre el. E foarte grijulie şi nu a vrut să mă supere. Dar a păstrat secretul o perioadă foarte lungă. Acum îi pare foarte rău pentru asta. „Şi aşa şi trebuia să fie”, îşi spuse Tallie în sinea ei. Şi ce facem cu informaţia odată ce o primim? o întrebă Tallie.

Se simţea copleşită. Nu se aşteptase să se întâmple aşa ceva şi, de

duminică, întreaga ei viaţă era întoarsă pe dos, iar gândurile i-o luaseră razna. Nu simţea că gândeşte clar. Singurele clipe de normalitate pe care le trăise fuseseră pe platou, când era ocupată cu munca şi nu era preocupată de ei. În restul timpului, se simţea distrasă şi confuză şi i se făcea brusc frică de ceea ce ar fi putut să afle.

— Asta depinde de tine, îi răspunse Meg. Modul în care îşi rezolvi problemele personale ţine de decizia ta. Oamenii reacţionează diferit. Unii dintre clienţii mei descoperă lucruri îngrozitoare despre prietenii lor şi hotărăsc să nu facă nimic. Nu vor să facă valuri şi atunci folosesc informaţia doar pentru a supraveghea lucrurile şi a fi mai atenţi pe viitor. Alţii fac schimbări importante după ce află. Banii sunt o problemă cu totul deosebită. Probabil, vei dori să rezolvi situaţia asta şi, în funcţie de ceea ce descoperim, poate vei dori să implici autorităţile. Depinde dacă descoperim sau nu o infracţiune. Şi tu vei şti cel mai bine ce să faci în privinţa asistentei tale şi a întregii probleme. Tot ceea ce fac eu este să îţi ofer informaţiile şi destule dovezi cât să ştii că sunt de încredere şi că nu te minte nimeni. Dar tu hotărăşti.

Lui Tallie i se păru rezonabil, având în vedere cât de neplăcută era situaţia. Meg urma să fi ofere tot ce era nevoie pentru a o ajuta să ia o hotărâre, în funcţie de ce auzea. Nu îşi putea imagina că ar fi putut să fi permită lui Hunt să îşi continue aventura, dacă era adevărat, fără să îi spună nimic. Dacă era adevărat, avea de gând să fi ceară să se mute. Şi apoi, trebuia să vadă ce putea face cu filmul la care lucrau împreună. Era totul atât de complicat şi i se părea extrem de dificil de rezolvat. Dar, oricât de mult ar fi ţinut la această relaţie şi ar fi preţuit această persoană, nu era totuşi vorba de un mariaj, care să implice copii şi genul de situaţie în care să dorească să închidă ochii la aventurile pe care le avea el. Asta i se părea de neconceput. Şi, evident, nu era vorba de nicio infracţiune. Chiar dacă luase bani de la ea în ultimii trei ani, nu avea de gând să depună plângere împotriva lui. Urma să-i ceară să fi înapoieze banii. Îşi permitea, şi era sigură că avea să o facă. Era, în întregime, o problemă personală, nu o infracţiune. Şi, dacă Brigitte devenise neglijentă şi îi folosea cârdul pentru lucruri personale, precum şederile la hotel, urma să se ocupe personal de asta şi să decidă ce era de făcut. În acest caz, era vorba mai ales de faptul că nu ştia unde să tragă linia, lucru deloc în regulă. Dar nici asta nu era o infracţiune.

— Nu cred că trebuie să implicăm autorităţile, spuse Tallie încetişor.

Avea nevoie doar de un doctor pentru inima ei frântă şi pentru încrederea spulberată. Ambele păreau rănite de moarte în acest moment şi nimeni nu le mai putea vindeca, doar timpul. Nu cred că este vorba de vreo infracţiune.

— Nu poţi fi niciodată sigură, răspunse Meg. Vorbim despre o mulţime de bani. Nu poţi şti mereu către ce poate duce asta şi ce lucruri poţi descoperi astfel.

Tallie se întrebă dacă nu ar trebui să o roage pe Meg să îl verifice şi pe Victor, dar părea un pic deplasat. Era sigură că avea un contabil cinstit, chiar dacă părea distrat şi mai sărea calul, dar el dăduse de urma banilor lipsă, aşa că nu era complet pierdut pentru cauză. Dar se întrebă de ce nu observase până atunci. I se părea un semn de neglijenţă. Dar putea să îl investigheze mai târziu. Mai întâi, voia să afle ce se întâmpla cu Hunt şi, posibil, cu Brigitte.

— Ne vedem mâine, îi promise Meg şi închise telefonul.

Imediat, Tallie îi trimise cele trei fotografii pe care le avea în telefon, cu Brigitte şi cele două cu Hunt. Şi, imediat ce fotografiile fură trimise, îi sună mobilul şi văzu că era vorba de Brigitte.

Tallie răspunse, iar lui Brigitte i se păru că aceasta plânsese.

— Pot să fac ceva pentru tine? o întrebă Brigitte, părând în suferinţă.

— Nu, sunt bine.

Tallie răspunse pe un ton trist şi distant.

— Ştiu că nu eşti bine. Dacă te poate consola cu ceva, şi eu mă simt îngrozitor. Îmi pare rău că am judecat complet greşit situaţia. Nu am să mai fac niciodată aşa ceva. Instinctul meu este să te apăr de orice. În cazul ăsta, a fost o decizie complet greşită.

Ştiau amândouă că aşa era, iar Brigitte se întrebă dacă Tallie urma într-adevăr să o concedieze. Nu avea de gând să mai întrebe o dată şi se ruga doar să nu o facă şi să poată să o ierte, în cele din urmă, ca să treacă împreună peste asta. Dar, acum, sigur urma să se schimbe situaţia în privinţa lui Hunt. Nu li se părea, nici uneia din ele, că era de ales. Tallie nu îi spuse despre detectiv, îi mulţumi pentru telefon şi se întinse în pat, căzând pe gânduri. Hunt nu o mai sună în acea seară, şi nici ea nu îi dădu telefon. Îi trimise un mesaj în care îi spunea că o iubeşte şi îi ura somn uşor, şi ea se întrebă dacă nu cumva era cu fata de la birou, despre care îi povestise Brigitte. Poate de asta nu sunase. Tallie citi mesajul cu lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji şi nu îi răspunse. Nu mai era nimic de zis până

ce nu afla despre ce anume era vorba. Se simţea uşurată că avea să se ducă la detectiv, la birou, a doua zi. Şi, în camera ei, şi Brigitte plângea.

capitolul 7

Tallie îi spuse încetişor asistentului de regie de pe platou să fi ţină locul, a doua zi, când plecă la ora patru. Refilmau unele scene puţin importante în acea zi şi luau nişte cadre din spate, cameramanul filmând spatele actorilor din mai multe unghiuri, pentru a fi adăugate la scenele importante. Nu trebuia să fie prezentă pentru acestea, iar asistentul de regie se arătă încântat să fi ţină locul. Nu îi spuse nimic lui Brigitte până nu fu gata de plecare.

— Mă întorc în oraş, spuse ea.

În acest moment, se simţea o răceală între ele, dar nimeni altcineva nu observase. Brigitte se simţea copleşită de fiecare dată când se uita la ea. Pentru prima dată în şaptesprezece ani, Tallie era distantă şi rezervată. Încerca să proceseze tot ceea ce se întâmplase şi să se împace cu faptul că Brigitte păstrase tăcerea o perioadă atât de lungă. Brigitte înţelegea situaţia, dar o durea oricum.

— Vrei să te duc cu maşina? se oferi Brigitte, presupunând că asta ar fi vrut.

— Nu, nu e nevoie. Vreau să fiu singură, zise ea, iar Brigitte dădu din cap în semn că înţelege. Iau unul dintre SUV-urile de pe platou până luni. Brigitte dădu din nou din cap. Poţi să te întorci în oraş acum, dacă vrei, îi spuse Tallie, iar Brigitte îi răspunse că rămâne în Palm Springs în acel sfârşit de săptămână.

Nu îi spuse lui Tallie, dar avea de gând oricum să se întoarcă, să petreacă ceva timp cu tânărul actor cu care avea o aventură. Urmau să plece împreună până luni, deşi câteva persoane bănuiau deja că aveau o legătură, şi Tallie auzise şi ea despre asta. Dar nu îi spusese nimic lui Brigitte. Viaţa ei intimă era problema ei, şi unul dintre avantajele de care se bucura având un astfel de post era stocul nelimitat de tineri actori, pentru propria distracţie. Tallie nu dădea niciodată atenţie acestui fapt şi nici nu lăsa să se înţeleagă că ştie ceva.

Tallie plecă în tăcere, la volanul SUV-ului, după ce îi spusese scenaristului-şef să aibă grijă să fi trimită prin fax, în weekend, schimbările de scenariu. Nu avea chef, dar îşi spuse că nu putea să devină neglijentă şi nici leneşă la muncă doar pentru că viaţa ei personală se prăbuşea în jur. Era mereu conştiincioasă, harnică şi disciplinată, chiar dacă inima îi era frântă.

Îi luă două ore să ajungă înapoi în oraş şi sosi la biroul lui Margaret Simpson la ora şase fix. Se îmbrăcase cu un tricou rupt, jeanşi şi o pereche de tenişi vechi, cu aspect cam dubios. Nici nu-i trecuse prin minte să se îmbrace frumos pentru întâlnire. Avea prea multe lucruri pe cap ca să fi pese de aşa ceva şi venise direct de pe platou, iar detectivului nu părea să-i pese. Meg observă în tăcere cât de frumoase era Tallie şi se întrebă dacă se îmbrăca aşa pentru că era supărată din cauza iubitului şi a asistentei sale sau pentru că lucra. Nu ştia că era vorba de stilul ei personal.

Meg purta un costum bleumarin cu pantaloni şi o bluză albă, părul lung şi negru fiind prins bine într-o coadă de cal, şi era foarte puţin machiată. Părea doctor sau avocat şi era uşor să crezi că fusese agent FBI. Se purta foarte oficial şi cu un aer de autoritate. Avea patruzeci şi doi de ani şi îşi deschisese biroul de zece ani, de când plecase din FBI, se măritase şi făcuse copii. Înainte de asta, lucrase zece ani în FBI, îi explică lui Tallie, pentru a o asigura că avea recomandările şi calităţile necesare. Dar ceea ce îi spusese Greg era de ajuns. Tallie avea încredere completă în ea.

Meg îi puse multe întrebări despre Hunt şi Brigitte, mai ales despre locurile pe care le frecventau şi despre obiceiurile lor personale. Tallie îi dădu o descriere a maşinilor acestora şi numărul maşinii lui Hunt. Nu îl avea pe al lui Brigitte, dar maşina ei nu putea fi confundată şi avea să fie uşor de urmărit. Iar Meg ştia cum să obţină informaţii de la Registrul Auto. Nu era o problemă. Avea adresa de acasă a lui Brigitte de la Tallie, şi apoi Tallie îşi aduse aminte să îi spună lui Meg că Brigitte avea de gând să stea în Palm Springs în acel weekend, cu un bărbat, presupunea ea. Îi dădu numele băncilor unde aveau conturile, numele celor două hoteluri care apăreau pe extrasele cârdului ei şi pentru care semnase Brigitte. Şi apoi îi spuse ce îi povestise Brigitte despre tânăra de la biroul lui Hunt. Nu îi ştia numele. Tot ceea ce ştia era că Brigitte ştia de existenţa ei. Dar era mai mult decât suficient pentru Meg ca să înceapă şi să repartizeze detectivi particulari pentru această misiune. Tallie fu de acord ca ambii să rămână sub supraveghere până la noi ordine, până când Meg simţea că aveau destule informaţii ca Tallie să tragă o concluzie.

Meg îi explică lui Tallie care era tariful ei, care păru rezonabil. Se aşteptase să fie scump, şi era, dar merita din punctul ei de vedere. Acum dorea să ştie tot ce se putea. Bănuia că supravegherea lui Brigitte avea să fie inutilă, din moment ce viaţa ei intimă şi bărbaţii cu care se culca nu o interesau pe Tallie. O interesa Hunt. Dar îi povesti şi despre Brigitte,

despre familia bogată din San Francisco, despre fondul personal şi despre toate avantajele pe care le avea ca asistentă a lui Tallie, care o făceau şi mai puţin suspectă de furtul banilor. Nu avea niciun motiv. Şi Brigitte primea tot ce ar fi putut avea nevoie sub formă de cadouri de la serviciu, de la haine de firmă, la bijuterii şi sejururi gratuite la cele mai scumpe hoteluri. Brigitte nu era nevoită să fure de la ea, cum nu era nici Hunt, deşi nu câştiga nici pe departe la fel de mulţi bani, dar Meg dorea să ştie cât mai multe informaţii despre ei, pentru a face o anchetă amănunţită.

Tallie îi reaminti înainte de a pleca de faptul că principalul punct de interes era Hunt şi orice informaţie pe care ar fi putut-o afla Meg despre cealaltă femeie, şi dacă avea sau nu o aventură cu ea. Şi banii lipsă erau importanţi, dar situaţia era mai greu de explicat din moment ce niciunul din ei nu avea vreun motiv să fure de la ea. Nu avea sens, dar lipsit de logică era şi faptul că el o înşela, din moment ce erau fericiţi. Acum se întreba dacă nu cumva rămăsese cu ea doar ca să nu pună în pericol filmele pe care le făceau împreună. Poate că doar asta îl interesa la ea şi motivul pentru care avea o aventură. Totul era incredibil de dureros şi voia să se lămurească pe cât de rapid posibil. Ştia că Meg nu avea să poată să îi spună care fuseseră motivele lui Hunt, dar cel puţin urma să ştie dacă era cu altcineva, de câtă vreme şi cât de serios. Nu dorea să aibă încredere doar în informaţiile lui Brigitte. Şi Brigitte o minţise de două ori la început, despre hoteluri, şi, deşi minciunile ei fuseseră inofensive, erau minciuni.

Meg spuse că avea să ia legătura cu ea şi că o va suna pentru a-i prezenta un raport peste câteva zile. Tallie avea încredere în discreţia ei absolută, iar Meg păru încrezătoare în timp ce o conduse la plecarea din birou. Era cu puţin trecut de ora opt. Tallie se întrebă dacă Hunt ajunsese deja acasă, dar nu dorea să îl sune. Încă nu o sunase în seara aceea. Primise un mesaj de la Brigitte care îi spunea că speră că ajunsese bine acasă şi îi ura un sfârşit de săptămână frumos. Evident, Brigitte era foarte speriată, ceea ce o întrista şi pe Tallie. Cele mai importante relaţii ale ei, cu excepţia tatălui şi a fiicei sale, primiseră lovituri puternice în acea săptămână, posibil fatale. Rămânea de văzut în zilele următoare cât de mare era paguba.

Se simţi amorţită după ce ieşi din biroul lui Meg şi, sub impulsul momentului, se opri la tatăl ei în drum spre casă. Amelia, menajera, venea să aibă grijă de el pe timpul zilei, restul timpului descurcându-se singur, în tinereţe, fusese un bărbat înalt şi frumos şi semăna foarte bine cu Tallie,

dar, la optzeci şi cinci de ani, chinuit de artrită, păru bătrân şi încovoiat când deschise uşa, ajutându-se de un cadru pentru mers. Dar ochii săi erau la fel de înfocaţi şi de vii ca întotdeauna. Intelectul lui era la fel ca atunci când se ocupa de cazuri la tribunal. Păru îngrijorat când deschise uşa şi văzu cât de tristă arăta fiica lui.

— Ei bine, asta da, surpriză plăcută, spuse el zâmbindu-i şi dând cadrul la o parte ca să o lase să intre. Tocmai terminase cina pe care i-o lăsase Amelia. Ducea o viaţă de pustnic, rareori putea să iasă, iar o vizită de-a ei era mereu prilej de sărbătoare. Ce te aduce aici?

— Eram în drum spre casă. Ce mai faci, tată?

Se aplecă pentru a-l săruta pe obraz şi se aşeză alături de el în camera de zi. O durea să îl vadă cum se chinuie să se aşeze pe canapea şi o şi îngrijora. Cea mai mare temere a ei era mereu că avea să cadă şi să se lovească la cap sau în orice alt fel, dar era încăpăţânat şi insista să locuiască singur.

— Îmi fac griji pentru tine. Ce-ai aflat despre tabelele alea la care m-am uitat?

Erau un motiv de îngrijorare serioasă pentru el. Dacă fura cineva de la ea, banii care păreau să lipsească erau mulţi şi ştia cât de mult munceşte Tallie pentru ei. Nu fusese niciodată bogat, dar se descurcase bine şi o ajutase de câte ori putuse, mai ales la început, dar adevăratul ei succes i se datora doar ei, muncii şi talentului ei imens. Era foarte mândru de ea şi acum şi de fiica ei, Maxine. Şi ştia cât de mândră ar fi fost de ea şi mama ei. Durerea pe care o citi în ochii lui Tallie îi făcu inima să se strângă.

— Tocmai am angajat un detectiv particular, îi răspunse. Trase adânc aer în piept. Nu ştiu nimic încă. Sper să aflu în curând. În acest moment, nimic nu are sens. Brigitte spune că Hunt are o aventură cu o altă femeie. Am nişte facturi de la hoteluri despre care ambii mint, deşi Brigitte a mărturisit în final adevărul despre ele. Şi niciunul din ei nu are niciun motiv să îmi fure banii. Nu au nevoie de ei. Pur şi simplu, nu pricep.

Părea obosită şi deprimată. Toată treaba era extrem de supărătoare, şi era şi el preocupat pentru ea.

— Poate fi vorba de altcineva?

— Chiar nu înţeleg de cine. Poate e vorba de ceva ce face contabilul meu. Managerii şi contabilii fură tot timpul de la oameni ca mine. Dar el pare atât de respectabil şi de serios, încât nici pe el nu-l văd făcând aşa ceva. Şi de ce acum? Se ocupă de conturile mele de aproape douăzeci de

ani. Şi asta tot nu explică faptul că Hunt mă înşală, dacă o face.

Spera încă în adâncul inimii că Brigitte se înşelase şi că avea să se dovedească minciuna.

— Poate contabilul tău are ceva probleme financiare. Circumstanţele se schimbă. Ar trebui să îl verifici şi pe el.

— Am s-o fac. Dar, mai întâi, vreau să aflu ce se întâmplă cu Brigitte şi Hunt. Vreau să ştiu în cine pot avea încredere. Şi, chiar dacă nu fură din banii mei, Hunt poate mă înşală.

Ştiau amândoi că aşa era.

— Sper că nu, spuse Sam posomorât. Îmi place foarte mult. Mereu mi-a plăcut.

Şi credea că este potrivit pentru Tallie. Sau că fusese până acum.

— Da, şi mie, spuse Tallie tristă şi era cu adevărat greu să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic, acum, când aştepta să afle adevărul. Ai mâncat de seară? îşi întrebă tatăl cu o privire îngrijorată, iar acesta dădu din cap.

— Vreau să ai grijă de tine, îi atrase el atenţia cu grijă părintească. Este o perioadă foarte grea pentru tine.

— Serios? îi zâmbi ştrengăreşte. Mă simt de parcă toată viaţa mea s-a dus pe apa sâmbetei săptămâna asta. Am evitat-o pe Max. Nu vreau să îi spun nimic despre asta încă. Şi ea ţine mult la Hunt.

Şi avusese atât de puţine modele masculine în viaţa ei, încât Tallie nu dorea să le strice relaţia, cel puţin nu încă, până nu se asigura dacă o înşală sau nu. Spera că povestea pe care i-o spusese Brigitte nu era adevărată. Poate era doar îngrijorat de fata de la birou şi se purtase frumos cu ea, fără să fie vorba de vreo aventură. Pentru moment, era o speranţă firavă, dar se agăţa de ea până afla mai multe.

Tallie şi tatăl ei mai vorbiră o vreme şi apoi ea plecă acasă. Hunt ieşise şi îi lăsase un bileţel. Plecase să bea ceva cu avocaţii domnului Nakamura. Puneau la punct ultimele detalii ale contractului şi spunea că nu avea să stea mult. Ajunse acasă la scurtă vreme după ea şi era obosit. Tallie părea extenuată şi se întinsese pe pat.

— Pari frântă, comentă el, în timp ce îşi dădea jos haina şi o aruncă pe un scaun.

— Sunt frântă, spuse ea fără să se mişte. A fost o săptămână grea.

— Cel puţin o să termini de filmat în locaţie în curând. Mi-e dor de tine când nu eşti acasă, zise zâmbind şi se aşeză pe pat lângă ea.

Nu ştia dacă să-l lovească sau să plângă sau să-l ia în braţe şi să nu-i mai dea drumul. Nu dorea să îl piardă, dar poate că îl pierduse deja.

— Chiar aşa? îl întrebă şoptind, cu voce gâtuită.

— Bineînţeles, prostuţo. Vrei să ieşim în oraş pentru cină?

Ea clătină din cap. Era prea obosită şi deprimată ca să dorească să iasă.

— Nu chiar.

— Pot să încropesc ceva aici.

Ea încuviinţă din cap, întrebându-se câte nopţi ca aceasta avea să mai petreacă cu el, câte cine pregătite în casă şi cât timp petrecut cu el în acelaşi timp. Dacă Meg urma să îi spună că avea o aventură cu altcineva, totul urma să se sfârşească şi îşi dădu seama că zilele lor puteau să le fie numărate. Numai acest gând o epuiza şi îi provoca o tristeţe de nemăsurat. Se simţea deja de parcă l-ar fi pierdut. În adâncul ei, credea ceea ce îi spusese Brigitte şi se temea că putea fi adevărat. I se mai întâmplase, deşi nu după patru ani. De data aceasta crezuse că se află în siguranţă. Poate că nu era aşa.

El coborî şi făcu o omletă şi salată pentru amândoi. Deschise o sticlă din vinul ei preferat şi se aşezară în tăcere în bucătărie şi luară cina. Tallie era foarte tăcută, şi el dădu drumul la muzică. Dar nu se putea gândi la ce ar fi putut să îi spună. O întrebă cum fuseseră ultimele două zile de filmare şi îi povesti despre întâlnirile cu avocaţii investitorului şi spuse că totul mergea bine. Şi, după cină, Tallie făcu un duş şi merse la culcare. Abia dacă spusese un cuvânt toată seara.

— Eşti bine? o întrebă, părând îngrijorat.

Era dureros de sleită de puteri.

— Cred că mă prinde răceala, spuse ea ezitând. Nu mă simt bine de ieri.

— Atunci, dormi puţin, zise el învelind-o şi coborî apoi în biroul lui pentru a studia nişte acte pe care i le dăduseră avocaţii.

Şi, când se întoarse, ea se prefăcu a dormi. Simţea că trăieşte un coşmar cu el. Era un sentiment de singurătate şi, când el stinse lumina, pe obrajii ei se prelinseră în tăcere lacrimi.

A doua zi devreme, merse la sală şi, după aceea, o sună pe Max la New York. Ieşise la prânz cu prietenii, într-un local zgomotos, iar Tallie se simţi uşurată. Era prea dificil să vorbească, iar Max îi spuse că o va suna mai târziu, aşa că nu auzi disperarea din vocea mamei ei.

În acea după-amiază, Hunt jucă tenis cu prietenii lui, în timp ce Tallie citi noile modificări la scenariu şi făcu adnotări pe marginea lor, şi el îi sugeră să meargă la un film în acea seară. Tallie se simţea de parcă s-ar fi mişcat pe sub apă, în reluare. Se întrebă cât avea să dureze investigaţia. I se părea că o eternitate, deşi abia dacă trecuse o zi.

Îşi dădu seama că unul dintre detectivii lui Meg trebuia să fi fi urmărit când merseseră la film, dar nu simţise nimic. Meg o asigurase că angajaţii ei erau buni, şi Tallie ştia că aşa trebuia să fie. Nimic nu sugera că erau urmăriţi sau supravegheaţi. Când se uită în jur, nu văzu pe nimeni. Iar Hunt nu suspecta nimic.

Părea cel mai lung weekend din viaţa lui Tallie. Îl scoaseră pe tatăl ei la prânz, la Ivy, a doua zi, la sugestia lui Hunt. Era destul de dificil să îl scoată afară, dar Hunt fusese mereu foarte amabil când făcea lucruri de genul ăsta, ceea ce o făcea pe Tallie chiar mai tristă acum. Şi dacă totul se termina? înţelegea de ce persoanele nu îşi confruntau niciodată partenerul care îi înşela, după cum spunea Meg. Erau atât de multe lucruri de pierdut. Dar nu îşi putea imagina cum avea să poată să trăiască cu el dacă ştia că îi este infidel. Nu ar fi putut să o facă, dar ar fi fost greu să îşi piardă viaţa cu el, dacă asta era ceea ce avea să se întâmple până la urmă.

Prânzul la Ivy era o confruntare cu înghesuiala şi cu zgomotul, iar tatăl ei făcu un efort pentru a părea că se simte bine, dar ştia că se simte la fel de stingherit ca ea. Se aşezară pe terasă şi văzură câţiva cunoscuţi. Tallie reuşi cu greu să îşi joace rolul şi se simţi uşurată când totul se sfârşi.

Brigitte luă legătura cu Tallie de două ori în weekend, lucru neobişnuit pentru ea, şi nu părea foarte în largul ei. Spunea că se bucură de spa în Palm Springs, dar Tallie bănuia că, dacă ar fi fost aşa, nu ar fi sunat-o. Brigitte era, în mod evident, îngrijorată. Şi la fel era şi Tallie. Doar Hunt părea să nu înţeleagă despre ce e vorba şi credea că Tallie este bolnavă. Duminică noaptea, încercă să facă dragoste cu ea cu tandreţe, dar Tallie pur şi simplu nu fu în stare. Acum, dorea să aştepte raportul lui Meg şi îi spuse că probabil avea gripă. Îi aduse cina la pat şi îi făcu supă de pui, ceea ce o făcu aproape să plângă.

— Nu vrei să mă alinţi aşa, spuse ea tristă.

— Dar asta vreau. Te iubesc, Tallie, zise el şi păru atât de sincer.

O făcu să se întrebe dacă nu cumva Brigitte greşise şi plecase urechea la bârfe de birou. Nu ştia ce să creadă. Mai mult decât orice, se simţea confuză. Şi vorbiră ca doi prieteni vechi în timp ce ea îşi mânca

supa. Apoi, o înveli în plapumă, o sărută, dar ea nu putu să adoarmă. Urma să aibă coşmaruri toată noaptea, orice ar fi făcut.

Merse singură în Palm Springs cu jeepul pe care îl împrumutase, luni dimineaţă, şi, la ora şase dimineaţă era deja în rulota ei. Încercă să se adune şi să se gândească la munca ei, dar totul era greu acum şi îi solicita un efort de zece ori mai mare decât în mod normal pentru a demara şi a se concentra asupra filmului.

Le dădu înapoi scenariştilor modificările la scenariu şi, până la ora opt, camerele de filmat erau puse în funcţiune şi se întorseseră la muncă. Brigitte plecase în L.A. În acea zi, cu ceva treabă, şi nu reveni în Palm Springs până marţi. Aceasta sosi cu Aston Martinul, la fel de sexy ca întotdeauna. Făcu tot posibilul să pară veselă şi în toane bune. Îi adusese lui Tallie corespondenţa din oraş şi avea mai multe lucruri pe care voia să i le arate. Tallie se prefăcu interesată, deşi nu era. Nu îi păsa de nimic în acel moment, mai puţin de faptul că aştepta veşti de la Meg. Era deja joi când Meg sună, în cele din urmă, la şase zile după ce se întâlniseră. Fuseseră cele mai lungi şase zile din viaţa lui Meg.

— Ce mai faci? o întrebă Meg politicos.

Avea un aer profesionist şi oficial, iar Tallie ar fi vrut să strige şi să-i ceară să-i spună totul imediat. Nu mai putea aştepta niciun moment, dar Meg nu proceda astfel. Era o profesionistă extrem de eficientă.

— Îmi pierd minţile aşteptând veşti de la tine, spuse Tallie cu sinceritate.

Era în camera ei de la hotel şi nu fusese în L.A. toată săptămâna. Îi spuse lui Hunt că nu se simţea în continuare bine şi că era prea obosită să conducă înapoi în L.A., în acea seară, şi că nu voia să îl molipsească şi pe el de gripă.

— Îmi pare rău, zise Meg încet. Uneori durează câteva zile pentru a cunoaşte terenul. De fapt, am acţionat destul de repede, dar ştiu că trebuie să fi părut mult pentru tine.

Era puţin spus.

— Interminabil, spuse Tallie pe un ton sumbru, întinzându-se în pat. Poţi să-mi spui ce se petrece?

— Aş prefera să vorbim între patru ochi. Pot veni la tine, dacă vrei. Când te întorci în oraş?

— Mâine-seară sau poate după-amiază târziu.

Parte din ea ar fi vrut săp preseze pe Meg să îi spună mai mult, parte

din ea nu. Îi era frică să audă rezultatele investigaţiei sale. Dacă nu îi plăcea ce avea să audă?

— Mâine sunt liberă la orice oră, spuse Meg imediat.

— La ora patru? sugeră Tallie. Am să încerc să scap de aici după prânz.

Putea să meargă singură cu maşina şi se ducea acasă în weekend. Păstrase distanţa faţă de Brigitte toată săptămâna sau o evitase cu totul. Pentru moment, nu se simţea în largul ei lângă Brigitte. Tallie se simţea de parcă fusese legată la ochi şi nu ştia unde era sau cu cine sau în cine să aibă încredere. Încrederea ei în persoanele cele mai apropiate fusese zguduită, până ce nu vorbea cu Meg. Numai ea putea să fi dea încredere, iar Tallie nu ştia dacă urma să o facă sau să agraveze mult mai mult problema. Îi era groază de ce ar fi putut să audă.

— La patru e bine, confirmă Meg.

Tallie nu o întrebă dacă raportul era bun sau rău. Îi era prea frică să afle, chiar fără detalii. Şi nu dormi toată noaptea după această convorbire.

Filmarea de a doua zi păru interminabilă, iar nervii îi erau întinşi la limită. Avu o întâlnire la prânz, la ea în rulotă, cu scenariştii şi, de îndată ce aceasta se termină, plecă în grabă, fără să le spună la revedere nici lui Brigitte, nici celor din echipă. Asistentul de regie îi luă din nou locul şi păru încântat, iar Tallie ţinu piciorul pe acceleraţie tot drumul până în L.A. La patru fix, era în biroul lui Meg, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Îşi simţi stomacul ridicându-i-se în gât când secretara lui Meg o conduse înăuntru.

Meg se ridică cu un zâmbet cald pe buze când Tallie intră în birou şi o invită să se aşeze în faţa ei, de partea cealaltă a mesei. Tallie nu fusese niciodată atât de emoţionată la o întâlnire sau atât de înfricoşată de ceea urma să audă. Pe chipul lui Meg nu se putea citi nimic, era o profesionistă. Dar părea compătimitoare, lucru pe care Tallie îl descifră ca pe un semn rău.

— Ei bine, cred că avem răspunsuri la întrebările tale. Nu la toate, după o investigaţie atât de scurtă, dar destul cât să îţi faci o idee.

Tallie observă că avea un dosar gros pe birou, cu un număr de cod pe el, care reprezenta cazul lui Tallie. Era extrem de discretă.

— Îl urmărim pe Hunter Lloyd de săptămâna trecută şi am făcut o evaluare superficială a situaţiei sale financiare. Există evidenţe la care nu avem acces, cum ar fi actele de bancă, dar i-am verificat bonitatea, am

vorbit cu nişte persoane de la bancă şi am investigat cam cât am putut în privinţa modului în care îşi cheltuieşte banii. Are un venit consistent, după cum ştii. Iar activele sale sunt investite solid într-un portofoliu diversificat. Din tot ce-am descoperit, putem spune că stă bine financiar. Nu îi este frică să cheltuiască bani, după cum probabil ştii deja. Conduce un Bentley sport, al cărui proprietar este, are proprietăţi imobiliare solide şi investiţii. Nu se comportă iresponsabil cu banii şi se pare că toate achiziţiile şi tranzacţiile sunt făcute cu cardul de credit. Absolut nimic din ce-am aflat nu ne sugerează că ar avea probleme financiare, că ar avea nevoie de bani sau că ar avea o reputaţie dubioasă. Are coeficient Al la creditare şi, din ceea ce-am putut să aflu, pare a nu face nicio achiziţie cu bani gheaţă. Toate magazinele cu care are de-a face sunt plătite cu cârdul. De fapt, se pare că totul este trecut pe card. Oricând poate apărea ceva ascuns, ce ne-a scăpat – a fost vorba doar de o investigaţie preliminară, nu de una pe criminalitate financiară –, dar pare foarte solid din punct de vedere financiar şi instinctul meu îmi spune că nu fură bani de la tine. Nu are absolut niciun motiv să o facă. N-ar fi rău un plus de trei sute de mii de dolari pe ani, dar, pur şi simplu, nu are nevoie de banii tăi.

Tallie dădu din cap ascultând toate acestea. Era liniştitor, dar, dacă ceea ce spunea Meg era adevărat, atunci Brigitte minţea, ceea ce era la fel de supărător. Dar, cel puţin Hunt nu avea nicio vină în problema banilor. Şi ea se gândise la acelaşi lucru. De ce ar fura Hunt de la ea? Nu avea niciun motiv, avea mult mai mult decât ea şi nu era lacom. Fusese mereu generos cu ea şi plătea mult mai mult decât partea lui de cheltuieli. În ceea ce priveşte banii, povestea lui Brigitte nu stătea în picioare.

— Restul lucrurilor aflate despre domnul Lloyd sunt mai supărătoare. Sursele noastre au fost consistente şi ne-au povestit despre faptul că are o legătură cu o tânără care lucrează la el la birou, de aproximativ un an. Este posibil să fi început din milă. De fapt, ea a fost victima violenţei domestice din partea soţului de care s-a despărţit. L-a dat de nenumărate ori în judecată din această cauză, a fost spitalizată o dată şi, în acest moment, aşteaptă hotărârea finală de pronunţare a divorţului, peste circa două luni. Fostul ei soţ a fost închis de două ori pentru abuz asupra ei şi a fiului lor. Băiatul are trei ani. Şi ea lucrează pentru domnul Lloyd. Se vede cu ea seara, de câteva ori pe săptămână, se întâlneşte cu ea la Château Marmont şi la Sunset Marquis şi îşi petrece frecvent nopţile cu ea, cât tu lipseşti din oraş. Săptămâna asta, a stat cu ea de trei ori. Ea lasă copilul cu o vecină şi

merg, de obicei, la un hotel. Este posibil să fi fie frică să îl primească la ea acasă, în cazul în care fostul ei soţ o urmăreşte sau o hărţuieşte. Se pare că petrec mult timp împreună.

Şi, în acel moment, scoase câteva fotografii mărite din dosarul aflat pe birou şi le întinse pe masă în faţa lui Tallie. Într-una dintre ele, săruta o tânără brunetă şi frumoasă, iar în alta o ţinea de după umeri şi ţinea băieţelul de mână, la grădina zoologică. Meg îi arătă fotografia şi îi explică faptul că fusese făcută sâmbăta trecută. Tallie îşi aminti că îi spusese că joacă tenis cu prietenii lui. În schimb, se dusese la zoo cu femeia aceasta şi cu fiul ei. Băieţelul părea foarte drăgălaş.

— Numele ei este Angela Morissey. Are douăzeci şi şase de ani. El a spus mai multor persoane că are de gând să se însoare cu ea. Şi ea crede asta. Şi a făcut această destăinuire unor apropiaţi.

Îi mai arătă lui Tallie alte câteva fotografii ale acestora, mergând la film, ieşind din restaurant cu băiatul şi coborând din maşină la Sunset Marquis. Părea că trăieşte cu adevărat cu ea şi ambii arătau fericiţi, oriunde ar fi fost împreună. Tallie se întrebă brusc dacă nu cumva îl dezamăgise în vreun fel, dacă se plângea prea mult sau dacă nu ştia să se distreze sau dacă nu cumva era prea obosită după ce muncea atât de mult. Sau era prea bătrână, din moment ce fata era cu mult mai tânără? De ce îi făcuse asta? În timp ce se uita la fotografii, se strădui să îşi reţină lacrimile. Aproape că îi frângea inima să fi vadă, şi el părea să îl iubească pe băieţel.

— Şi în acest caz, există o poveste anterioară, continuă Meg, părând a-şi cere cumva scuze.

Vedea cât de zguduită era Tallie şi ştiuse că avea să fie. Era ca şi cum ai fi fost chemat la cabinetul doctorului să ţi se spună că ai cancer, în loc să primeşti un telefon şi să şi se comunice că rezultatele analizelor erau bune. Nu era nimic bun în toate astea. Hunt o înşela cu femeia aceasta de un an de zile. Vreme de un an, o minţise şi se culcase cu alta. Iar în fotografii părea fericit şi îndrăgostit. Iar fata era frumoasă şi cu treisprezece ani mai tânără decât Tallie.

— Pe parcursul investigaţiei noastre, ni s-a comunicat că a mai avut o aventură înainte de aceasta, cu o altă femeie. Avem o descriere completă a acesteia, dar nu şi o fotografie. Putem să mai investigăm, dacă doreşti, dar nu cred că este necesar. Şi cu ea se întâlnea de câteva ori pe săptămână, la Château Marmont şi la Sunset Marquis. Este un client fidel al ambelor hoteluri de câţiva ani. Femeia cu care a fost înainte de ea, avea în jur de 35

– 40 de ani, are părul blond, este foarte frumoasă, foarte sexy şi arată ca o actriţă. Au avut o aventură vreme de circă trei ani, iar prenumele ei este Brigitte.

După ce auzi asta, Tallie aproape că vomită pe birou. Se uită la Meg îngrozită, nevenindu-i a crede, iar Meg îi dădu un pahar cu apă. Tallie luă o gură şi îl puse la loc pe birou şi se uită cu ochi goi la Meg, care continua să vorbească.

— Se pare că este vorba de asistenta ta, din tot ce-am auzit despre ea.

Explica şi facturile de la cardul de credit pe care Brigitte le semnase de câteva ori, la cele două hoteluri, până în urmă cu un an. Poate fusese neatentă sau poate ajunsese prima la hotel şi, din moment ce Tallie nu se uitase niciodată la facturi, nu se aşteptase să le vadă tocmai ea, până la recentul audit al lui Victor. Şi se terminase cu un an în urmă, când Hunt începuse aventura cu cealaltă fată. Doar Dumnezeu ştia despre câte altele fusese vorba.

— Toate sursele noastre ne spun că aventura lor a luat sfârşit când el a început legătura cu domnişoara Morissey, şi se pare că Brigitte a fost foarte furioasă din cauza asta. În plus, deşi asistenta ta câştigă foarte mulţi bani, are datorii foarte mari, istoricul ei financiar nu este fără pată şi tu pari a fi singura ei sursă de venit. Toate aceste situaţii nu ne sunt accesibile, din moment ce nu suntem o agenţie guvernamentală, dar nu am văzut nimic care să ne sugereze că ar primi bani de la familia ei. Şi cheltuieşte foarte mult. Şi, în acest moment, are o aventură cu un tânăr pe nume Tommy Apple, care joacă un rol secundar în filmul pe care îl faci acum. Şi-a petrecut ultima săptămână cu el şi sunt împreună de când au început filmările. Nu pare a fi ceva serios.

Îi arătă câteva fotografii ale lui Brigitte cu Tommy, despre care lui Tallie îi păsa foarte puţin. Îi păsa de faptul că Hunt şi Brigitte o trădaseră. Şi cei trei ani petrecuţi cu ea şi ultimul an cu noua femeie din viaţa lui însemna că Hunt o înşelase în toţi aceşti patru ani în care fuseseră împreună. Pentru toată această perioadă, fusese cu altcineva, iar Brigitte, persoana în care avusese cea mai mare încredere, avusese o aventură cu prietenul ei vreme de trei ani. Ambii o înşelaseră. Şi, oricât de rănită ar fi fost de către Hunt, era şi mai rănită de către Brigitte. El se dovedise a fi doar un alt ticălos, care o mintea şi o înşela, dar Brigitte fusese prietena ei cea mai bună şi cea mai apropiată vreme de şaptesprezece ani, de când erau doar nişte puştoaice. Era o lovitură la care nu se aşteptase şi pe care o

primise în plin, şi se uita la Meg nevenindu-i să creadă.

— Eşti sigură? întrebă Tallie cu glas răguşit.

— Aşa cred. Sursele noastre păreau foarte sigure de ceea ce spuneau. Dovezile par a fi destul de clare.

Părea că regretă sincer că fusese nevoită să îi spună aşa ceva lui Tallie şi îi părea rău pentru ea. Era un şoc teribil pentru Tallie. Şi chiar dacă informaţia despre aventura lui Hunt cu Brigitte era greşită, lucru care părea improbabil, era evident cu altcineva în acest moment. Cu o femeie mai tânără cu treisprezece ani decât ea şi părea complet devotat acesteia şi fiului ei. Şi tot ceea ce putea crede acum Tallie era că Hunt era stricat până în măduva oaselor, fără niciun strop de integritate sau de decenţă. Şi nici Brigitte nu era mai brează.

— Aş vrea să mai discutăm despre un lucru, zise Meg încet. Banii care au dispărut. Cred că e o problemă foarte serioasă. Aş vrea să apelezi la autorităţi. Cred că trebuie să rezolvi problema înainte să pierzi şi mai mult şi probabil deja ai mai pierdut ceva. Noi nu avem dreptul de acces pe care îl are o instituţie autorizată pentru a verifica actele bancare şi problemele financiare. Nu cred că în această problemă este implicat şi Hunter Lloyd, dar nu se ştie niciodată. Este posibil să fie vorba de mai multe persoane şi nu doar de una, sau poate fi un singur escroc foarte inteligent. Trebuie să afli. Aş vrea să continui să fi investighezi pe Hunter Lloyd, pe asistenta ta, Brigitte Parker, şi pe contabilul Victor Carson. Pur şi simplu nu ai de unde şti de ce sunt capabili anumiţi oameni. Şi deja ai suferit pierderi de aproape un milion de dolari, îi reaminti Meg. Nu e puţin lucru şi poate fi chiar mai grav decât îţi imaginezi.

Fusese o lovitură dublă, una triplă. Iubitul ei o înşela de patru ani, cea mai bună prietenă a ei o înşelase cu el şi cineva îi fura din bani, în cantităţi importante. Tallie ar fi vrut să se întindă pe podea şi să plângă, dar îşi păstră calmul şi ascultă ce avea de zis Meg.

— La cine să mă duc? o întrebă Tallie, simţindu-se pierdută.

— Am vorbit cu unul dintre foştii mei colegi de la FBI, fără să îi spun numele tău, evident. Îi trimit cazuri, din când în când. I-am explicat situaţia, şi ar dori să discute cu tine. Este posibil să nu fie o problemă de competenţă federală, ar trebui să fie fraudă prin computer şi fraudă bancară de vreun fel, dar bănuiesc că este foarte probabil să fie de competenţa lor, având în vedere sumele furate. Douăzeci şi cinci de mii de dolari pe lună sunt o groază de bani. Cred că ar trebui să vorbeşti cu cei de la FBI şi să-i

laşi să investigheze, dacă doresc. Dacă nu, poţi merge la procuratură şi la poliţie, dar aş prefera să se ocupe FBI-ul de cazul tău. Cred că îi vor acorda mult mai multă atenţie şi vor ajunge mai repede la miezul problemei. Dacă doreşti, fostul meu coleg spune că se poate întâlni bucuros cu tine oricând în acest sfârşit de săptămână. Sfatul meu este să faci asta, orice altceva ai hotărî să faci în celelalte privinţe. Scrise un nume şi un număr de telefon pe o bucată de hârtie, pe care i-o dădu lui Tallie. Numele lui este Jim Kingston şi ştie că o să-i dai telefon, spuse ea cu blândeţe.

Îşi dădea seama cât de dificilă trebuie să fi fost întreaga situaţie pentru Tallie. Era scenariul cel mai negru cu putinţă şi nici prin minte nu i-ar fi trecut că Brigitte avusese o aventură cu Hunt.

— Şi acum ce fac?

— Am să vorbesc eu mai întâi cu Jim Kingston, înainte să îţi acuzi de ceva asistenta. Este bine să fim discreţi şi chiar să fim cu ochii în patru. Este posibil ca el să dorească să fi investigheze conturile bancare înainte ca tu să o alertezi că a fost prinsă sau că este suspectă, dacă este vorba de ea. Cere-i sfatul. Cred că problema ta cu Hunter Lloyd este mai puţin sensibilă şi mai jenantă, având în vedere situaţia. Dar, în cazul lui Brigitte, eu, una, aş fi atentă şi te-aş sfătui să te pui bine la punct înainte de a o acuza. Nu vrei să o alertezi şi să o faci să fure o sumă şi mai mare înainte să dispară. Şi nu aş discuta nici cu Hunter Lloyd despre problema banilor şi nici cu contabilul tău. Sper că ai să-l suni pe Jim.

— Am să-l sun, îi promise Tallie în timp ce băgă în geantă bucata de hârtie şi apoi pur şi simplu se ridică de pe scaun şi se uită lung la Meg vreme de un minut. Mulţumesc.

Nu ştia ce altceva să spună. Se simţea complet dezorientată, de parcă căzuse într-o apă în care se îneca.

— Îmi pare rău că a trebuit să îţi dau astfel de veşti proaste.

Era lucrul pe care îl ura cel mai mult în meseria ei. Era fascinant să găsească piesele lipsă şi să le pună cap la cap, dar să facă ceea ce tocmai îi făcuse lui Tallie şi să-i vadă privirea îi rupea inima de durere, iar Tallie părea o femeie de treabă. Greg Thomas, avocatul ei, spunea că aşa este. Apoi, Meg se ridică să o conducă pe Tallie şi îi spuse să o sune dacă putea să fi mai fie de ajutor. Tallie dădu din cap aprobator, incapabilă să spună mare lucru, în timp ce Meg îi dădu dosarul.

— Avem copii după toate actele astea. Poate vrei să păstrezi hârtiile.

Tallie le luă cu lacrimi în ochi. Erau fotografiile lui Hunt cu cealaltă

femeie şi rapoartele investigaţiei şi ale supravegherii lui şi a lui Brigitte. Era deprimant şi gândul că avea aşa ceva. Şi-ar fi dorit să le poată arunca şi să dea timpul înapoi.

— Mulţumesc foarte mult, zise Tallie încet. Am să-l sun pe tipul de la FBI în seara asta.

— Sper că ai s-o faci, o încurajă Meg. Chiar trebuie să investighezi această problemă în profunzime.

Tallie dădu din nou din cap şi ieşi din birou. Aproape se împletici pe drumul spre maşină. Nu se putea gândi decât la lucrurile pe care i le spusese Meg, despre Hunt, despre Brigitte şi despre tânăra cu băieţelul ei. Nu se putea gândi decât la fotografia în care el o săruta. Aruncă dosarul pe scaunul de lângă ea, porni motorul şi se îndepărtă plângând.

capitolul 8

Tallie avu de gând să îl sune pe agentul FBI când ajunse acasă, dar plângea prea tare. Hunt ieşise, în casă era întuneric, iar ea se aşeză pur şi simplu în camera de zi, strângând la piept dosarul pe care i-l dăduseră detectivii. Ura tot ce era în acesta şi tot ce îi spusese Meg. Dar nu putea fugi acum. După câteva minute, deschise dosarul şi se mai uită o dată la fotografii, neoprindu-se din plâns. Se uită la aceea în care o săruta pe Angela Morissey şi în care îl ţinea de mână pe fiul acesteia, la zoo, cu doar şase zile în urmă. Se simţea de parcă întreaga ei viaţă se năruise precum un castel din cărţi de joc.

Stătea în continuare pe întuneric când Hunt intră în casă, o oră mai târziu. Avea în braţe o sacoşă cu cumpărături şi intră în bucătărie fără să o observe pe Tallie în întuneric. Aceasta se ridică şi îl urmă în bucătărie precum o fantomă, şi el tresări când o văzu. Părea distrusă stând lângă el şi privindu-l. Ţinea în continuare dosarul în braţe.

— Tot bolnavă? Biata de tine, arăţi îngrozitor. Ar trebui să stai în pat. Am să-ţi fac nişte supă, zise el.

Era în toane bune, iar ea nici măcar nu dorea să îşi imagineze de ce. Numai Cel de Sus ştia ce făcuse înainte de a veni acasă. Se întrebă de ce se mai chinuia, dacă Angela le spunea cunoscuţilor că aveau să se căsătorească şi din moment ce îşi petrecea cu ea fiecare noapte liberă. Acum îşi dădea seama că de fiecare dată când îi spusese că fusese cu un investitor japonez, probabil că minţise. Întreaga lor viaţă împreună era o minciună. Probabil că nu îi furase banii, dar îi frânsese inima.

— Te simţi bine?

Expresia de pe chipul ei îl speria. Arăta de parcă venise de pe altă lume, precum o stafie. Părea transparentă, atât era de palidă.

Fără să spună vreun cuvânt, scoase una dintre fotografii din dosar şi i-o întinse. El se uită lung la ea, întrebându-se despre ce era vorba şi apoi ochii i se făcură mari şi încremeni uitându-se la ea. Părea că e pe punctul să leşine, exact la fel cum se simţea şi Tallie.

— Ai avut parte de o partidă de tenis pe cinste săptămâna trecută, zise ea încet când îi întâlni privirea.

— De ce ai făcut asta? o întrebă, gata să izbucnească şi el în plâns când o văzu că îi curg din nou lacrimile. Nu trebuia să faci asta. Ţi-aş fi spus dacă m-ai fi întrebat.

— Nu am ştiut până nu am văzut asta. A trebuit să pun să fii urmărit ca să aflu. Ea spune că vă căsătoriţi. E adevărat?

El nu răspunse pentru un timp.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce fac. Nu am vrut să se întâmple aşa. Mi-a părut rău pentru ea. Am încercat să o ajut. A ajuns în spital când a bătut-o fostul soţ. Şi, apoi, cumva, m-am implicat… Tallie, vă iubesc pe amândouă. Iubesc viaţa noastră împreună şi munca noastră… dar ea e o fată fără apărare, care are nevoie de mine.

Părea patetic auzindu-l vorbind astfel, şi slab, în timp ce căuta scuze pentru ceea ce făcuse. Era totul atât de previzibil şi atât de trist.

— Şi eu am nevoie de tine, spuse ea printre hohote.

Atunci, el trase aer în piept şi se hotărî să spună tot.

Pusese deoparte cumpărăturile, uşa frigiderului rămânând deschisă, în timp ce se uitau unul la altul.

— Tocmai a aflat că e însărcinată.

Asta complică şi mai mult lucrurile. Era atât de ridicol, ca o telenovelă proastă, dar tot nu explica tot ceea ce făcuse înainte, cu Brigitte.

— Şi cum rămâne până la urmă cu Brigitte? Şi ea a avut nevoie de tine?

Privirea lui Tallie se înăspri când se uită în ochii lui, şi Hunt gemu.

— O, Dumnezeule. Ţi-a spus?

— Nu. Şi ea a minţit. Amândoi aţi minţit. Vreme de trei ani.

— Erai plecată la filmare. M-a ajutat să mă organizez la câteva luni după ce am început, înainte să mă mut cu tine, când am rămas aici peste weekend. Am crezut că este foarte drăguţ din partea ei că mă ajută. Într-o seară, am băut mult vin şi, nu mă întreba cum, am ajuns în pat cu ea, lucrul cel mai stupid pe care l-am făcut vreodată. A doua zi, am discutat cu ea despre asta şi nu a vrut să mă lase în pace. M-a şantajat şi mi-a spus că dacă am să caut să scap de ea, o să-ţi spună. Eram îndrăgostit de tine şi nu voiam să te pierd. Vreme de trei ani nenorociţi, am lăsat-o să mă ameninţe şi m-am întâlnit cu ea de două ori pe săptămână. Au fost cei mai grei trei ani din viaţa mea. Nu am iubit-o niciodată. Pur şi simplu nu am ştiut cum să ies din situaţia asta fără să îmi distrug viaţa. A continuat să mă ameninţe că o să-ţi spună dacă rup relaţia cu ea. Şi apoi a apărut Angela şi, cumva, am scăpat de Brigitte, care s-a dovedit că jucase la cacealma. Dar m-am îndrăgostit de Angela şi acum vă iubesc pe amândouă. Nu te învinovăţesc dacă mă urăşti, dar, sincer, Tallie, te iubesc şi nu ştiu ce să fac.

Nu mai văzuse pe nimeni care să mărturisească la fel de repede pe cât o făcuse el. Dar nu exista nicio scuză pentru ceea ce făcuse cu Angela sau cu Brigitte, chiar dacă ceea ce spusese despre asistenta ei era adevărat. După tot ce aflase în acea după-amiază, totul era posibil acum. Dar, dacă ceea ce spusese era adevărat, se culcase cu Brigitte aproape de la începutul relaţiei cu Tallie.

— Ai să renunţi la Angela? îl întrebă Tallie cu voce puternică, clară, care îi surprinse pe amândoi, iar el rămase locului, uitându-se lung la ea, cu o expresie deznădăjduită, incapabil să fi răspundă.

— Vrea să păstreze copilul, răspunse, în cele din urmă, cu glas sugrumat.

— Şi tu ce vrei? Pe Angela sau pe mine? Nu ne poţi avea pe amândouă. M-ai înşelat vreme de patru ani.

Hunt, tot timpul cât am fost împreună. Nu ştiu dacă o să mai pot să am încredere în tine. Probabil că nu. Şi apoi se surprinse singură spunând: Poate că aş fi dispusă să încerc, dar ar trebui să îmi juri că renunţi la ea.

Pe obrajii lui începură să curgă lacrimi, în timp ce se uita la Tallie, şi ambii ştiau răspunsul înainte ca el să răspundă.

— Nu pot, zise el încet. Nu pot să-i fac asta. Nu acum.

— Şi dacă nu ar fi fost însărcinată?

— Nu ştiu. O iubesc şi îi iubesc şi băieţelul… şi te iubesc şi pe tine. Iisuse, ce rahat de dezastru, spuse el în timp ce se lăsă greu într-unul dintre scaunele din bucătărie şi izbi uşa frigiderului. De ce ai apelat la un detectiv?

Era furios pe ea, dar mai mult pe el însuşi.

— Din cauza banilor şi a facturilor de la hotel. I-ai spus lui Victor că ai fost la hotelurile alea cu mine şi asta e o minciună, zise ea, plângând din nou încetişor.

Şi tot ce şi-ar fi dorit să facă ar fi fost să dea timpul înapoi. Dar nu putea să îl dea destul înapoi. O înşelase tot timpul şi, dacă ceea ce spusese despre Brigitte era adevărat, era un alt coşmar cu care avea de a face. Pierduse doi dintre oamenii la care ţinea cel mai mult.

— Nu îţi fur banii, zise el răguşit.

— Ştiu. Te cred. Dar ai minţit despre toate celelalte lucruri. Viaţa noastră împreună a fost o minciună. M-ai înşelat tot timpul.

— Nu am vrut asta, răspunse el slab.

— Dar ai făcut-o oricum. Şi acum nu vrei să renunţi la fata asta. Asta

îmi spune totul. Nu am de gând să stau şi să înghit totul, cât ai tu o aventură şi un copil cu altcineva.

— Înţeleg, spuse el plat. Ce vrei să fac acum?

— Dacă nu eşti de acord să nu o mai vezi, vreau să te muţi de aici.

El dădu din cap. Ceea ce dorea ea de fapt era să o iubească şi să renunţe la Angela, dar îşi dădea seama că nu avea să facă asta.

Era prins. Se vedea din fotografii cum se uita la ea. La Tallie nu se mai uitase aşa de ani de zile. Sau poate niciodată.

— Nu am vrut să se întâmple asta şi nu am vrut să afli aşa, zise el amărât.

— Atunci ar fi trebuit să îmi spui.

— Nu am ştiut cum.

— A făcut-o detectivul particular în locul tău. Şi presupun că o fotografie face cât o mie de cuvinte.

Se uită lung la fotografia în care o săruta pe Angela, şi el tresări.

— Tallie, îmi pare rău, spuse el traversând bucătăria venind spre ea şi încercă să o ia în braţe, în timp ce ea se trase deoparte.

— Nu! zise ea împingându-l cu o mână. Nu agrava situaţia. Cred că un an cu Angela şi aproape trei cu Brigitte sunt de ajuns şi că ai fi putut să ieşi din toată situaţia asta dacă ai fi vrut.

— Nu ştii cum e de fapt. Nu am vrut să ne distrugă viaţa.

— Ai făcut-o oricum şi ai continuat să te culci cu ea vreme de trei ani. Era greu de crezut. Şi, în tot acest timp, crezuse că era în final fericită şi că el era cel mai bun bărbat din lume, în timp ce el o înşela. Nu am de gând să fac următorul film cu tine, Hunt, adăugă atunci, iar el păru îndurerat.

— Hai să încercăm să nu rezolvăm totul într-o seară.

— Nu e nimic de rezolvat. Dacă rămâi cu Angela, nu mai am nimic de zis. Şi nu am de gând să lucrez cu un bărbat care mi-a făcut asta şi care este atât de necinstit.

Dovedise că nu are pic de integritate. Nu răspunse, stătea doar uitându-se la ea cu ochii plini de jenă şi de disperare. Stricase totul, chiar de la început, şi îi luase patru ani să se lămurească despre ce era vorba, dar, în cele din urmă, o făcuse.

— Vreau să pleci acum, zise Tallie cu voce sugrumată.

Nu ştia ce altceva să facă. Nu mai putea să îşi petreacă nici o singură noapte cu el, în dormitorul lor, în acelaşi pat, ştiind că este îndrăgostit de

altă femeie şi că face un copil cu ea, chiar dacă spunea că o iubeşte şi pe ea.

— Am să-mi iau nişte lucruri, zise el încet. Am să mă întorc pentru restul când o să fii plecată la Palm Springs.

— Ţi le trimit eu, spuse ea văzându-l că înaintează către ea.

Încerca să ajungă din nou la ea, dar Tallie făcu un pas înapoi. Îl străpungea cu privirea şi îi putea simţi durerea. Îl făcea să îşi dea seama ce îi făcuse. El îi avea pe Angela şi pe copilul lor, dar atunci îşi dădu seama că Tallie pierduse totul, părând pierdută când el se îndepărtă. Făcuse un lucru îngrozitor şi ştia asta. Brigitte fusese malefică şi şireată, dar el fusese slab. Şi nu ar fi trebuit să se încurce nici cu Angela. Mersese la spital să o vadă, doar ca să fie drăguţ cu ea, iar următorul lucru pe care îl ştia era că se îndrăgostise şi că nu ar fi vrut să o părăsească nici pe ea, nici pe fiul ei vreodată. Dar acum asta însemna să o părăsească pe Tallie. Orice ar fi făcut, cineva sau toată lumea ar fi avut de suferit. Iar ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să o rănească pe Tallie şi de aceea amânase totul atâta vreme. Şi acum bomba explodase şi fuseseră făcuţi bucăţi, iar viaţa lui cu Tallie era distrusă. Dar nici nu voia să rămână cu ea. Nu putea să o părăsească acum pe Angela, mai ales că îi purta copilul. Nu avea de ales. Şi ştia asta în momentul în care merse la etaj ca să-şi facă bagajele.

Zece minute mai târziu, coborî cu o gentuţă în mână. Avea oricum nişte haine la Angela şi putea să îşi cumpere tot ce avea nevoie. Oprindu-se ca s-o privească din uşă, nu ştiu ce să-i spună. Fără niciun cuvânt, merse şi o luă în braţe, iar ea îl lasă, izbucnind din nou în hohote de plâns. O ţinu în braţe atât cât putu fără să îi facă promisiuni pe care ştia că nu avea cum să le îndeplinească, iar apoi îi dădu uşor drumul şi se îndreptă spre uşă cu lacrimile curgându-i încet pe obraji. Nu se uită înapoi la ea când închise uşor uşa după el şi, o clipă mai târziu, Tallie îi auzi maşina pornind şi se uită în jur, la casa goală, oftând. Nu ştia unde să fugă de durere sau ce să facă. Stătea, pur şi simplu, acolo, plângând, gândindu-se la Hunt şi la Angela, şi la copilul lor, şi la ceea ce îi făcuse Brigitte. Fusese trădată de amândoi.

capitolul 9

Vineri noaptea, Tallie adormi plângând şi se trezi a doua zi dimineaţă ca după o beţie de două săptămâni. O durea fiecare centimetru din corp, iar capul îi plesnea de atâta plâns. Abia dacă se putea ridica din pat şi nici nu prea voia să facă asta. Coborî în bucătărie, gândindu-se la cum avea să îşi trăiască restul zilelor fără Hunt. Îşi făcu griji gândindu-se că se grăbise cu hotărârea pe care o luase şi cu reacţia pe care o avusese, dar, în timp ce se apleca asupra unei căni de ceai, îşi dădu seama din nou că nu avusese de ales. El nu voia să renunţe la Angela şi la copilul lor şi o înşelase pe parcursul celor patru ani cât fuseseră împreună. Nu ar mai fi putut să aibă niciodată încredere în el. Nu existase niciun moment în care să fi fost credincios sau onest în relaţia cu ea. Era, pur şi simplu, prea mult ca să-l ierte. Nu existase altă soluţie decât ca el să plece. Dar pustiul din jurul ei o lăsa fără oxigenul necesar ca să respire. Viaţa i se părea goală şi ştia că avea să fi fie dor de el. Oricât de necinstit ar fi fost, se purtase mereu frumos cu ea şi cu Max şi îi făcuse plăcere să lucreze cu el. Credea că erau atât de fericiţi. Încă nu o lăsa inima să îi spună fiicei ei că plecase şi, când Max o sună în acea dimineaţă, nu îi răspunse. Ştia că nu ar fi putut vorbi cu ea fără să izbucnească în plâns. Avea nevoie de un timp pentru a digera ce se întâmplase înainte de a-i spune lui Max. Tallie ştia că şi aceasta avea să fie distrusă. Îl iubea pe Hunt.

Îşi aminti apoi de agentul FBI pe care Meg o îndemnase să îl sune. Nici cu el nu avea chef să vorbească, dar ştia că era important să-l sune. Trebuiau să afle acum cine îi fura banii, iar Meg o sfătuise bine. Îşi căută geanta cea mare din pânză şi găsi o bucată de hârtie cu un număr de telefon scris pe ea. Văzu dosarul de pe masa ele bucătărie, cu fotografiile lui Hunt în el, cu Angela şi fiul ei, şi începu din nou să plângă.

Formă numărul şi îl sună pe Jim Kingston, agent special FBI, iar acesta nu răspunse, aşa că îi lăsă un mesaj vocal. Tot ceea ce îi comunică era numele ei, numărul la care putea fi contactată şi numele celei care îl recomandase. Nu explică despre ce era vorba. Şi apoi urcă din nou la etaj şi se băgă la loc în pat. Nu se putea gândi la niciun motiv să se trezească. Se simţea de parcă viaţa ei luase sfârşit şi începu să plângă cu capul băgat în pernă.

Echipa de baseball de la liceul Hamilton juca cu Fairfax High. La bătaie era un băiat înalt şi brunet. Era în anul doi şi îl privea concentrat pe

cel aflat la aruncare, aşteptând mingea. Bazele erau pline, iar scorul era de trei la doi, Fairfax câştiga, iar când cel aflat la bătaie lovi mingea, o trimise în afara terenului de joc şi toţi cei aflaţi la bază îşi terminară tura. Era ultima repriză şi toţi părinţii celor de la Hamilton care se aflau în tribune se ridicară în picioare aclamând. Şi un bărbat înalt, arătos, cu şapcă de baseball, zâmbea cu gura până la urechi urmărind faza. Coborî pe teren cât de repede putu şi îşi luă în braţe fiul. Bătu palma cu el, dar băiatul păru puţin jenat.

— Ai reuşit! spuse tatăl emoţionat.

— Am fi reuşit oricum. Omul pe care îl au ei la bătaie e de toată jena, îi răspunse Bobby Kingston tatălui lui.

— Nu-i adevărat şi ştii asta. Eşti un erou! îl tachină acesta.

Jim Kingston nu rata niciun meci, dacă putea. Fiul său mai mare, Josh, era la Universitatea Michigan, cu o bursă de fotbal. Sportul reprezentase mereu o parte importantă a vieţilor lor, iar Jim îi făcuse să se concentreze şi mai mult pe activitatea fizică de când le murise mama, cu cinci ani în urmă. Era văduv, tată care îşi creşte singur copiii, îşi antrenase ambii fii în Liga Mică, şi îi plăcea la nebunie să îşi petreacă timpul cu ei atunci când nu lucra. Copiii erau viaţa lui. Ei şi slujba de la FBI, ca agent special principal. În ultimii ani, se ocupase de misiuni cu grad mai redus de risc, de când îi murise soţia, şi petrecea mai mult timp la birou. Trebuia să se gândească la băieţii lui, deşi, peste doi ani, când Bobby să plece la colegiu, urma să fie singur din nou; dar, în ultimii cinci ani, de când Jeannie murise de cancer de sân, se dedicase lor. Băieţii aveau zece şi paisprezece ani când le murise mama şi, de atunci, le ţinuse loc de ambii părinţi.

— Bravo, Bobby! spuse unul dintre taţi trecând pe lângă ei.

— Aţi jucat grozav, băieţi, zise mândru Jim când Bobby ieşi din vestiar, la câteva minute după ce părăsiseră terenul.

— Da, a fost destul de bine. Bobby zâmbi larg.

Semăna bine cu tatăl său, cu aceeaşi siluetă înaltă, subţire şi cu acelaşi păr negru. Şi fratele lui semăna cu ei, cu toate că Josh era mai lat în umeri şi mai puternic decât fratele sau tatăl lui. Josh era o adevărată vedetă la echipa Michigan State. Jim era foarte mândru de cei doi băieţi ai lui, la fel cum fusese şi Jeannie.

Din anumite puncte de vedere, faptul că avusese doar băieţi fusese o adevărată uşurare pentru Jim după ce Jeannie murise, pentru că îi era mai

uşor să interacţioneze şi să se ocupe de ei, decât dacă ar fi avut fete. Dar, din când în când, îşi dorea să fi avut şi o fată care să semene cu răposata lui soţie. Fusese cea mai frumoasă femeie din lume, plină de pasiune şi de viaţă, având mereu câte un proiect sau idee nouă care îi ţinea ocupaţi. Fusese raţiunea lui de a trăi şi apoi, după doi ani de boală, remisie, chimioterapie, radioterapie, recădere şi o dublă mastectomie, se terminase totul şi murise. Cinci ani mai târziu, tot nu îi venea să creadă. Dar, slavă Domnului, avea băieţii. La patruzeci şi opt de ani, îşi petrecuse singur ultimii cinci şi tot nu era interesat de alte femei. Unii dintre colegii de serviciu încercaseră să îi facă cunoştinţă cu alte femei, de regulă prietene de-ale soţiilor lor, dar, pur şi simplu, nu îi păsa. Ştia că nu mai era nimeni ca ea şi că nimeni nu se putea ridica la înălţimea ei. Jeannie fusese destul pentru întreaga lui viaţă. Şi acum se putea concentra asupra băieţilor. Josh venea deseori acasă, în vizită, iar el mergea cu Bobby să îl vadă jucând la meciurile importante. I se oferise deja un contract ca să joace în NFL când împlinea douăzeci şi unu de ani, dar Jim dorea să aştepte şi să termine colegiul şi, până acum, Josh fusese de acord, deşi ofertele pe care le primise pentru a juca fotbal profesionist erau foarte tentante.

Celularul lui Jim sună când părăsiră terenul şi văzu pe ecran un număr necunoscut. Nu răspunse şi se gândi că putea suna mai târziu, oricine ar fi fost.

După meci, îl scoase pe Bobby la un hamburger, era mort de foame, şi apoi îl lăsă la un prieten. Merse să cumpere câte ceva şi să ia hainele de la curăţătorie şi apoi se duse acasă să citească nişte rapoarte pe care le adusese de la birou, ca să lucreze în weekend. Avea foarte multe cazuri în acel moment. Se ocupa de fraude prin poştă, fraude cu carduri de credit, fraude pe internet, un jaf la o bancă şi de o delapidare. Era mai mult decât suficient cât să aibă ce face. Îşi verifică mobilul când se aşeză la birou şi apoi îşi aminti de apelul la care nu răspunsese şi ascultă mesajul. Numele i se părea cunoscut, dar nu îşi amintea de ce. Şi apoi verifică mesajul de dinaintea acestuia, de la Meg Simpson, în care aceasta îi explica faptul că i-l recomandase unei cliente numite Tallie Jones, pentru un posibil caz de delapidare, şi că i-ar fi fost recunoscătoare dacă ar vorbi cu ea. Meg era o veche prietenă şi, înainte ca ea să părăsească biroul, lucraseră împreună vreo doi ani. O plăcuse întotdeauna, la fel cum o plăcuse şi soţia lui.

Formă numărul lui Tallie şi sună de câteva ori înainte ca aceasta să răspundă. Părea că o trezise din somn, ceea ce i se păru ciudat la ora cinci

după-amiază. Se întrebă dacă nu cumva nu era bolnavă pentru că părea puţin ameţită. Când îi spuse cine era, păru să se trezească şi să fie mai vioaie.

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat, spuse ea recunoscătoare. Vocea îi era tânără şi i se păru un pic răvăşită. Contabilul meu a descoperit recent că mi-au dispărut ceva bani gheaţă, fără ştiinţa mea. Investigaţia iniţială a fost făcută de Meg Simpson. Nu ştiam dacă autorul este iubitul meu sau asistenta mea. Şi se pare că e vorba de asistenta mea, dar nu sunt sigură. Nu ştiu de ce ar face aşa ceva, a lucrat pentru mine vreme de şaptesprezece ani. Deci, poate că nu este ea. Nu am avut astfel de probleme. În acest moment, totul este foarte confuz. Iar Meg a considerat că poate ar trebui să îmi verific şi contabilul.

Era greu să fi explice cât mai succint cu putinţă, fără să-l plictisească cu detalii… iubitul meu m-a trădat… şi, înainte de asta, s-a culcat cu asistenta mea… şi amândoi m-au minţit în legătură cu hotelurile la care au mers… şi cineva fură douăzeci şi cinci de mii de dolari pe lună. Nu ştia de unde să înceapă şi se simţea pierdută.

— Despre câţi bani este vorba? întrebă el cu interes.

Îi dădea senzaţia că era puţin anxioasă. Meg îi trimitea mereu cazuri bune şi nu îl făcea să îşi piardă timpul, deşi credea că Tallie este dezorientată.

— Circa douăzeci şi cinci de mii de dolari lunar, în ultimii trei ani, poate mai mult. Nu ştiu cu adevărat.

Era o sumă considerabilă. Aproape un milion de dolari.

— Şi de ce FBI-ul şi nu poliţia?

— Pentru că Meg mi-a spus să vă sun. S-a gândit că, până la urmă, poate fi vorba de fraudă bancară sau prin internet, şi s-a gândit că ar trebui să verificăm, adică… dacă credeţi că e potrivit… sincer, nu ştiu. E totul foarte nou pentru mine. Abia am aflat şi nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Cum aţi descoperit?

— Contabilul meu a descoperit, în timpul unui audit pe care a trebuit să îl fac pentru afacerea mea.

— Şi despre ce afacere e vorba?

— Sunt regizor de film, spuse ea simplu.

Evident, numele ei nu îi spunea nimic. Dar de îndată ce îi spuse cu ce se ocupa, îşi dădu seama de ce i se păruse cunoscut şi se simţi prost că nu îl recunoscuse imediat. Pur şi simplu, nu se aşteptase să fie sunat acasă de un

regizor de film. Dar ar fi trebuit să ştie. Meg avea unii clienţi foarte cunoscuţi şi îşi făcuse un nume. Încercase de vreo câteva ori să îl convingă să vină să lucreze cu ea, dar lui continua să fi placă să lucreze la FBI. I se potrivea şi îi plăcea prestigiul pe care i-l dădea. Şi, în cele din urmă, mai era şi pensia.

— Desigur, îmi pare rău, zise Jim, simţindu-se prost că nu ştiuse imediat cu cine vorbea.

— Nu-i nimic.

Părea să nu-i pese dacă el ştia sau nu cine este.

— Vă bănuiţi asistenta? confirmă el.

Oamenii aveau, de regulă, o idee despre cine era de vină, deşi, tot de regulă, era vorba despre persoana pe care o suspectau cel mai puţin şi în care aveau cea mai mare încredere. Era un lucru obişnuit în cazul delapidărilor şi se întâlnea mereu cu astfel de exemple. Iar Meg făcuse cercetările iniţiale.

— La început, am crezut că era vorba despre m… ăăă… bărbatul cu care trăiam. S-a mutat ieri, zise ea şi el se întrebă dacă nu cumva de asta părea confuză. Sau asistenta mea. Cu toate astea, nici nu îmi pot imagina aşa ceva. Este persoana în care am avut cea mai mare încredere în ultimii şaptesprezece ani, dar am descoperit că şi ea m-a minţit şi… ăăă… a făcut alte lucruri care m-au făcut să nu mai am încredere în ea. Nu ştiu ce să cred, dar Meg spune că ar trebui să verific.

— Ce fel de alte lucruri? Furt?

Se purta profesionist şi era minuţios, ca un doctor care o întreba despre simptome, iar Tallie ezită înainte să răspundă.

— Nu, lucruri de o natură mai personală, dar care mă fac să mă îndoiesc de tot acum.

— Înţeleg. Doriţi să vin să ne întâlnim săptămâna asta? se oferi el, iar ea păru din nou puţin agitată.

— Dacă se poate. De fapt, filmez în locaţie, acum în Palm Springs, dar am să-mi aranjez programul. Era vorba de FBI, la urma urmelor. Spuneţi-mi doar când şi am să mă descurc. Oricum, vin acasă în cele mai multe weekenduri şi, uneori, noaptea. Nu e nicio problemă să vin.

Îi părea rău pentru ea, avea un glas trist şi era supărată. Se întrebă ce se întâmplase, în afară de banii pe care îi pierduse. Părea distrusă.

— Sunteţi în L.A. acum? o întrebă.

— Da, până luni dimineaţă. Sau poate să vin luni pe seară, dacă aveţi

timp atunci.

— Aveţi ceva împotrivă dacă am să vin pe la dumneavoastră mâine? se oferi el, iar ea păru uşurată când îi răspunse.

— Ar fi grozav, dacă nu vă deranjează să ne întâlnim duminica.

— Nu-i nimic. Ştia că Bobby avea planuri pentru următoarea zi şi că nu urma să îl vadă până la cină. Ce ziceţi de ora unsprezece?

— Ar fi perfect, zise ea, părând din nou recunoscătoare. Serios mulţumesc că vă faceţi timp pentru mine duminica… îmi pare rău să vă deranjez cu asta… poate nu e nimic… şi s-ar putea să nu fie vorba de asistenta mea. Poate că totul nu e decât o mare greşeală.

Se simţea stingherită că implicase FBI-ul, dar Meg îi spusese că asta ar fi trebuit să facă.

— O să-i dăm de capăt şi e vorba de mulţi bani, dacă aţi pierdut, vreme de trei ani, câte douăzeci şi cinci de mii pe lună. Nu trebuie să vă scuzaţi. Este de datoria noastră. Era calm şi stăpân pe sine şi foarte profesionist.

— Mulţumesc… Vă mulţumesc foarte mult.

Abia şoptea cuvintele.

— Aveţi nişte hârtii pe care să le pot studia?

Ea îşi aminti de tabelele pe care i le dăduse tatălui ei. Erau tot la el şi putea să le ia de acolo.

— Da, chiar am. Am un tabel şi contabilul meu are toate registrele. Tocmai am făcut un audit, pentru un investitor.

Îi spusese deja asta, dar uitase. Era evident neatentă, dar aşa erau mai toţi oamenii care credeau că sunt victimele delapidării. Nu avea de unde să ştie că era şi în stare de şoc din cauză că relaţia ei cu Hunt se terminase. Apoi, îi dădu adresa, îi mulţumi şi închiseră telefonul. Şi, după asta, Jim o sună pe Meg Simpson. Aceasta tocmai se pregătea să iasă cu soţul şi cu copiii.

— Clienta ta m-a sunat, îi spuse repede Jim, ca să nu o ţină mai mult decât era necesar. Îi auzea copiii în telefon şi soţul care îi spunea să se grăbească. Tocmai am sunat-o.

— Tallie Jones?

— Da. Idiot cum sunt, nu am avut idee despre cine este vorba până nu mi-a spus că e regizor. Tu şi clienţii tăi de la Hollywood. De ce nu m-ai avertizat ca să nu mă fac de râs? o tachină, şi ea începu să râdă.

— De unde puteam să ştiu că nu mai ieşi din casă şi nu mai vezi şi tu

câte un film? În ce peşteră te-ai mai refugiat acum?

— Sunt ocupat cu băieţii, mă rog, cu Bobby. Josh e plecat la colegiu.

— Deprimant. Îmi aduc aminte când s-au născut.

— Da, şi eu, zise el, visător pentru o clipă. El şi Jeannie fuseseră atât de fericiţi atunci.

— Are nevoie de ajutorul tău. Vorbea din nou despre Tallie. E destul de afectată. I-am administrat o doză puternică de veşti proaste. Iubitul o înşală şi, din câte se pare, înainte de asta s-a culcat cu asistenta ei, pe care o consideră cea mai bună prietenă şi care lucrează pentru ea de şaptesprezece ani. Şi este posibil să fure şi bani de la ea. Nişte oameni de treabă. Oamenii în postura ei sunt o ţintă pentru orice tip de comportament reprobabil, exploatare şi furt. Nu mi-a plăcut deloc să îi spun asta, dar ăsta e motivul pentru care a venit la mine. Cred că furtul de bani este ceva serios şi ar trebui să studiezi atent problema.

— Crezi că este vorba de iubit?

— Mă îndoiesc. Se scaldă în bani. Nu are nevoie de banii ei, chiar dacă tipul e de tot rahatul.

— A spus ceva despre faptul că el s-ar fi mutat ieri.

— Asta e ceva nou, îi spuse Meg. Trebuie să se fi întâmplat după ce a plecat din biroul meu, cu un dosar plin de fotografii cu el şi noua lui iubită. În ceea ce priveşte banii, cred că de vină este fie contabilul, fie asistenta ei. Sau Dumnezeu ştie cine altcineva, pot fi şi alţi oameni care să aibă acces şi de care să nu ştiu. M-a angajat în principal ca să-i verific iubitul şi să văd dacă nu cumva asistenta ei nu mersese la hotel şi plătise cu banii ei. A mers – cu el.

— Nu-i de mirare că părea lovită de tren. Nu ştiu cum le zici oamenilor lucruri de genul ăsta. Eu le spun doar că merg la închisoare.

Era mai complicat de atât şi ştiau amândoi asta, dar el o admira pentru ceea ce făcea. Meg era deşteaptă şi meticuloasă, şi rezolva cazurile repede, îi fusese tare dor de ea când plecase. Şi dacă avea vreodată să părăsească Biroul, lucru pe care nu avea intenţia să îl facă pentru moment, ar fi mers să lucreze cu ea fără să se gândească de două ori. Ea încă mai spera că o va face.

— Te vezi cu ea? întrebă Meg în timp ce soţul ei mai strigă o dată că întârziau, iar Jim auzi un copil plângând. Părea o sâmbătă normală în familie şi îl făcea să fi fie şi mai dor de soţia lui.

— Merg la ea mâine.

— Bun. Mă bucur că te-a sunat. Să fii drăguţ cu ea. Trece printr-un moment mai greu.

— Sunt mereu drăguţ, izbucni el în râs. Am să te anunţ cum merge treaba.

— Bun. Ai grijă. Şi apoi se grăbi să lase jos telefonul, să plece cu soţul şi cu copiii, iar Jim rămase, vreme de câteva minute, gândindu-se la ceea ce îi spusese Meg despre Tallie.

I se părea că nu făcuse o afacere prea bună cu un astfel de iubit şi cu asistenta şi mai era şi furată, pe deasupra. Cu toate că nu o cunoştea, îi părea rău pentru ea.

Tallie îşi sună tatăl după ce vorbi cu agentul FBI. Voia să recupereze de la el tabelul pe care îl pregătise Victor şi îi spuse că venea pe la el, iar Sam fu de acord. Nu spuse nimic despre Hunt, dar, când o văzu în acea după-amiază, se sperie. Arăta îngrozitor, de parcă ar fi venit de la război. Era palidă şi avea cearcăne negre în jurul ochilor.

— Eşti bine? Era cu adevărat îngrijorat.

— Sunt doar obosită.

— Ce s-a întâmplat?

O ştia mai bine de atât şi, înainte de a se putea opri, izbucni în plâns şi îi povesti totul despre Hunt. Sam se înfurie când auzi. Hunt o înşelase nu doar cu o femeie ci cu două? Şi ce o apucase pe Brigitte? Cum putea să facă aşa ceva şefei şi prietenei ei? Era dezgustat de amândoi şi îi părea rău pentru Tallie. Era o lovitură teribilă.

— Bărbaţii sunt atât de dobitoci uneori, îi spuse fiicei sale şi o îmbrăţişă şi apoi îi dădu tabelul după care venise. Ce lucru stupid şi urât a putut să facă. Şi mi-a plăcut mereu tipul. Ce cretin. Era livid, iar Tallie începu să râdă printre lacrimi.

— Da, cam asta cred şi eu despre el.

— Ce ai să faci cu Brigitte?

— Nu ştiu încă. Detectivul pe care l-am angajat mi-a spus să sun la FBI şi să fi las pe ei să verifice. Mâine vine un agent, de aceea am vrut tabelul, să i-l dau lui. Nu ştiu dacă Brigitte fură sau nu, dar s-a culcat cu Flunt vreme de trei ani şi cred că ăsta e un motiv să o concediez. Pur şi simplu, nu am energie să mă ocup deocamdată de asta. Încă nu mi-am revenit după treaba cu Hunt. S-a mutat seara trecută.

— Max ştie? Părea îngrijorat, la fel ca şi Tallie.

— Nu i-am spus încă. E totul mult prea proaspăt. Abia am aflat ieri

după-amiază, la ora patru. Şi, pe deasupra, iubita lui e însărcinată, aşa că presupun că se vor căsători. L-am întrebat dacă ar fi dispus să renunţe la ea, dar nu a vrut. Aşa că, asta e. Încerca să pară nepăsătoare şi nu îi ieşea deloc. Arăta şi părea distrusă, şi aşa şi era. Ştiau amândoi că Max îl adorase şi că va fi un şoc teribil şi pentru ea.

— Ce ai de gând să faci cu următorul film cu el?

Îi afecta atât de multe părţi ale vieţii. Tatăl ei era cât se poate de îngrijorat.

— Nu am să-l fac. I-am spus seara trecută. Nu aş putea să mai lucrez cu el acum. Îl termin pe ăsta şi asta e tot. Sfârşitul parteneriatului şi al idilei.

— Îmi pare rău, scumpo, zise tatăl ei, mângâind-o pe obraz cu degetele deformate de boală. Vă stătea bine împreună, din multe puncte de vedere. Nu meritai aşa ceva. Presupun că nu era bărbatul care am crezut noi că este, dacă te-a înşelat toţi aceşti patru ani. Poate că tot răul este spre bine, spuse, încercând să o înveselească, dar nu era pregătită încă pentru asta.

— Sunt puţin obosită de astfel de bine. Îmi place binele care vine din veşti bune, nu din cele care îţi frâng inima.

— Ştiu, ştiu… o să întâlneşti pe altcineva, zise el cu convingere, deşi el nu mai întâlnise pe nimeni.

Nu mai avusese nicio relaţie serioasă de la moartea mamei lui Tallie. Spunea întotdeauna că ea fusese dragostea vieţii lui. Hunt nu fusese chiar aşa, dar jucase un rol important în viaţa ei. Se simţiseră bine împreună şi fuseseră fericiţi şi îl iubise mult.

— E ultimul lucru pe care mi-l doresc, tati, spuse posomorâtă, să întâlnesc pe altcineva. Asta e tot. Trei încercări, ratate toate.

— Cel puţin, nu te-ai măritat cu el. Nu o să fie prea multe complicaţii juridice. Şi nici nu aţi cumpărat împreună vreo proprietate. E un dezastru când se strică apele şi trebuie să împarţi totul.

Îi spusese mereu să se ferească de aşa ceva, şi îl ascultase. Tatăl ei dădea sfaturi bune. Cu excepţia momentului în care o obligase să se mărite cu tatăl lui Max, la douăzeci de ani, dar făcuse asta pentru Max, nu pentru ea şi poate că avusese dreptate şi cu asta, cine ştie. Cel puţin ştia că părinţii ei fuseseră căsătoriţi, dacă i-ar fi păsat de asta.

— Cred că ar trebui să o concediezi imediat pe Brigitte, adăugă.

Era furios pe ea. Tallie era mai puţin supărată şi mai mult rănită

profund. Era foarte rănită de ceea ce făcuse Brigitte, de aventura ei cu Hunt şi de minciunile turnate ani de zile.

— Am să mă ocup de asta luni, spuse cu tristeţe.

Nu îşi putea imagina viaţa nici fără Brigitte. Lucraseră mereu împreună. Şaptesprezece ani. Era aproape ca o căsnicie. Şi erau cele mai bune prietene, nu doar angajat şi angajator. Şi Brigitte îi uşurase atât de mult viaţa. Urma să fie haos pentru o vreme. Nici nu avea chef să îşi caute un alt asistent. Tallie se simţea de parcă întreaga viaţă i se întorsese cu susul în jos şi totul era distrus, la fel ca inima ei.

Tatăl ei o întrebă despre Premiile Academiei înainte să plece. Aveau să fie în curând şi se întreba dacă ea avea de gând să meargă. Îi răspunse că nu prea avea tragere de inimă în acel moment şi nu voia să dea peste Hunt, iar tatăl ei îi dădu dreptate. Mai ales dacă cealaltă femeie avea să fie cu el.

Plecă la puţin timp după asta şi, când ajunse acasă, deschise toate dulapurile şi se uită la lucrurile lui Hunt. Avea un dressing întreg plin de haine, o bucătărie plină de echipamente pe care şi le cumpărase singur şi pe care le acumulase vreme de trei ani, două corpuri de bibliotecă pline de cărţi, un birou plin de acte şi mărunţişuri răspândite prin toată casă, rachete de tenis, aparatul de vâslit, o bandă de alergat pe care o cumpăraseră împreună. Nu ştia de unde să înceapă. Merse la supermarket în acea seară şi luă câteva cutii şi, încet-încet, începu să împacheteze şi, în tot acest timp, plânse. În mod normal, ar fi rugat-o pe Brigitte să o ajute cu asta, dar nu voia să facă asta acum, nu după tot ceea ce făcuse. Avea de gând să împacheteze totul singură şi apoi să sune o companie de mutări, să i le trimită. Nu voia să-l mai vadă niciodată.

La miezul nopţii, îi sună telefonul mobil, şi era Hunt. Nu ştiu dacă să răspundă sau nu, dar îi era atât de dor de el, aşa că răspunse.

— Eşti bine? o întrebă imediat.

Părea îngrijorat pentru ea şi nefericit. Angela fusese încântată când apăruse în prag cu o seară înainte, mai ales că era însărcinată cu el, dar Hunt era trist. Nu destul de trist cât să vrea să se întoarcă şi să renunţe la Angela, dar, oricum, trist. Angela era de acum viitorul lui, iar Tallie reprezenta trecutul. Peste noapte, se transformase în istorie. Se întâmplase totul atât de repede.

— Nu, nu sunt bine, zise ea, hotărându-se să spună adevărul. Sunt distrusă. Începu să plângă din nou, imediat ce spuse aceste cuvinte. Tu cum ai fi dacă ai afla toate lucrurile alea despre mine?

— Într-o dispoziţie ucigaşă. Sau sinucigaşă. Nu sunt sigur. Dar nu cred că aş fi atât de bine-crescut ca tine. Tallie, îmi pare atât de rău.

— Aşa şi trebuie. Ai făcut un lucru atât de josnic, şi tot timpul cât ai fost cu mine, suspină ea, iar el se simţi ca un ticălos notoriu.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Totul s-a stricat de când m-am combinat cu Brig. Jur că a făcut-o special. Vrea să îţi ia locul, Tallie, chiar dacă asta înseamnă să se culce cu mine. Nu am ştiut niciodată ce m-a apucat prima dată, dar după aceea nu am mai putut scăpa de ea. M-a prins în plasă.

O prezenta ca pe o fiinţă malefică, iar pe el însuşi ca pe o victimă, dar Tallie nu putea încă să o vadă aşa. Hunt îşi declina orice răspundere şi dădea vina pe Brigitte. Tallie credea că ar fi trebuit să fie mai bărbat şi să nu se fi încurcat cu ea de la bun început. La urma urmelor, nu îl ameninţase cu pistolul. Şi îi spuse exact ceea ce gândea.

— Nu, dar m-a ameninţat că îţi spune dacă îi pun capăt, şi nu am vrut să facă asta. Am crezut că am să te pierd, ceea ce s-a şi întâmplat oricum.

— Asta nu explică de ce te-ai încurcat cu altcineva după ea. Sau nu cumva şi Angela te-a şantajat?

— Nu, am fost un prost, şi ea e o fată de treabă. Nu este vina ei şi nici al lui Brig, cred. Este vina mea. Am greşit de la început.

— Da, aşa e, fu de acord Tallie.

— I-ai spus tatălui tău?

— Da.

— Trebuie să mă urască.

Îi era jenă că Sam ştia acum cât de urât se purtase.

— E destul de supărat. Şi avea dreptate

— I-ai spus lui Max?

— Nu încă. O să sufere. Te iubeşte, zise Tallie plângând. Aşa cum te iubeam şi eu.

— Şi eu o iubesc. Vă iubesc pe amândouă… ţi-am spus asta… vă iubesc şi pe tine, şi pe Angela… şi pe Max, şi pe tatăl tău. E un dezastru de nedescris.

— Da, este, confirmă Tallie.

Şi urma să aibă şi un copil, adăugând o insultă la rana deja provocată. Tallie şi-ar fi dorit să îl urască, dar nu o putea face. Ea era distrusă, iar el se simţea ca ultimul ticălos.

— Am să-ţi strâng lucrurile şi am să ţi le trimit săptămâna viitoare, spuse ea tristă.

Era sfârşitul unei epoci pentru amândoi. Îi era jenă să îi spună să trimită totul la Angela, deşi tocmai ce fusese de acord să se mute cu ea, din cauza copilului. Şi Tallie nu voia să întrebe, aşa că îi spuse că avea să i le trimită la birou, iar el spuse că e bine. După asta, nu mai era nimic de zis, doar la revedere.

Tallie nu se oprise din plâns cât timp vorbiseră, iar Hunt se simţi ca un monstru când închise telefonul. Nu ştia cum se aşteptase să se termine, dar îşi dădu seama acum că, dacă aveai relaţii cu două persoane şi o minţeai pe una din ele, aşa se întâmpla. Se simţea oribil pentru ceea ce îi făcuse lui Tallie şi acum părea să trece de la o femeie la alta, ceea ce şi făcea, mutându-se imediat la Angela. Dar voia şi să o apere de fostul ei soţ, acum că îi purta copilul. Era ceva nou pentru el, din moment ce nu avusese niciodată copii şi nici nu îşi dorise să aibă. Şi acum urma să aibă doi aproape imediat, pentru că era deja însărcinată în patru luni. Amânase să îi spună până ce fusese prea târziu ca să facă un avort, pentru că îşi dorea atât de mult copilul. Şi Hunt se simţea copleşit.

Tallie continuă să fi împacheteze lucrurile până la două dimineaţă. Până atunci, golise două dulapuri şi strânsese o parte din cărţi. Avea un munte de lucruri. Nici măcar nu era sigură că putea împacheta totul înainte de a pleca spre Palm Springs. Şi se reapucă de împachetat de la nouă dimineaţă, duminică. Voia să termine totul, astfel încât să nu stea şi să înceapă să plângă de fiecare dată când deschidea un dulap şi îi vedea lucrurile. Avu nevoie de două cutii doar ca să împacheteze ce era în baie. Nu îşi dăduse seama până atunci că avea atât de multe lucruri.

Se ocupa de biroul lui când auzi soneria de la uşă, în prag aşteptând-o agentul special senior Jim Kingston, de la FBI. Se trezi nas în nas cu un bărbat înalt, brunet, cu ochi albaştri şi chip plăcut, îmbrăcat cu cămaşă, cravată, sacou şi pantaloni gri, cu pantofi. Venise îmbrăcat ca pentru serviciu din moment ce era o vizită oficială. Se prezentă imediat şi ea îl invită înăuntru. Erau cutii peste tot. Îşi ceru scuze, dar el putea să îşi dea seama care era scopul lor şi nu comentă.

Îl conduse în bucătărie şi îi oferi o cană de ceai sau de cafea. El spuse că era în regulă şi că nu dorea nimic. Se aşezară la masa din bucătărie şi ea îi dădu tabelul pe care îl recuperase de la tatăl ei. Se uită lung la acesta vreme de un minut şi apoi se trezi cu privirea pierdută în ochii ei mari şi verzi. Părea tristă şi el vedea că o doare.

— Să vorbim despre cele trei posibilităţi de aici, despre cine ar putea

să îţi ia banii, zise el calm. Ce crezi? Ce îţi spune instinctul?

— Instinctul îmi spune că sunt o idioată că nu am bănuit nimic până acum, spuse ea nefericită. Din câte se pare, s-au petrecut multe lucruri despre care nici nu am avut habar.

— Cei care delapidează o fac cu foarte mult cap. Ştiu cât de departe să meargă, cât de mult pot lua, când, şi cum să scape, ţinându-se mereu sub radar. Şi dacă te face să te simţi mai bine, în majoritatea cazurilor, este persoana în care ai cea mai mare încredere, care a fost alături de tine cel mai mult timp. Dacă ar fi atât de evident, ar fi prinşi din prima zi. Şi, de obicei, astfel de scheme durează mult, mult timp, îi spuse pentru a-i da asigurări.

— Poate este contabilul meu. Dacă nu este el, atunci ar fi trebuit să îşi dea seama.

— Dacă nu a făcut-o el, atunci, oricine ar fi făcut-o, a ştiut şi cum să-l ocolească. Crede-mă, este genul de lucru pe care îl vedem în fiecare zi. Dar am să vorbesc şi cu contabilul tău, iar registrele tale şi registrul general vor fi verificate de contabili criminalişti. Vom face o investigaţie asupra contabilului şi a asistentei tale, şi a bărbatului cu care ai locuit.

Tallie dădu din cap. Acestea erau singurele persoane care ar fi putut să o fure şi nu credea că ar fi putut fi vorba de Hunt. Îi spuse asta şi lui Jim.

— Şi Meg Simpson zicea asta. De fapt, asistenta ta se încadrează în profilul suspectului cel mai probabil, spuse el calm.

— De ce?

Tallie era nedumerită de ceea ce îi spunea.

— Pentru că ai încredere necondiţionată în ea. Asta oferă mult spaţiu de manevră dacă eşti necinstit şi deja te-a minţit o dată, din câte ştii.

Ştiau amândoi despre ce era vorba şi nu trebuiau să intre în detalii, spre uşurarea lui Tallie.

— Am s-o concediez mâine, zise Tallie cu tristeţe.

Se gândise la asta toată noaptea şi se hotărâse când se trezise de dimineaţă. Nu o mai putea păstra după tot ceea ce făcuse.

— Aş prefera să nu o faci, zise Jim încet, spre surprinderea lui Tallie.

Credea că FBI-ul ar fi dorit să se mişte rapid, deşi şi Meg îi spusese să fie precaută.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă este un suspect serios, aş prefera să nu-şi dea seama că o suspectăm şi să vedem ce face. Ai confruntat-o până acum pe

problema banilor?

— Nu. Am întrebat-o şi mi-a spus că Hunt este de vină şi am crezut-o.

— Ai mai vorbit cu ea de când ai primit raportul de la Meg?

— Nu, nu ştie nimic despre raport. Şi, oricum, abia l-am primit vineri.

— Dacă crezi că te poţi descurca, aş prefera să nu îi spui nimic despre ce ai auzit de la Meg. Asistenta ta ţi-a spus despre cealaltă femeie a iubitului tău. I-ai putea spune că v-aţi despărţit din cauza asta, fără să fi zici că ştii şi restul poveştii. Şi poţi să-i spui că îi bănuieşti pe el şi pe contabilul tău pentru problema cu banii. Dacă poţi să faci asta, aş vrea să-i dau ceva spaţiu de manevră şi să văd ce face, deşi nu poate da vina pe fostul iubit pentru banii care dispar acum, aşa că va fi mult mai atentă pentru o vreme. Dar ne oferă un mare avantaj dacă nu ştie că o suspectăm. Se va relaxa. Dacă găsim dovezi clare că ea este de vină, atunci poţi să o concediezi. În acest moment, nu suntem siguri şi avem nevoie de timp.

— De cât timp? Tallie nu părea entuziastă de planul lui.

Însemna şi că nu o putea confrunta cu privire la aventura cu Hunt. Din câte ştia Brigitte, Tallie era supărată că nu dăduse la iveală mai devreme faptele lui Hunt, dar Tallie nu o bănuise niciodată că îi furase banii, o întrebase doar, nu o acuzase, şi Brigitte nu avea nicio idee că Tallie ştia despre ea şi despre Hunt, şi despre aventura lor de trei ani de zile. Totul era nou.

— Ne poate lua o lună sau două ca să obţinem ce dorim, sau chiar mai mult timp. De fapt, cred că am putea şti într-o lună. Putem reevalua atunci situaţia. Dar, până atunci, aş vrea să fi dai senzaţia că ai iertat-o şi să-i dăm destulă frânghie ca să se spânzure singură, în timp ce facem investigaţia. Putem să stăm cu ochii pe ea şi pe banii care îţi intră şi îţi ies, şi putem să fi interogăm pe contabilul tău şi pe domnul Lloyd să vedem dacă sunt suspecţi viabili sau nu. Aş vrea să îl las pentru final pe cel mai probabil dintre ei, dacă eşti de acord.

Tallie dădu uşurel din cap. Ceea ce îi cerea părea dificil şi inconfortabil şi avea să fie neplăcut să îşi ţină aproape un duşman pentru atât de mult timp. Dar era cât se poate de logic.

— Crezi că te poţi descurca? o întrebă îngrijorat, iar ea zâmbi mâhnită.

— Da. Am fost actriţă înainte de a fi regizor. Pot s-o fac. Doar că

pare neplăcut să trebuiască să mă prefac că totul este bine.

— Ar putea să ne ofere cele mai bune rezultate pe termen lung. Şi nu vreau să-i spui că ai luat legătura cu FBI-ul pentru problema banilor şi nici că ai angajat un detectiv particular.

Atunci o avertiză că ar fi putut fi nevoiţi să predea cazul poliţiei, în cele din urmă, dacă nu se comisese fraudă pe internet sau vreo fraudă bancară şi nu era vreo infracţiune de competenţă federală, dar puteau evalua situaţia mai târziu. Părea extrem de profesionist şi foarte interesat de cazul ei. Era bucuroasă că venise să discute cu ea, şi la fel era şi el. Tallie se simţea cumva uşurată că era pe mâini bune, iar el credea că avea un caz care merita investigat. Fusese trădată de cele două persoane în care avusese cea mai mare încredere şi pe care le iubise, şi dorea să afle cine fura bani de la ea.

— Mulţumesc, agent special Kingston, spuse cu glas încrezător.

Se simţea în siguranţă că el se ocupa de caz. Avea un stil foarte reconfortant şi calm, ceea ce o făcea să se simtă în largul ei.

— Jim. Te rog. Dacă ai răbdare cu noi, vom rezolva problema. Uneori, lucrurile astea se derulează mai greu decât i-ar plăcea victimei.

Ea tresări auzind cuvântul.

— Nu-mi place să mă consider „victimă”. Sună atât de îngrozitor.

— Este îngrozitor. Dar ai fost victima unei infracţiuni şi, din nefericire, oamenii în poziţia ta sunt adesea nişte ţinte foarte atrăgătoare.

— Da, am avut mereu atât de multă încredere în ea. Şi după tot acest timp, nu îmi pun întrebări despre ceea ce face. Am încredere oarbă în ea.

— Şi ea, sau altcineva, a profitat la maximum de asta. Dacă se ajunge la proces şi este condamnată, sentinţa va creşte din cauza abuzului de încredere. Judecătorii nu iartă în situaţii de genul acesta. Abuzul de încredere este o infracţiune gravă.

Se gândi că asta i se aplică şi lui Hunt, doar că nu comisese o infracţiune. Doar că încălcase o promisiune şi îi înşelase încrederea pe care o avusese în el.

— Mâine voi demara investigaţia.

îi dădu datele de contact ale lui Hunt şi ale lui Victor, din moment ce avea de gând să le ceară ambilor să vină la interogatoriu. Pentru o vreme, urma să o lase în pace pe Brigitte, să vadă ce face şi dacă Tallie avea să piardă bani în acelaşi ritm. Trebuia să fie mai atentă acum, că Hunt plecase şi nu mai putea da vina pe el. Trebuia să fie chiar mai vicleană, dacă ea era

vinovatul. Dacă era Hunt, ar fi trebuit să înceteze complet acum, că tot plecase. Şi, dacă era vorba de Victor, ar fi putut să continue la fel, deşi în alte modalităţi.

Jim Kingston stătu o oră şi jumătate, apoi se ridică şi ea îi mulţumi din nou pentru că venise.

— Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi pierzi duminica, spuse ea, cerându-şi scuze, iar el zâmbi.

— Nu-i nicio problemă. Nu aveam nimic altceva de făcut. Îmi petrec duminicile cu fiul meu de cincisprezece ani şi azi a avut chestii mai interesante de făcut decât să stea cu taică-su. Începe să mi se întâmple de multe ori, în ultima vreme.

Zâmbi trist.

— Fiica mea are optsprezece ani, e la colegiu la New York, şi cam la fel stă treaba şi cu ea, în ultima vreme. Când vine acasă, preferă să iasă cu prietenii ei.

Tallie începu să zâmbească în timp ce vorbeau despre copii. Stabileau o legătură de prietenie, ceea ce era în stilul lui de lucru.

— Şi eu am un fiu la Michigan State, adăugă el. Odată plecaţi, nu ne mai aparţin. Acum mă agăţ cu toate puterile de cel mic, mărturisi el, şi ambii izbucniră în râs.

Se întrebă dacă era divorţat. Cumva, îi dădea de înţeles că nu are soţie, doar copii, sau poate că greşea ea. I se părea un bărbat plăcut. Era integru, inteligent, dintr-o bucată. Simţea că e pe mâini bune. Părea un pic impresionat de statutul ei de Hollywood, dar nu foarte mult. Făcea referire la asta, dar fără să-i sclipească ochii de încântare. Şi îşi ceru din nou scuze pentru că nu ştiuse cine e când îl sunase.

— Nu-i nicio problemă, îl asigură. Este mult mai bine aşa.

Părea a fi sinceră, lucru pe care el îl găsi reconfortant. Nu avea nimic pretenţios sau de star de Hollywood, în ciuda faptului că era faimoasă.

— Am să te sun săptămâna asta dacă mai am întrebări sau dacă intervine ceva ce ar trebui să ştii, îi spuse în timp ce se îndreptau spre uşă.

Şi după ce dădură mâna şi el plecă, ea îl privi cum se îndepărtează cu maşina. Era bucuroasă că sunase, deşi nu era prea încântată că nu o putea concedia pe Brigitte imediat. Urma să fie neplăcut să joace acest rol pentru următoarea lună sau două. I se părea foarte mult timp. Îi explicase şi că avea să mai dureze până să obţină registrele bancare care să-i permită să evalueze activitatea financiară a suspectei. Îi promise că aveau să se mişte

cât de repede cu putinţă, dar băncile se mişcau mai greu şi avea să ia ceva timp.

Tatăl ei o sună o oră mai târziu, când se apucase din nou de împachetat lucrurile lui Hunt.

— Cum a mers, cu FBI-ul? întrebă Sam, nerăbdător să afle ce vorbiseră.

— A spus că o să verifice şi că nu pot să o concediez încă pe Brigitte. Vor să trag de timp şi să nu las să se vadă că o suspectez. Vor să vadă ce face în continuare.

— O tactică inteligentă, deşi complicată pentru tine, având în vedere ce a făcut cu Hunt.

— Nu ştie că am aflat, tati. Pot doar să-i spun că Hunt a mărturisit despre actuala lui iubită. Nu trebuie să afle că a recunoscut şi aventura cu ea. Şi pare un pic cam dusă, din câte mi-a zis Hunt. Oricum, vom vedea cât de nebună este cu adevărat. Pot să mă prefac că am iertat-o pentru că nu mi-a spus mai devreme ce avea de gând Hunt şi apoi putem să ne vedem de treburi, în timp ce FBI-ul stă cu ochii pe ea.

— Mi se pare un plan bun. Dar îţi va fi greu.

— Presupun că va trebui să mă obişnuiesc. El spune că e cea mai bună cale. Aşa că nu pot să o concediez pe nenorocita aia mâine, spuse Tallie, părând furioasă, iar Sam dădu din cap, gândindu-se cu tristeţe la ce persoană lipsită de inimă se dovedise Brigitte a fi.

Era furios în locul fiicei lui, dar nu putea face nimic. Tot ce puteau face era să aştepte şi să aibă încredere în FBI. Era o situaţie greu de crezut.

capitolul 10

Pentru a răspunde solicitării lui Jim Kingston de a face ca totul să pară normal, Tallie o lăsă pe Brigitte să o ducă cu maşina în Palm Springs, luni dimineaţă. Şi, după oprirea lor obişnuită la Starbucks, Tallie căzu pe gânduri pentru o vreme. Nu ştia ce să spună, dar ştia ce trebuia să facă, să o ducă pe Brigitte pe o pistă greşită.

— Cum a fost în weekend? întrebă Brigitte ca într-o doară.

— Nu prea grozav, răspunse Tallie, uitându-se cu tristeţe pe fereastră. M-am despărţit de Hunt. S-a mutat vineri-seară.

— O, Doamne, cum s-a întâmplat? I-ai spus ce ţi-am povestit eu?

Tallie dădu din cap fără să se uite la ea. Era realmente supărată, dar nu pentru motivele pe care i le spusese Brigitte.

— Da, i-am spus, zise Tallie, întorcându-şi privirea către ea, iar Brigitte văzu cât de distrusă era. A spus că e adevărat, despre fata de la el de la birou. L-am întrebat dacă este dispus să renunţe la ea, dar a spus că nu vrea. Şi apoi a recunoscut că este însărcinată.

Auzind aşa ceva, Brigitte încetă să mai respire pentru o clipă şi nici nu păru foarte bucuroasă să audă aşa ceva.

— O să se însoare cu ea? întrebă, părând şocată.

Era o veste destul de neaşteptată, care o luase şi pe Tallie pe nepregătite.

— Aşa cred. În orice caz, spune că e îndrăgostit de ea şi că nu o va părăsi, aşa că i-am cerut să se mute.

Se lăsă un moment lung de tăcere în maşină, Brigitte procesând informaţia. Tallie o cunoştea bine cât să-şi dea seama că era tulburată de vestea căsătoriei lui şi de sarcina Angelei.

— L-ai întrebat despre bani?

Tallie dădu din cap în semn că da.

— Ce a spus?

— A minţit, evident. A negat. Dar problema asta e rezolvată. Nu o să-ţi mai ceară de acum bani.

Merseră în tăcere o vreme şi apoi Brigitte se uită la ea cu milă.

— Îmi pare rău, Tallie. Îşi dădea seama că Tallie o crezuse că Hunt luase banii şi că era distrusă de povestea cu fata. De ce nu m-ai sunat? spuse Brigitte, încercând să se apropie din nou de ea, aşa cum fuseseră înainte.

— Am fost prea supărată. Am stat în pat tot weekendul şi am plâns. Nu ştiu, poate i-am cerut să se mute prea devreme, dar, dacă nu avea de gând să renunţe la ea, care ar fi fost rostul să fiu a cincea roată la căruţă? Şi dacă e însărcinată, nu aş fi avut nicio şansă.

— Am crezut că nu vrea copii, se încruntă Brigitte.

— Şi eu am crezut la fel. Dar, din câte se pare, îl vrea pe ăsta şi e nebun după băieţelul ei.

Şi nu o ajuta nici faptul că era cu treisprezece ani mai tânără decât Tallie. Nu uitase de asta.

Şi apoi Brigitte întrebă încetişor:

— Eşti supărată pe mine pentru că ţi-am spus despre fata de la birou şi despre bani?

Tallie clătină din cap.

— Nu. Cineva trebuia să-mi spună şi e mai bine că ai fost tu.

Aproape că îi venea să verse. Ceea ce nu îi spusese Brigitte era că se culcase cu el vreme de aproape trei ani. Tallie aflase multe despre ei în ultimele zile. Ambii o trădaseră şi o minţiseră, el o înşelase tot timpul, iar unul din ei îi fura bani. Erau o pereche dezgustătoare. Şi ştia că nu o să mai aibă acelaşi sentimente pentru Brigitte niciodată. Orice sentiment pentru ea murise când o minţise despre facturile de la hotel şi când Meg Simpson îi spusese că ea şi Hunt avuseseră o aventură care durase trei ani de zile. Trei ani! Şi, în tot acest timp, Brigitte o privise în ochi în fiecare zi şi se prefăcuse a fi prietena ei cea mai bună. Amândoi o minţiseră. Nu se putea ceva mai josnic de atât, şi avea aşteptări mai mari de la Brigitte, decât de la Hunt. Era o pierdere dublă.

— Aş fi vrut să îmi fi spus mai devreme, doar atât, zise ea încetişor. Nu părea deloc furioasă, doar tristă, dar se prefăcea de minune.

— Mă temeam că eşti în continuare supărată pe mine, spuse Brigitte, părând uşurată. Tallie îi dăduse impresia că toată vina fuseseră aruncată asupra lui Hunt şi că totul se terminase, iar ea şi Tallie se puteau întoarce la situaţia de dinainte. Nu am ştiut dacă să îţi spun sau nu.

— Sunt sigură, zise Tallie oftând şi nu mai continuă conversaţia.

Tot ceea ce spera era ca FBI-ul să se mişte repede şi să îşi finalizeze investigaţia. Nu dorea să trăiască această farsă cu Brigitte prea multe luni. Cele două luni despre care îi spusese Jim Kingston că ar fi nevoie îi păreau de coşmar şi, de fiecare dată când se va uita de acum încolo la Brigitte, îşi va aminti că o minţise, în timp ce se culca cu Hunt şi se întâlnea cu el pe la

hoteluri. Simţea că i se face rău de fiecare dată când se gândea la asta. Era dureros şi voia ca Brigitte să iasă din viaţa ei, fie că îi fura banii, fie că nu. Era, oricum, o mincinoasă şi o trădătoare. Era ca şi cum ai afla că cea mai bună prietenă a ta se culcă cu soţul tău. Nu se căsătorise cu Hunt, dar trăiseră împreună şi îl iubea.

— Ai de gând să mai investighezi problema cu banii? întrebă Brigitte, iar Tallie clătină din cap.

— Oricum nu o să-i mai recuperez. Care ar fi rostul?

Încerca să o ducă de nas pe Brigitte şi să nu îi dea de gândit. Brigitte dădu din cap şi continuară drumul în tăcere.

În acea dimineaţă, Tallie fu ocupată pe platou şi acum era recunoscătoare pentru faptul că avea cum să lucreze. O forţa să se gândească şi la altceva, nu doar la Hunt şi la faptul că o înşelase, şi la Brigitte, şi la trădările ei. Era greu să înghiţi aşa ceva şi, la prânz, când se întoarse la rulotă, îşi sună avocatul, pe Greg Thomas.

— Cum au mers lucrurile cu Meg Simpson? o întrebă.

— Depinde cum priveşti problema. A aflat ceea ce doream să ştiu, chiar dacă nu a fost ceea ce îmi doream să aud. Se pare că Hunt m-a înşelat în toţi cei patru ani cât am fost împreună, trei dintre aceştia cu cea mai bună prietenă a mea. Şi am mai descoperit şi alte lucruri, la fel de neplăcute.

Părea încordată şi nefericită.

— Îmi pare rău, Tallie. Tot el a luat şi banii?

— Nu ştiu. Poate că nu. Ca să fiu sinceră, nu cred. Deocamdată, păstrez tăcerea, dar Meg a sunat un agent FBI cu care a lucrat şi m-am întâlnit cu el la sfârşitul săptămânii. Face o investigaţie. În ceea ce priveşte banii, mai există şi alte posibilităţi. Se ocupă FBI-ul de asta.

— Mă bucur să aud asta. Îi vor da de capăt. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau să fi trimiţi o notificare oficială lui Hunt că nu voi face următorul film împreună cu el. Renunţ. I-am spus asta vineri noapte, înainte de a se muta, dar nu sunt sigură că m-a crezut. Încă nu am semnat un contract, după cum ştii. Şi vreau să fie oficial. Nu voi fi parte din acest proiect. Trebuie să afle că să fi transmită investitorului, înainte să semneze contractul.

— Eşti sigură?

Făcuseră mulţi bani cu primul lor film şi era un mare sacrificiu pentru ea să renunţe la următorul. Dar, acum, nu mai avea îndoieli. Făcuse

filme înainte de Hunt şi aveau să fie filme de succes şi după el. Nu avea nevoie de Hunter Lloyd ca să facă un film şi, dacă voia să producă, o putea face de una singură. Un film regizat de Tallie Jones era un succes de casă garantat.

— Sunt foarte sigură, zise ea fără ezitare. Nu aş mai lucra din nou cu el, indiferent despre câţi bani ar fi vorba. În plus, este un mincinos şi acesta nu este tocmai tipul de persoană cu care aş vrea să lucrez. Tallie era o persoană cu principii, iar etica era mai importantă pentru ea decât banii. Trimite-i doar o altă scrisoare.

— Am să mă ocup azi de asta, zise el încet.

Îşi dădea seama că vorbea serios. Nu se clintise de pe poziţii nici măcar un moment.

— Mulţumesc, Greg.

— Am să-i trimit un e-mail avocatului lui ca să-l previn.

Tallie ştia că Greg îl notificase când Hunt începu să o sune disperat la ora patru. Nu îi răspunse la apeluri, aşa sa el îi trimise mesaje despre retragerea ei din proiect şi o imploră să îl sune. Reticentă, îl sună, în cele din urmă, la ora şase, după ce terminase filmările şi plecase deja de pe platou. Se hotărâse să se întoarcă cu maşina în L.A. În acea seară. Îşi luă unul dintre SUV-uri şi îi spuse lui Brigitte că avea nevoie de ceva timp singură, îl sună pe Hunt din maşină şi puse telefonul pe speaker, din moment ce nu mai era nimeni cu ea în maşină.

— Tallie, doar nu vorbeşti serios. Este o nebunie. Este vorba de cariera, nu de viaţa noastră amoroasă.

— Exact, spuse ea cu răceală, şi ambele au luat sfârşit. Nu lucrez cu persoane care înşală şi nici cu mincinoşi.

Părea amărâtă, dar era obosită după o zi lungă şi încă o mai durea ceea ce îi făcuse. Ştia că avea să sufere mult timp din cauza asta. Agonia abia începuse. Mai păţise la fel şi, cu cel de al doilea soţ, cu zece ani în urmă.

— Îţi dai seama cât o să ne coste pe amândoi? Iar domnul Nakamura se va retrage de la finanţare dacă nu eşti tu. Tocmai am vorbit cu avocatul lui.

— Asta e, Hunt. Poate ar fi trebui să te gândeşti la asta înainte să te culci vreme de trei ani cu asistenta mea şi cu o fată de la birou, în ultimul an. Doar nu te aşteptai să mai lucrez cu tine, nu?

— Nu putem să nu amestecăm cele două aspecte ale vieţii noastre?

Lucrăm aşa de bine împreună. Nu poţi renunţa, pur şi simplu, la asta.

— Nu, tu ai renunţat. Să fie foarte clar. Nu am să mai lucrez vreodată cu tine. S-a terminat.

— Nu putem vorbi altă dată despre asta?

— Nu.

— Şi eu ce ar trebui să îi spun domnului Nakamura?

Părea emoţionat când rosti aceste cuvinte.

— Spune-i că ţi-ai tras-o cu asistenta mea şi cu o fată de la tine de la birou şi că ţi-ai pierdut partenera. Sunt sigură că o să înţeleagă.

Se enervase pe el acum şi se simţea mai bine revărsându-şi furia decât să fie măcinată de tristeţe.

— Uite ce e, îmi pare rău, ştiu că a fost îngrozitor. Am greşit. Nu ai meritat aşa ceva, Tallie. Dar oare trebuie să ne batem joc de carierele noastre pentru a demonstra un principiu?

— Eu nu demonstrez nimic, Hunt. Nu am să mai lucrez niciodată cu tine. Nu vreau. O să termin filmul ăsta şi gata.

El intră brusc în panică, temându-se că ar fi putut renunţa şi la acesta, dar ştia că era prea profesionistă ca să facă aşa ceva, la fel cum ştia că are principii şi că este corectă şi încăpăţânată, dacă credea că fusese nedreptăţită, şi ştia şi el că fusese. Nu o mai putea clinti de pe poziţie acum, deşi spera că poate, mai târziu, s-ar fi putut răzgândi, dar se îndoia de asta. Şi apoi se gândi la altceva.

— Ai concediat-o pe Brigitte?

— Nu, spuse ea scurt.

— De ce nu?

— Nu e treaba ta.

— De ce? Pe ea o poţi ierta, dar nu şi pe mine? E ridicol.

— Nu am spus că am iertat-o, zise ea încet.

Nu îi putea spune că o păstrase pentru că aşa îi spusese FBI-ul. Şi era şi el investigat, aşa că nu îi putea spune nimic.

— Este treaba mea, Hunt, nu a ta. Ţi-am oferit şansa de a rămâne lângă mine. Ai zis că nu vrei să o părăseşti pe Angela, a fost alegerea ta. Alegerea mea a fost să nu mai trăiesc cu un bărbat care se culcă cu două femei şi o minte pe una sau pe amândouă.

— Eu tot te iubesc, Tallie, chiar dacă am stricat totul.

— Şi eu te iubesc, Hunt. Din nefericire pentru amândoi. Vom trece şi peste asta. Dar nu am să mai lucrez vreodată cu tine. Asta e tot ce-am de

zis despre subiectul ăsta. Şi încă ceva. Te rog să nu îi spui nimic lui Max despre asta. Va fi foarte supărată, şi vreau să-i spun eu, între patru ochi, nu la telefon. Am să trec pe la ea când o să pot. Mulţumesc pentru telefon. Ai grijă de tine.

Şi, cu asta, telefonul îi amuţi în mână. Peste câteva zile, ar fi trebuit să semneze contractele cu Nakamura, iar acum trebuia să îi spună aşa ceva. Ştia că era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru ceea ce făcuse. Şi ştia că se purtase oribil cu ea şi că o minţise. Nu o învinuia, dar şi-ar fi dorit măcar să lucreze cu el. Urmau să piardă cel mai mare investitor pe care îl avuseseră şi, fără Tallie ca regizor, avea mult mai puţin de oferit. Avea nevoie de ea. Dar avea nevoie şi de Angela şi nu voia să renunţe la ea. Şi nu putea să o părăsească gravidă cu copilul lui şi să se întoarcă la Tallie. Întreaga lui viaţă se prăbuşea, şi credea că era numai vina lui Brigitte care îi spusese lui Tallie şi care o făcuse să cerceteze mai atent problema. O ura pe Brigitte pentru ceea ce făcuse. Dar, chiar mai mult decât pe Brigitte, se ura pe sine pentru ceea ce îi făcuse lui Tallie. Nu se putea ascunde de asta.

Tallie îl sună pe tatăl ei pe drumul spre casă, dinspre Palm Springs, în aceeaşi seară, pentru a-i spune că îl anunţase pe Hunt că nu mai voia să lucreze cu el la următorul film.

— Cum a primit vestea?

— A încercat să mă facă să mă răzgândesc, ca să nu piardă un investitor important.

— Şi?

— I-am spus să cânte la altă masă.

Izbucni în râs.

— Bravo, fata mea. Un lucru trebuie să recunosc, ai curaj.

— Mulţumesc, tati. Nu mi-aş putea imagina cum ar fi să lucrez cu el după toate astea.

— Cum te simţi?

— Ca naiba. Îmi vine să fug în lume. Între el şi Brigitte, mi-aş dori să fiu de capătul celălalt al pământului. O să terminăm filmările în locaţie săptămâna viitoare, cred. O să luăm o pauză înainte de a începe să filmăm în Los Angeles. Cred că am să stau vreo câteva zile cu Max, la New York.

— O să fie bine să ieşi câteva zile. Aş fi vrut să pot veni cu tine, zise el trist.

Nu fusese în stare să călătorească în ultimii zece ani şi îi lipsea foarte

mult.

— Şi eu aş fi vrut să poţi, răspunse Tallie.

Mai vorbiră câteva minute şi apoi închiseră telefonul, iar Tallie parcurse restul drumului în tăcere, gândindu-se la tot ceea ce se întâmplase şi la cât de urât fusese trădată de Brigitte şi de Hunt. Brigitte o sună imediat ce ajunse acasă, dar nu răspunse. Zilele în care dorea să vorbească şi să râdă cu cea mai bună prietenă a ei erau de acum istorie. Brigitte nu îi mai era prietenă, nici nu îi fusese vreodată şi nu îi va mai fi niciodată. Ştia asta acum. Era o pierdere dublă pentru ea.

Când ajunse acasă, camerele erau cufundate în întuneric şi tăcere. Nu o aştepta nimeni. Nicio lumină. Nicio cină romantică pregătită pe masă, alături de vinul ei preferat. Hunt făcea asta pentru Angela de acum. Gândul o lovi fulgerător. Intră în bucătărie, deschise frigiderul şi hotărî că nu era nimic acolo din ce ar fi vrut să mănânce. Urcă la etaj şi făcu o baie, iar Jim Kingston sună tocmai când ieşea din cadă.

— Voiam doar să văd ce faci, zise el pe ton prietenos, când văzu că ea e surprinsă să îl audă. Cum a mers cu Brigitte? A spus ceva? Tu ai zis ceva?

— Da, i-am spus că Hunt s-a mutat în weekendul ăsta. M-a întrebat dacă din cauza informaţiilor pe care mi le-a dat despre fata de la birou şi am spus că da. Nu i-am spus că aflasem şi despre ea şi Hunt. Apoi, m-a întrebat dacă a recunoscut că a luat banii şi eu am spus că nu, nu a făcut-o, a minţit şi că eu ştiu că a făcut-o. A părut să nu o deranjeze deloc asta, şi cred că s-a relaxat când i-am spus că nu am de gând să investighez sau să urmăresc problema mai departe. Crede că suntem din nou cele mai bune prietene, şi i-am spus că nu sunt supărată. Mi-a crescut nasul cam de doi metri când am spus asta şi poţi să-mi spui Pinocchio de acum încolo, zise ea şi el râse.

I se părea că se simte mai bine decât duminică. Îşi mai păstrase simţul umorului în ciuda a ceea ce descoperise despre iubitul ei şi despre prietena ei cea mai bună. Nu era sigur că el s-ar fi putut descurca la fel de bine şi avea îndoieli că ar fi putut.

— Ceva nou la tine?

— Am depus un raport iniţial şi am deschis azi cazul. Trebuie să obţin aprobarea unuia dintre adjuncţii procurorului de aici pentru a continua, dar este mai mult o formalitate. Dacă le spun că eu cred că este un caz bun, mă vor lăsa să continui să verific. Tot ceea ce trebuie să fac

acum este să obţin destule dovezi astfel încât să se poată face acuzarea. Şi sper că voi reuşi. Suntem abia la început, dar cred că e un caz valid.

Părea optimist.

— Cât durează, de obicei, până ce se ajunge la tribunal? îl întrebă Tallie şi, la celălalt capăt al firului, se lăsă tăcerea pentru scurt timp.

— Nu o să-ţi placă răspunsul meu, o avertiză. De la nouă luni la un an. Angrenajul justiţiei se porneşte greuj dar vom ajunge şi acolo, până la urmă.

— În ce moment o s-o arestaţi, dacă obţineţi dovezile?

Se convinsese că Brigitte fura de la ea şi nimeni altcineva. Chiar dacă nu avea nevoie de bani, avea acces şi ocazii şi se dovedise a fi o mincinoasă aşa că, poate, era şi hoaţă. Şi Jim Kingston era de acord cu ea. Instinctul lui îi spunea că e vorba de Brigitte. Tot ceea ce trebuia să facă era să dovedească şi spera să o poată face, de dragul lui Tallie.

— O arestăm când procurorul crede că avem destule dovezi pentru un caz beton, dincolo de orice îndoială. Ăsta este argumentul decisiv pentru noi. Nu trimitem nimic în judecată dacă nu credem că o să câştigăm. Majoritatea cazurilor noastre nu ajung în instanţă. Obţinem atât de multe dovezi solide, încât suspecţii pledează, în schimb, vinovaţi, ceea ce ne scuteşte de multe necazuri.

— Un alt lucru greu de îndeplinit, zise Tallie, părând descurajată.

— Ai încredere în mine. Asta e treaba mea. Dacă există dovezi, o să le găsim.

Nu îi spuse că se întâlnea cu Victor Carson a doua zi. Îl sunase în acea dimineaţă. Jim se mişca rapid. Mai întâi, voia să-l scoată pe Carson din ecuaţie. Şi chemase deja un contabil de la criminalistică să verifice registrele. Jim îi ceruse permisiunea lui Tallie să îl folosească, din moment ce ea trebuia să plătească pentru asta, şi ea spuse că desigur, era în regulă. Şi el spera să se vadă cu Hunter Lloyd mai târziu, în acea săptămână. Jim era curios să se întâlnească cu el acum, după ceea ce auzise de la Meg şi de la Tallie. Nu i se părea un tip aşa de grozav.

— Am să te sun la sfârşitul săptămânii, îi zise Jim, dacă am întrebări despre unele dintre interogatoriile pe care la voi face. Ai să fii disponibilă?

— Am să aranjez să fiu şi am să mă întorc în oraş în fiecare seară.

Se gândi că ar fi fost prea deprimant acum să stea într-o cameră de hotel în Palm Springs. Chiar dacă era întunecată şi goală, voia să se întoarcă la ea acasă şi să doarmă în patul ei. Se simţea prea necăjită şi tristă

ca să stea departe de casă şi el putea citi asta în vocea ei.

— Am să te sun dacă e ceva nou, Tallie. Încearcă să nu te gândeşti prea mult la asta. Ca să fiu sincer, te-ai înhămat la o treabă de durată. Lasă grijile pe seama mea.

Făcea să pară atât de simplu totul. Ea nu se putea gândi decât la ceea ce făcuseră Brigitte şi Hunt, la cât de încrezătoare fusese, la cum crezuse în ei şi cum o trădaseră. Dar rănile erau încă proaspete şi dureroase. Cu timpul avea să se liniştească şi să rămână numai cu cicatrici. Încă nu se putea gândi la asta. Se simţea de parcă sângera din fiecare por.

— Ţinem legătura, îi promise el.

Dorise să fi dea o rază de speranţă. Spera doar să poată face rost de dovezile necesare în privinţa banilor, dar trebuia să îşi dea seama, mai întâi, cine era suspectul.

Tallie se întinse în pat, gândindu-se din nou la toate astea întreaga noapte. Acum era sigură că Brigitte era cea care îi furase banii. După tot ceea ce făcuse, era bomboana de pe tort. Şi, la fel cum făcuse în ultimele trei zile, Tallie rămase trează tot restul nopţii. Înainte să poată adormi, era deja zi, iar alarma ceasului se declanşă la câteva minute după ce închise ochii.

capitolul 11

Jim Kingston fu condus în biroul privat al lui Victor Carson de către secretara acestuia. Era tânără, purta o fustă scurtă şi avea o coamă de păr blond prinsă în creştet. Iar Jim nu putu să nu remarce că puloverul ei era prea strâmt. Se întreba dacă nu cumva Carson se culca cu ea, când Victor intră în încăpere. Purta o cămaşă albă, un costum cenuşiu-închis şi o cravată scumpă. Părea bancher sau avocat. Jim ştia că firma avea mulţi clienţi importanţi şi că luau adesea un procent din veniturile clienţilor lor, dar, în cazul lui Tallie, aceasta plătea un avans şi tarife pe oră. Venitul ei era prea mare pentru a fi de acord cu un procent, iar Victor îi spusese la telefon că era unul dintre cei mai mari clienţi. Fusese şocat să primească telefon de la FBI, iar Jim îi confirmase că era vorba despre banii gheaţă lipsă.

— Nu am avut idee că doamna Jones a anunţat FBI-ul, comentă Victor, părând emoţionat.

Păru să nu se simtă în largul lui când Jim aruncă o privire prin birou, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Dar nu ezitase să fi invite pe Jim şi pe contabilul de la criminalistică să se uite în registrele lui şi ale lui Tallie. Jim dorea să le vadă pe ambele şi să vadă în ce fel de situaţie financiară erau Victor şi firma lui.

Jim petrecu vreo câteva minute uitându-se din nou pe tabelul lui Tallie, acelaşi care fusese dat investitorilor japonezi şi pe care Tallie i-l înmânase duminică dimineaţă, acasă la ea. Apoi, Victor îi arătă lui Jim registrul ei electronic general, de unde fuseseră luate cele mai multe informaţii din tabel, şi atunci Jim îi spuse lui Victor că ar fi vrut să se uite şi în dosarele lui.

— Ce are asta de-a face cu conturile doamnei Jones? întrebă Victor cu o privire defensivă.

— Ne place să cercetăm totul, zise Jim încet. De câtă vreme o cunoaşteţi pe asistenta doamnei Jones, Brigitte Parker, apropo?

— De când ne ocupăm de contabilitatea doamnei Jones, de cincisprezece ani.

— Aţi spune că este, de regulă, precisă în ceea ce priveşte informaţiile pe care vi le pune la dispoziţie?

— Aşa am crezut mereu, spuse Victor gânditor. Este foarte eficientă. Sau, cel puţin, aşa părea să fie, până ce am observat neconcordanţele

inexplicabile din audit. Am crezut că poate plăteau o parte din facturile doamnei Jones cu bani gheaţă şi nu am vrut să pierd deducerile, aşa că am adus vorba de asta. Iar doamna Jones m-a informat că nu plătesc niciuna dintre facturi cu bani gheaţă.

— Aţi întrebat-o pe doamna Parker despre asta?

— Doar în treacăt. A spus că au cheltuit suma aceea de bani lunar şi că doamna Jones cheltuie mai mult decât crede.

— Sau doamna Parker cheltuie mai mult decât crede doamna Jones, spuse misterios Jim Kingston. Unde credeţi că dispar banii gheaţă, domnule Crason? Jim îi puse întrebarea aţintindu-şi privirea asupra lui.

— N-am idee. Restaurante, haine, cadouri. E greu de ghicit pe ce anume cheltuie oamenii. Doamna Jones nu cheltuie mulţi bani pe lucruri frivole, deşi trăieşte bine. Şi era greu să îţi dai seama cine pentru ce anume plăteşte cât timp locuia şi domnul Lloyd acolo. Şi el cheltuie destul de mulţi bani.

— Îi ţineţi şi lui contabilitatea?

Jim observă că Victor transpira din ce în ce mai mult, pe măsură ce Jim continua cu întrebările. Părea un bărbat foarte nervos.

— Da. Şi mă ocup de impozitele doamnei Parker, o fac de câţiva ani.

— Aşadar, lucraţi pentru toţi trei?

Victor dădu din cap aprobator.

— Şi cum aţi spune că se descurcă firma dumneavoastră? A fost un an bun?

— Nu la fel de bun ca unii dintre anii anteriori, admise el. Lucrurile nu merg foarte bine pentru nimeni în aceste momente. Chiar şi în meseria mea.

— Şi aţi spune că dumneavoastră personal cheltuiţi mulţi bani?

Victor nu se aşteptase la întrebare şi începu să transpire din greu când îl auzi pe Jim. Nu avea idee de ce ar dori să afle asta şi Victor ezită înainte de a răspunde.

— Da, am cheltuieli considerabile… Aruncă o privire în jur nervos şi apoi se uită la Jim. Am o soţie foarte tânără. Are aşteptări mari, iar lucrurile nu sunt chiar atât… atât de înflăcărate cum erau cu trei ani în urmă, când m-am căsătorit cu ea. A vrut să fie actriţă, dar lucrurile nu au mers atât de bine pe cât şi-a dorit ea. Se bâlbâia, iar Jim nu spuse nimic privindu-l doar. A… a… a negociat un acord postnupţial cu mine.

— Serios? Jim părea fascinat, în timp ce Victor continua să se

bâlbâie. Şi cât de mult vrea?

— Cinci milioane. I-am spus că este imposibil. Apoi a cerut trei, dar şi asta e imposibil. I-am dat şapte sute de mii acum trei ani, când ne-am căsătorit, dar nu aş mai putea face nici măcar asta acum. Am crezut că va fi mulţumită cu cadoul iniţial, dar acum vrea mai mult.

Părea panicat în timp ce îi explica lui Jim.

— Şi dacă nu îi dai ceea ce vrea acum?

— Spune că dă divorţ de mine. Părea gata să izbucnească în plâns. E o fată frumoasă. Şi are douăzeci şi nouă de ani. Este greu pentru unul de vârsta mea să satisfacă pe cineva cu asemenea ambiţii. Am mai divorţat de două ori şi plătesc pensii alimentare şi înţelegeri financiare. Am copii… ea nu înţelege. Şi a făcut destul de multe operaţii estetice, pentru cariera ei de actriţă, şi astea sunt şi ele costisitoare. Nu îşi dă seama ce înseamnă să aduni o avere în ziua de azi. Am un venit considerabil, dar nu destul cât să dau câteva milioane de dolari o dată. Nu sunt sigur nici dacă îmi permit acum încă un divorţ sau genul de pensie alimentară pe care şi-l doreşte ea.

Părea disperat, dar era totul pe faţă, îşi flutura problemele în faţa lui Jim la fel cum face toreadorul cu capa în faţa taurului. Nu avea nimic de ascuns, iar Jim îşi dăduse deja seama că era însurat cu o tânără arivistă, care îşi bătea joc de el şi pentru care douăzeci şi cinci de mii în bani gheaţă nu reprezentau probabil nimic. O astfel de fată avea nevoie de mai mult şi nu credea că Victor Carson era atât de prost încât să fure mici sume de bani de la clienţi, pentru a satisface o nevastă tânără şi lacomă. Poate că era prost şi credul, dar Jim simţea că are totuşi principii etice. Aveau să fi studieze registrele cu atenţie şi era sigur că urmau să descopere în propriile conturi ale lui Victor un bărbat înglodat în datorii, încercând să tragă de fiecare bănuţ, de frică să nu îl lase nevasta. Era dispus să ajungă la sapă de lemn pentru ea, dar, probabil, nu să fure de la clienţi şi să ajungă la închisoare. Putea să ajungă la azilul săracilor din cauza ei, dar nu după gratii. Carson îi făcu lui Jim impresia unui om care era extrem de onest, îşi plătea toate taxele şi făcea totul ca la carte, atât pentru el, cât şi pentru clienţii lui. Era prea emoţionat să nu fie aşa, iar disperarea lui evidentă îl făcea un suspect improbabil.

Persoana care fura de la Tallie era mai probabil să fie mai ascunsă, să acţioneze din umbră şi mai elaborat. Victor părea atât de vinovat încât probabil că nu era, iar lui Jim i se făcu milă după ce mai ascultă o oră de văicăreli. Ar fi vrut să îi spună că dea divorţ înainte ca nevasta să-l

distrugă, dar nu zise nimic. Dacă ar fi fost pus să ghicească, Jim ar fi spus că nu era el vinovatul. Era doar un bătrân patetic, care era folosit de o femeie tânără care îl văzuse ca pe o ţintă uşoară şi care avea de gând să obţină tot ce se putea de la el, înainte să-l părăsească. Şi, din câte se părea, urma să se întâmple curând.

— De ce nu aruncăm, atunci, un ochi în registrele dumneavoastră? sugeră Jim, şi merseră în sala de şedinţe unde lucra contabilul criminalist, asistat în tăcere de Jack, partenerul lui Jim.

Contabilul avea în faţă câteva registre deschise şi un computer cu registrul general al lui Tallie pe ecran, şi totul părea a fi în regulă, din moment ce totul se afla şi în tabelul pe care Jim îl văzuse deja. Erau câte douăzeci şi cinci de mii retrase în bani gheaţă, în fiecare lună, dar, în afară de asta, totul era în regulă.

Şi, în aceeaşi după-amiază, se uitară şi în actele firmei şi în propriile evidenţe ale lui Victor. Pe la ora cinci, Jim spuse că terminaseră pentru moment, că aveau să îl anunţe dacă mai erau întrebări şi îi mulţumi lui Victor pentru colaborare. Când plecară, Victor îşi şterse fruntea cu o batistă albă, părând epuizat. Pentru un moment, se gândise că urmau să-l aresteze şi să-l acuze de furtul banilor lui Tallie. Jim dorea să fi fost atât de simplu, dar nu mai exista nicio urmă de îndoială în mintea lui că nu Victor Carson era vinovatul. Departe de asta. Şi îi păru cu adevărat rău pentru el.

— Moşul ăla amărât ajunge la faliment din cauza unei piţipoance, zise Jack Sprague, după ce vorbi cu contabilul. A cheltuit două sute de mii pe operaţii plastice numai anul trecut, ca să nu mai spunem de patru sute de mii pe haine. Trebuie să fie ceva de capul ei.

— Probabil că nu, răspunse Jim rânjind. Dar el crede că da. Asta e problema. E trist când femeile îşi bat joc de bărbaţi în felul ăsta. Ce zici de registrele lui?

— Ni se par curate, şi mie şi tipilor de la Criminalistică, îi confirmă Jack.

— Şi mie mi se par. Cred că ne pierdem vremea dacă îl urmărim pe el. Nu şi-a mânărit registrele. Este prea ocupat încercând să supravieţuiască şi să o facă fericită pe prinţesa lui.

— Trebuie să fie o adevărată scorpie, comentă Jack în timp ce se întorceau la maşina din parcarea aflată sub clădirea lui Victor.

— Încearcă să-l scuture de cinci milioane de dolari, îi spuse Jim.

— Nu are de unde, zise Jack compătimitor.

— Ştiu. Mi-a spus. Douăzeci şi cinci pe lună nu o fac fericită nici zece minute. Ştie şi el asta şi nu ar merita să îşi asume un astfel de risc. Are nevoie de milioane.

— Cheltuieşte mai mult de douăzeci şi cinci de mii pe pantofi, spuse Jack, dând din cap, în timp ce Jim porni maşina. Plătiră parcarea şi se îndepărtară.

— Următorul, zise Jim zâmbind.

Fusese o zi interesantă, dar fără niciun rezultat, şi trebuiau să se întoarcă la biroul lui Victor Carson pentru a-i vedea registrele într-o altă zi. Dar nu se aşteptase, cu adevărat, ca Victor Carson să fie delapidatorul. Ar fi fost prea simplu şi prea bine. Şi nu era niciodată aşa.

Următoarea lor întâlnire a fost cu Flunter Lloyd, după o săptămână. Jim dorea să îl intervieveze. Hunt nu putuse să fi primească până în acel moment, fiind prea ocupat. Secretara lui spuse că avea întâlniri cu investitorii. Hunt părea îngrijorat când Jim şi Jack intrară. Se gândi că arată la fel ca angajaţii FBI din filme. Erau perfecţi în acel rol, exact cum s-ar fi aşteptat. Le spuse acest lucru, iar Jim izbucni în râs.

— Poate ar trebui să ne prezentăm la auziţii pentru un film, zise Jim cu un zâmbet larg, dar îl studia cu atenţie pe Hunt. Deja nu îi plăcea prea mult din ceea ce aflase despre el. Căutaţi investitori noi? îl întrebă ca într-o doară pe Hunt, iar acesta dădu din cap.

— Da, tocmai am avut o problemă cu o afacere care a căzut pentru următorul film, răspunse Hunt, părând agitat.

— Şi de ce asta?

Jim puse întrebarea pe un ton nevinovat. Erau zile în care îi plăcea foarte mult să lucreze la FBI, când putea pune orice întrebare dorea „indiferent cât de inconfortabil s-ar fi simţit subiectul. Îşi dădea seama că lui Hunt nu îi plăcea întrebarea.

— Unele dintre elementele pentru noul film s-au pierdut pe traseu. Ne-am pierdut regizorul.

— Şi despre cine era vorba?

— Tallie Jones, zise Hunt printre dinţi şi apoi se relaxă. Poate ştiaţi deja despre asta.

Jim dădu din cap.

— Faceţi un film cu ea acum, nu-i aşa? întrebă Jim interesat.

— Da. Dar s-au înregistrat nişte schimbări în situaţia noastră, zise el, şi Jim ridică o sprânceană.

Era numai urechi, curios să vadă cum avea Hunt să explice totul.

— Locuiam împreună. Tocmai m-am mutat. Ştiţi cum sunt femeile când vine vorba de lucruri de genul acesta. Devin răzbunătoare.

Încerca să expedieze problema, iar Jim dădu din cap de parcă ar fi înţeles perfect. Jack încă nu spusese nimic. Urmărea schimbul de cuvinte şi expresia lui Hunt. Nu ştia povestea la fel de bine ca Jim, dar ştia că trebuia să îl lase pe Jim să ia conducerea. Interogatoriile fuseseră mereu punctul forte al lui Jim.

— Cât timp aţi fost împreună? îl întrebă Jim, prefăcându-se că nu ştie şi fiind convingător.

— Patru ani.

— E o perioadă lungă. Îmi pare rău că nu a mers.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Hunt părând stingher. E complicat. Suntem amândoi ocupaţi, călătorim mult. Uneori este greu să ai grijă ca toate lucrurile să meargă aşa cum trebuie.

Jim dădu din cap compătimitor şi dori să adauge „mai ales dacă înşeli şi te culci cu prietena ei cea mai bună", dar se abţinu.

— E de înţeles, spuse Jim vag. Cât aţi locuit cu ea, aţi avut vreodată impresia că există cineva care profită de ea şi fură de la ea?

— Nu chiar, spuse Hunt cu o privire concentrată.

— Este neglijentă cu banii? Pierde socoteala a ceea ce cheltuie?

— Nu, nu e neglijentă. Dar este ocupată şi are încredere în alţi oameni să se ocupe de lucrurile astea pentru ea şi poate că nu ar trebui să o facă.

— În cine, de exemplu?

— Contabilul ei, asistenta ei. Tallie este atât de ocupată cu munca, încât uită de orice altceva. Îi place să fi lase pe alţii să se ocupe de detaliile vieţii ei şi presupune că sunt cinstiţi şi că fac lucrurile în mod corect.

Jim se gândi că era o descriere potrivită.

— Credeţi în cinstea contabilului ei? continuă Jim întrebările.

— Desigur. Se ocupă şi de problemele mele financiare. Cred că este complet de încredere. Un pic prea conservator, dar bun.

— Dar în asistenta ei?

Urmă o lungă pauză înainte ca Hunt să răspundă.

— Nu ştiu, spuse încet. Ea şi Tallie colaborează îndeaproape. Par a avea un sistem propriu cu care lucrează. Nu m-am băgat niciodată prea mult şi nici nu am întrebat ce fac.

— După patru ani? Jim păru surprins.

— Nu eram căsătoriţi şi nu credeam că se cade să mă amestec în finanţele ei. Nu mi-a cerut niciodată sfatul.

— Cu toate acestea, aţi avut vreodată senzaţia că asistenta ei este cinstită? Vi se pare o persoană onorabilă?

Era o întrebare-capcană, iar Hunt nu putea să răspundă, pentru că nici el nu fusese cinstit şi onorabil şi se întreba dacă Jim ştia asta.

— Cred că Tallie asta a crezut. Au lucrat împreună vreme de şaptesprezece ani, iar Tallie a avut implicit încredere în ea tot acest timp.

— Şi acum?

— Erau nişte probleme cu banii gheaţă, când am plecat. Cred că asistenta ei a spus ceva de genul că eu i-aş fi luat. Nu am făcut aşa ceva. Nu am nevoie de banii lui Tallie şi nu i-am folosit niciodată, pentru nimic. Şi toate afacerile le fac cu cardul de credit. Presupun că de asta sunteţi aici, despre problema banilor lipsă.

— Parţial. Şi pentru orice altceva se iveşte pe traseu. Jim îi zâmbi larg. Altceva în ceea ce o priveşte pe asistentă, ceva ce aţi observat sau v-a pus pe gânduri?

Hunt se gândi vreme de un minut care se scurse încet, iar Jim se întrebă la ce anume îi zburaseră gândurile.

— Cred că vrea să fie ca Tallie. Mereu am crezut asta, zise Hunt încet. E un lucru foarte des întâlnit în meseria noastră, cu atâtea celebrităţi şi staruri. Oamenii care lucrează cu ele o iau razna şi apoi, pe nesimţite, se trezesc că vor să fie în locul lor. Auzi de astfel de cazuri tot timpul. Simt că sunt şi ei cineva prin asociere şi sunt confuzi, nemaiştiind cine sunt de fapt şi care este rolul lor. Unii dintre ei sunt mult mai plini de ei chiar decât starurile. Ca în cazul lui Tallie, este o persoană foarte modestă, foarte puţin pretenţioasă şi cu picioarele pe pământ. Brigitte e mult mai strălucitoare. Am crezut mereu că şi-a pierdut capul. Este o aspirantă clasică de Hollywood. Are o maşină scumpă, poartă haine scumpe şi multe bijuterii. Tallie arată de parcă s-ar îmbrăca de la mâna a doua şi e dispusă să conducă orice are roţi, oricât de prăbuşit ar fi vehiculul. Brigitte este mult mai conştientă de propria imagine. Şi aceasta cere mulţi bani pentru a fi întreţinută, deşi sunt sigur că Tallie o plăteşte bine şi că obţine multe avantaje datorită slujbei.

— Cum ar fi?

Jim părea interesat de ceea ce spunea Hunt.

— Haine gratuite, bijuterii gratuite, călătorii gratuite, preţuri reduse la maşini de lux.

— Şi aţi văzut cum primea multe dintre cadourile acestea gratuite când locuiaţi cu doamna Jones?

— Nu, recunoscu el, dar am auzit multe despre ele şi ştiu că sunt o practică obişnuită.

— Aţi auzit despre ele de la Tallie?

— Nu, de la Brigitte. Nu cred că lui Tallie îi păsa sau măcar se gândea la ele. Nu îi stă în fire.

— Credeţi că darurile erau trimise asistentei direct acasă?

— Nu am idee.

Părea jenat să fie întrebat aşa ceva.

— Aţi fost vreodată la ea acasă?

— Nu.

— Aţi întâlnit-o şi în altă parte sau numai la muncă?

Hunt se uită urât la el când Jim puse întrebarea, căci nu voia să mintă în faţa FBI-ului. Nu ştia ce auziseră aceştia.

— Nu este important, dar da, m-am întâlnit cu ea în afara serviciului, de câteva ori.

— Doamna Jones ştia?

— Nu, nu la acel moment. Acum ştie.

— I-aţi spus dumneavoastră?

— Nu.

— I-a spus Brigitte?

— Nu sunt sigur. Cred că a fost vorba de un detectiv particular. Poate că i-a spus şi Brigitte între timp. Nu ştiu. Hunt părea extrem de jenat să răspundă şi apoi mărturisi mai mult decât intenţionase. Am avut o aventură cu ea, lucru foarte prostesc din partea mea. A durat pentru aproape trei ani. M-a şantajat să continui. Şi este o parte din motivul pentru care eu şi doamna Jones ne-am despărţit recent.

— Vă mai întâlniţi şi acum cu Brigitte? îl întrebă Jim încet.

— La naiba, nu. Este o pacoste de cel mai înalt grad. Mă vedeam cu altcineva, şi cred că Brigitte i-a spus, drept răzbunare că am pus punct, în cele din urmă, aventurii noastre. Aşa că i-a spus şi lui Tallie despre cealaltă femeie. Cred că se poate spune că am fost luat de prost de două ori. Nu sunt mândru de asta, iar doamna Jones este foarte supărată. A ieşit totul la lumină recent. Acum locuiesc cu cealaltă femeie. O să avem un copil.

Se gândi că aveau să afle oricum, aşa că voia să pună toate cărţile pe masă.

— Felicitări, spuse Jim când auzi de copil, iar Hunt se chirci pur şi simplu în scaun.

— Ei bine… da… mulţumesc. Este un pic complicat şi dificil.

— Aţi luat vreodată bani de la Tallie, doamna Jones, cât aţi locuit cu ea?

— Nu. Nu am nevoie. Ţinem totul separat, şi am plătit unele dintre cheltuieli pentru a compensa faptul că stăteam la ea acasă. Jim dădu din cap. Totul a mers foarte bine pentru o perioadă lungă de timp.

Părea aproape trist când spuse asta.

— Cu excepţia faptului că aţi avut aventuri cu alte două femei şi că aţi făcut un copil cu una, în timp ce locuiaţi cu ea. Asta pare cam complicat, spuse Jim cu un zâmbet mâhnit, iar Hunt îşi feri privirea.

Suna oribil când o spunea altcineva, chiar şi în urechile lui. Jim se întrebă dacă era un tip de treabă care se comportase ca un ticălos sau dacă era, pur şi simplu, un ticălos. Uneori era greu să îţi dai seama de diferenţă.

Îl făcea să se gândească la Victor Carson, care era dispus să sărăcească din cauza unei tinere şi care se făcea de râs. Nici Hunt nu era mai breaz, cu toate că avea mai mult stil. Dar Victor probabil că era credincios arivistei cu care se însurase. Iar Hunt o înşelase vreme de patru ani pe o femeie de treabă, care îl iubise. Uneori, te făcea să te gândeşti ce are lumea în cap şi dacă nu cumva gândeşte cu ceea ce are în pantaloni.

— Aţi mai dori să-mi spuneţi ceva despre Brigitte?

— Nu, poate doar că este şireată. Şi că nu este prietenă cu Tallie dacă s-a culcat cu mine. M-a păcălit să o fac şi cred că a pus totul la cale, cât era Tallie plecată, exact la începutul relaţiei noastre. Voia ceea ce avea Tallie, din nou chestia aia de aspirantă. A ameninţat că îi spune lui Tallie dacă nu continui să mă văd cu ea. A fost o situaţie nefericită.

— Brigitte v-a cerut vreodată bani? Hunt scutură cu putere din cap. Sau v-a şantajat pentru bani?

— Doar m-a ameninţat că mă dă în vileag. Dar, evident, nu se gândeşte la ce e cel mai bine pentru Tallie, chiar dacă aşa pretinde. Vrea să fie Tallie, nu să lucreze pentru ea sau să fie prietena ei. Iar Tallie nu are habar ce vedetă mare e. Invidia este un lucru îngrozitor şi foarte periculos. Tallie trăieşte în lumea ei, cu talentul ei imens, făcându-şi treaba şi ducând o viaţă liniştită, fără să ştie nimic, spuse el gânditor, iar Jim îşi zise că încă

o mai iubea şi că regreta ceea ce făcuse.

Dar acum era prea târziu. Trăia cu altă femeie şi îi făcuse un copil, aşa că nu avea să îi facă niciun bine să o iubească pe Tallie.

— Cred că am acoperit cam toate subiectele, deocamdată, domnule Lloyd, spuse Jim în timp ce se ridică. O să vă anunţăm dacă mai avem alte întrebări, pe măsură ce evoluează lucrurile.

— Ştiţi cine a luat banii? întrebă Hunt interesat.

— Ne apropiem de răspuns. Jim îi zâmbi. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Cei trei bărbaţi îşi strânseră mâinile, iar Hunt păru îngrijorat în timp ce ieşeau din birou. Spera că suspectul principal nu era el.

Jim şi Jack nu vorbiră când ieşiră din birou şi păstrară tăcerea până se urcară în maşină.

— Pare un tip destul de onest, comentă Jack. S-a purtat ca un mizerabil cu ea, dar, în afară de asta, pare un tip decent.

Jim nu era de acord cu el, dar nu voia să intre în amănunte. Un bărbat care o înşelase pe femeia cu care trăia, vreme de patru ani, nu era un tip decent, din punctul lui de vedere, şi niciunul onest. Deşi Jim credea că le spusese adevărul. Şi, pentru Jim, cinstea nu era un lucru opţional, precum purtatul unei pălării.

— Nu e suspectul nostru, spuse Jim hotărât.

— Sunt de acord cu tine, dar ce te face să zici asta?

Îi plăcea mereu să discute cazurile cu Jim. Era un tip deştept.

— A fost cinstit cu noi. Nu îi este teamă să dea prost. Nu se acoperă. Ştiam răspunsurile la câteva dintre întrebări şi a spus adevărul. Şi nu are nevoie de bani.

— Sunt de acord cu tine din toate punctele de vedere. Şi cred că încă o mai iubeşte.

— Probabil, spuse Jim cu răceală.

Nu avea o impresie prea bună despre el, dar nu credea că furase bani de la Tallie. Era sigur de asta. Şi astfel rămânea cu Brigitte, dar nu era încă pregătit să meargă la ea. Voia să îşi adune toată muniţia înainte de a o face.

capitolul 12

Odată ce termină de filmat în Palm Springs, folosind din plin deşertul, Tallie se pomeni că, la întoarcerea în L.A., era mai ocupată ca niciodată. Casa era pustie şi tăcută fără Hunt, dar se obişnuia cu asta şi cu faptul că se întorcea într-o casă goală. Şocul pe care îl avusese la început nu dispăruse încă, dar se adapta încet la viaţa fără el. Pentru moment, nu avea o viaţă socială, era prea ocupată cu munca şi nici nu putea să se gândească la asta. Şi Hunt continua să îşi pună avocaţii să îl sune pe Greg Thomas şi să o implore că lucreze cu el la următorul film. Nu avea de gând să se răzgândească, nu mai vorbise cu Hunt de mai multe săptămâni şi nici nu dorea. Trădarea o apăsa prea mult şi nu putea să uite. Şi încă nu îi spusese lui Max despre asta şi nici nu intenţiona până nu aveau să se întâlnească în persoană, în New York. Din fericire, în vacanţa de primăvară, Max fusese invitată în Florida de nişte prieteni, iar Tallie fusese de acord să o lase să plece. Max ştia că mama ei era ocupată încercând să termine filmul, iar Tallie era uşurată că nu trebuia să îi spună despre mutarea lui Hunt. Max întreba mereu despre el când suna, iar Tallie spunea că este bine. Nu era încă pregătită să aibă de-a face cu reacţia lui Max, aşa că Florida părea o idee bună şi avea de gând să meargă la New York şi să o viziteze în scurt timp.

Filmau în L.A. de două săptămâni, după ce se întoarseră din Palm Springs, şi nu auzise nimic de la Jim Kingston. Îi spusese că urma să o sune când avea ceva de raportat şi oricum, în acest moment, era ocupată până peste cap. Încerca să se încadreze în program, înainte să îşi ia vacanţă şi să dea liber distribuţiei pentru o săptămână, în timp ce se pregăteau să filmeze într-o nouă locaţie în L.A., sub autostradă. Aşteptau în continuare avizele oficiale, ceea ce le dădea şi timp să construiască platourile suplimentare de care aveau nevoie. Tallie nu lăsa să fi scape din ochi situaţia, cum nu lăsa să-i scape din ochi nici burta actriţei din rolul principal. Îi anunţase la jumătatea filmărilor că este gravidă şi acum trebuiau să folosească o dublură pentru ea în majoritatea dublelor. Era un alt lucru pentru care să-şi facă griji. Dar munca ei era oricând plăcută, mai ales dacă o distrăgea de la necazurile de orice fel. Şi Tallie reuşea să îşi sune tatăl aproape în fiecare seară, după ce se întorcea de la muncă, cu excepţia momentelor în care filmau până târziu. Sam pomenise de câteva ori cât de dezamăgit era că nu îl sunase Hunt însuşi. După ce avuseseră o

relaţie apropiată vreme de patru ani, i se părea o lipsă de respect din partea lui Hunt să nu sune. Tallie avea o explicaţie simplă pentru asta: Hunt era un laş în faţa tatălui ei, la fel cum fusese şi cu ea. Iar tatăl ei nu o contrazise. Hunt nu era bărbatul pe care îl crezuse.

Vorbise cu Victor Carson de vreo câteva ori, despre banii lipsă şi care, în mod interesant, nu mai dispăruseră de când se mutase Hunt ceea ce însemna că fie el îi luase, fie că persoana care o făcuse dorea ca ea să creadă asta şi, cum nu mai exista acoperirea prezenţei lui Hunt, era acum precaută. Iar Tallie era convinsă că era vorba de Brigitte. Nu mai avea încredere în ea, după toţi aceşti ani, şi adoptase o modalitate de a se comporta în preajma ei, dar trebuia să se prefacă. Era stresant pentru Tallie să stea lângă ea şi resimţea o tensiune constantă. Încerca să facă lucrurile mai uşoare, dar şi trădarea lui Brigitte cântărea greu pe umerii ei. Acum nimic nu mai era uşor şi nu mai fusese de mai bine de o lună, aproape două, de la mutarea lui Hunt.

Văzuse fotografia lui şi a Angelei pe prima pagină a tabloidelor, când mersese la cumpărături, în acel weekend. Iar burta Angelei se vedea acum clar. Hunt râdea şi părea fericit, ţinându-şi braţul în jurul ei, în fotografie. Iar Tallie a fost atât de tulburată de imagine, încât lăsase cumpărăturile în coş, la casă, şi ieşise. Oricum, acum nu prea mai mânca mult. Trăia cu salatele pe care le lua de la magazinul de delicatese din drum spre casă.

Mai apăru o fotografie a lui cu Angela, la Premiile Academiei, şi Tallie se bucură că nu se dusese şi ea la ceremonie. Îi spuse lui Max că era prea ocupată când aceasta o întrebase. Nu i-ar fi plăcut deloc să dea peste Hunt, şi se miră că Max nu văzuse şi ea fotografia, chiar dacă era recunoscătoare că nu se întâmplase aşa. Fie studia pentru examene, fie era ocupată cu prietenii ei. Nu dădea atenţie tabloidelor, avea lucruri mai bune de făcut.

Singura veste bună din viaţa lui Tallie era că avea de gând să îşi petreacă o săptămână cu Max, la New York, cât timp filmările luau o pauză, după ce Max se întorcea din Florida cu prietenii ei. Tallie abia aştepta să o vadă; trecuse prea multă vreme, dar Max părea fericită la universitate. Avea un nou iubit şi îşi făcea mulţi prieteni. Iar Tallie dorea în continuare să îi spună despre Hunt între patru ochi, nu la telefon. Urma să fie o schimbare importantă şi pentru ea. Iar tatăl lui Tallie o îndemna să îi spună fiicei ei în curând, înainte ca aceasta să afle în alt mod. Îi era frică să nu se înfurie că mama ei îi ascunsese un astfel de lucru atât de mult timp.

Sam era uşurat să ştie că Tallie avea de gând să meargă la New York.

Jim Kingston o sună pe Brigitte pentru a stabili o întâlnire cu ea în timpul ultimei săptămâni de filmare, înainte de vacanţă, şi, la început, aceasta încercă să îi spună că era prea ocupată să se vadă cu el. Păru prea puţin impresionată când îi spuse că este de la FBI. Tallie îi menţionase vag că vorbise cu ei despre faptul că Hunt lua bani. Făcu să pară mai degrabă o formalitate de rutină sau ceva ce trebuia să îl sperie, aşa că Brigitte nu era îngrijorată şi nici interesată să îi facă loc în program şi lui Jim. Tallie nu îi spusese că ar fi fost o prioritate. Spusese foarte puţine despre asta.

— Am o săptămână foarte aglomerată, îi zise Brigitte lui Jim pe un ton oficial. Trebuie să fiu pe platou cu doamna Jones.

— Atunci, săptămâna viitoare, răspunse firesc Jim.

Ştia să se poarte astfel încât oamenii să se simtă în largul lor în preajma lui, să fi prindă cu garda jos şi, de obicei, să îi facă să se deschidă în faţa lui.

— Îmi pare rău, am să fiu plecată, zise ea repede. Avem vacanţă săptămâna viitoare. Poate după ce ne întoarcem.

El aproape că izbucni în râs când o auzi. Majoritatea persoanelor nu aveau curajul să le spună „poate" celor de la FBI. Era obişnuit să capete un răspuns mai cooperant. Brigitte părea că nu îşi face niciun fel de griji.

— De fapt, nu este vorba de niciun „poate", zise el, abia stăpânindu-şi râsul. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră în privinţa banilor pierduţi sau furaţi. Din moment ce veţi fi plecată, haideţi să ne întâlnim mâine, ce ziceţi? De data aceasta, era o întrebare retorică, şi glasul lui nu lăsa loc de nicio opţiune. Sau azi, dacă vă convine. Sunt sigur că doamna Jones ar fi foarte fericită să ştie că vă întâlniţi cu noi. Pot s-o sun chiar eu, dacă vreţi.

Se lăsă tăcere vreme de o fracţiune de secundă.

— Nu, e bine aşa.

Brigitte părea nepăsătoare, chiar dacă îi dăduse clar de înţeles că avea lucruri mai bune de făcut.

— Atunci, mâine la prânz? spuse Jim curtenitor. Pe platou? Sau la dumneavoastră acasă, după serviciu?

— La mine, la şapte, zise ea, mulţumită să hotărască momentul şi să stabilească locul întâlnirii.

Nu avea de gând să se întâlnească cu FBI-ul pe platou. Dacă s-ar fi crezut că era vorba despre ea? Jim era încântat de sugestia ei. Se încadra

perfect în planul lui. Intrase nonşalantă direct în capcană.

A doua zi, ajunse la casa ei de pe Mulholland Drive la şapte fix. Era o frumoasă clădire veche, care fusese renovată, cu o grădină arătoasă şi cu piscină mare. Aston Martinul ei era pe alee. Jack Sprague era alături de el când sună la uşă. Jim se îmbrăcase cu un costum, cum făcea adesea când mergea la serviciu, şi cravată, lucru rar întâlnit în L.A. Fiul lui Bobby spusese că îl făcea să arate a poliţist, dar era un costum bun. La urma urmelor, aşa cum îi spusese şi lui Bobby, lucra la FBI. Era o glumă pe care obişnuiau să o facă între ei.

Brigitte răspunse la uşă îmbrăcată într-o rochie Balenciaga scurtă. El nu ar fi recunoscut firma, dar ştia că este scumpă şi îi stătea de minune. Purta o brăţară grea din aur, la o mână, în care sclipeau diamante mici, şi cerceii cu diamante pe care îi avea adesea. Tocmai îşi aranjase părul lung şi blond şi arăta minunat, iar manichiura şi pedichiura îi erau proaspăt făcute. Machiajul ei era subtil şi fără greşeală ca întotdeauna, şoldurile înguste, bustul generos şi arăta de parcă tocmai coborâse de pe coperta revistei Vogue. Era o privelişte atrăgătoare pentru orice bărbat, şi nimeni nu ar fi crezut că are treizeci şi nouă de ani – nu părea a avea nici cu o zi mai mult de douăzeci şi patru. Jim Kingston era impresionat, iar Jack mai avea un pic şi începea să saliveze.

Brigitte deschise uşa cu precauţie. Jim se prezentă şi îl prezentă şi pe Jack şi intrară în holul de primire după ce ea se dădu la o parte. Privirea îi fu întâmpinată de tavane minunate ca de catedrală veche şi de un candelabru de cristal. Erau vreo câteva piese de mobilă veche, un covor modern rotund şi un tablou modern mare deasupra scărilor. Îi conduse într-o cameră de zi care se deschidea spre piscină. Era o casă pe cinste. Nu avea confortul şi aerul degajat al casei lui Tallie, dar, în anumite privinţe, era similară şi arăta cum ar fi putut să arate şi casa lui Tallie dacă ar fi depus la fel de mult efort ca Brigitte sau dacă ar fi cheltuit la fel de mult pe obiecte de artă şi pe antichităţi. Jim se uită cu atenţie la asistenta lui Tallie, în timp ce aceasta se aşeza pe o canapea albă elegantă. În realitate, era mult mai puţin frumoasă decât femeia pentru care lucra, dar îşi scosese în evidenţă pe cât posibil punctele forte, pe cale chirurgicală sau purtând haine care o avantajau, coafuri şi machiaj potrivit, şi ajungând să arate mult mai impresionant decât şefa ei. Dar Tallie era adevărata frumuseţe, în ciuda stilului dezordonat, a lipsei de machiaj şi a părului zbârlit. Brigitte ştia, pur şi simplu, cum să facă totul să arate mai bine; avea înfăţişarea şi,

din câte se părea, se bucura de traiul unui star.

Casa ei era spectaculoasă şi părea că aşteaptă fotograful unei reviste de specialitate care să o imortalizeze. Era rasată, impecabilă şi elegantă, iar grădina arăta ca un colţ de Versailles.

— Uau! Ce casă, spuse Jim cu admiraţie evidentă, în timp ce se uita spre grădină. De când o aveţi?

Părea că face conversaţie, nu un interogatoriu, semn al talentului său deosebit. Jack îi admira stilul. Brigitte se înfoia de mândrie în cazul unor astfel de discuţii şi îşi admira casă, iar Jack nu putea să îşi ia ochii de la ea. După cum ar fi zis adolescenţii, era „tare”!

— Stau aici deja de şapte ani, zise ea cu mândrie. Înainte, am stat în Santa Barbara, pe plajă, dar casa era prea mică. Am făcut rost de ceva bani şi m-am mutat aici. Este o lucrare în desfăşurare. Deja lucrez la asta. Tocmai am terminat de renovat etajul şi mi-am remodelat baia şi am plantat copaci noi în grădină.

— Mi-ar plăcea să văd ce aţi făcut, spuse Jim, zâmbindu-i. Şi eu îmi renovez acum casa. Mă scoate din minţi. Nu pot să termin nimic.

Vorbiră despre contractori şi de ce dureri de cap îţi dădeau aceştia, în timp ce urcau la etaj. Dormitorul ei arăta de parcă ar fi fost creat special pentru Maria Antoaneta, spre deosebire de dormitorul foarte spartan al lui Tallie, pe care îl văzuse la ea acasă, ale cărui caracteristici principale erau un televizor mare cu ecran lat şi un pat nefăcut. Dormitorul lui Brigitte era perfect, din toate punctele de vedere şi avea un pat vechi, cu baldachin, acoperit în kilometri întregi de mătase galben pal.

— Antichitate? întrebă el, arătând spre pat, iar ea încuviinţă din cap.

— A fost al străbunicii mele. L-am ţinut în depozit ani de zile. Slavă Domnului că maştera de mamă vitregă nu a pus mâna pe el.

Vorbea mult despre ea, despre mama vitregă cea rea din cauza căreia plecase din San Francisco şi se mutase în L.A., cu optsprezece ani în urmă. De atunci, rămăsese aici, deşi mai mergea din când în când acasă, dar poveştile despre mama ei vitregă erau câtă frunză şi iarbă.

Îi arătă trei dormitoare de oaspeţi arătoase la etajul al doilea, toate având paturi vechi şi recondiţionate, deşi mai puţin grandioase decât dormitorul ei, şi baia renovată la care el se uită cu uimire şi invidie.

— Constructorul meu ar avea nevoie de doi ani ca să facă asta, zise el, admirând cada rotundă imensă cu jacuzzi din mijlocul încăperii şi un duş fantastic, construit pentru două persoane.

Totul era făcut din marmură albă şi roz, inclusiv pereţii şi podeaua. Şi avea vedere spre grădină. De aici, minunata grădină se vedea şi mai bine.

— Constructorul meu a avut nevoie de un an, recunoscu ea, şi a trebuit să îl bat la cap în fiecare zi, dar a făcut treabă bună. Şi a cerut şi un preţ decent.

Era, evident, foarte mândră de propria casă. Şi lui Tallie îi plăcea la ea acasă, dar îţi dădeai seama că nu îi păsa foarte mult. Toată creativitatea ei era canalizată spre muncă. În mod clar, ace asta era zona de expertiză a lui Brigitte, mândria şi bucuria ei. Nu avea copii, aşa că îşi putea permite să se răsfeţe. Nu trebuia să îşi facă griji că avea copiii la colegiu. Se avea doar pe sine.

Coborâră din nou după aceea, discutând, iar ea le oferi ceva de băut, şi ei refuzară. În schimb, Jim ceru un pahar de apă şi intrară în bucătărie, care era ultimul răcnet, cu toate aparatele sofisticate imaginabile. Totul era făcut din granit negru, chiar şi masa de bucătărie.

— Cu adevărat, este o casă pe cinste, zise el uimit şi o văzu că radiază. Probabil că vă place foarte mult să staţi aici.

Părea invidios, ceea ce o făcea să se simtă bine şi îi flata egoul.

— Da. Muncesc din greu şi este o bucurie să vin acasă la finalul zilei sau al unei călătorii. Mai ales dacă am stat într-o colibă, undeva în Africa, la filmări, cu şerpi mişunând peste tot.

— Trebuie să fiţi fericită că vă întoarceţi din Palm Springs, comentă Jim, luându-i paharul de apă.

— Da, sunt. Nicăieri nu-i ca acasă! cită ea din Vrăjitorul din Oz

Se întoarseră din nou în camera de zi şi se aşezară.

— Prin urmare, spuneţi-mi, spuse Jim oftând, având grijă de paharul lui de Baccarat, pe care i-l dăduse ea. Înţeleg că Hunter Lloyd îi luă banii doamnei Jones de la dumneavoastră.

— Da, aşa făcea, zise Brigitte cu o privire dezaprobatoare. Am fost foarte supărată din cauza asta şi ar fi trebuit să îi spun, dar mi-a fost frică să nu îi stric relaţia dacă îl dădeam în vileag.

Jim dădu din cap de parcă ar fi înţeles-o pe deplin şi ar fi admirat-o pentru tăcerea ei.

— Am înţeles că a avut o relaţie şi cu dumneavoastră, spuse Jim, iar Brigitte păru gata să cadă de pe canapea din cauza surprizei.

— Nu chiar, zise ea, revenindu-şi repede. Ceea ce-am avut a fost o

situaţie de şantaj. M-a îmbătat într-o noapte şi m-am trezit în patul lui, m-a obligat să fac sex cu el şi, din acel moment, m-a şantajat şi mi-a spus că, dacă nu continui să mă culc cu el, îi spune lui Tallie că avem o aventură. Am făcut-o ca să-mi salvez prietenia şi slujba.

— O postură neplăcută, zise el înţelegător. Trebuie să fi fost greu pentru dumneavoastră.

— A fost.

— Şi cât a durat?

— Trei ani, spuse, cu o expresie de martiră pe chip.

— De ce s-a oprit?

— S-a încurcat cu altcineva.

— Trebuie să fi fost o uşurare pentru dumneavoastră, spuse Jim şi luă o nouă înghiţitură de apă, în timp ce Brigitte îl privea.

— A fost. Tallie ştie despre asta? Brigitte încercă să pară relaxată când puse întrebarea. Nu i-am spus niciodată.

— Nu, zise el cu aer conspirativ. Am informaţia din altă sursă, dar am presupus că pot discuta despre asta cu dumneavoastră.

— Desigur. De fapt, e o uşurare că nu mai trebuie să păstrez secretul. Cu toate acestea, nu i-aş spune niciodată lui Tallie. Cred că i-ar frânge inima.

— Foarte probabil. Pare destul de supărată de povestea cu cealaltă fată, cea pentru care a părăsit-o, Angela Morissey, cea care este însărcinată.

— Mare porcărie i-a făcut lui Tallie.

— Ştiţi cine i-a spus?

— Eu i-am spus. Am crezut că ar trebui să ştie. A ieşit la iveală când a întrebat de bani. În cele din urmă, a trebuit să îi spun şi despre asta. Hunt s-a descurcat vreme de patru ani. Şi ea e o persoană atât de bună, nu merită asta, spuse Brigitte, ochii albaştri strălucindu-i. Suntem prietene de şaptesprezece ani, de când am mers împreună la aceeaşi şcoală de film.

— Cred că şi-a început cariera ca actriţă, nu? întrebă Jim interesat.

Părea fascinat de fiecare cuvânt pe care îl spunea Brigitte. Şi, ca întotdeauna, Jack stătea într-un fotoliu din apropiere, părând plictisit şi pe jumătate adormit, dar ascultând cu la fel de multă atenţie.

— Da, a jucat într-un film important, un rol secundar. Era foarte bună. Cu toate astea, nu i-a plăcut deloc. Tot ceea ce şi-a dorit după aceea a fost să regizeze. A avut câteva oferte, dar actoria nu a fost niciodată pe

placul ei. A făcut un film independent, iar restul este istorie.

— Dar dumneavoastră? întrebă Jim, iar Brigitte izbucni în râs, etalându-şi rândurile de dinţi perfecţi.

Avea un zâmbet fantastic, iar el trebui să admită că era destul de frumoasă cât să fie actriţă; doar că nu era unică precum şefa ei.

— Aţi jucat în vreun film? Ar fi trebuit să faceţi asta?

— În câteva filme minore. M-am dus la şcoala de film doar pentru distracţie. Nu am fost niciodată interesată cu adevărat de filme, precum Tallie. Cât am fost la colegiu, am avut câteva contracte de model şi apoi am ajutat-o pe Tallie cu primul ei film şi, după asta, m-am simţit mai bine lucrând pentru ea. Nu am avut niciodată tipul de imbold pe care îl are ea. Fără să o spună, insinua că nu avea nevoie de asta. Şi, să fim serioşi, spuse ea cu modestie, nu am talentul ei. Cel puţin asta recunoştea, se gândi Jim. Va fi unul dintre regizorii legendari ai timpului nostru. Sunt sigură că, într-una din zilele astea, o să câştige un Oscar. Îl merită. Şi nu are nevoie de Hunt pentru a-şi construi o carieră. A făcut totul singură.

Brigitte părea mândră de vechea ei prietenă şi schimbară un zâmbet.

— Ce credeţi că a făcut Hunt cu banii ei pe care îi luă de la dumneavoastră?

Se întorcea la această problemă, iar Brigitte ridică din umeri.

— Nu am idee, i-a cheltuit cu alte femei, poate.

— Nu pare a avea nevoie de bani, spuse Jim simplu.

— Cine ştie? E ca în cazul casnicelor din Beverly

Hills care sunt arestate pentru furt din magazine. Unii oameni simt un fior de adrenalină când fură lucrurile altora.

— V-a dat vreodată ceva, vreun cadou scump, cât timp aţi avut o relaţie cu el?

— Nu am avut o relaţie, îl corectă Brigitte. Am fost şantajată.

— Ei bine, v-a dat ceva?

Ea ridică din nou din umeri.

— Am mers de câteva ori la cină, vreo două weekenduri la hoteluri scumpe. Am fost o dată în Hawaii şi de vreo două ori la New York, când Tallie filma în locaţie fără mine.

Jim nu făcu niciun comentariu.

— Era generos cu Tallie… doamna Jones…?

— Plătea unele facturi, menajera, utilităţile, cumpărăturile, câteva lucruri pe care le-au cumpărat împreună pentru casă.

— Şi apoi îi fura banii pentru a plăti pentru asta? Ce truc murdar, zise Jim cu un aer nevinovat, iar Brigitte nu mai spuse nimic. Spusese destul. L-a înşelat vreodată?

— Din câte ştiu eu, nu. Nu e tipul ăsta de femeie. Este, de fapt, o persoană foarte liniştită şi cinstită.

„Spre deosebire de asistenta ei", ar fi vrut Jim să adauge. Nu îi plăcea femeia aceasta, dar nu arăta nimic din ceea ce îi trecea prin gând. O condusese pe nesimţite pe cărarea din grădină, spre toate locurile pe care dorise să le vadă. Ea se bucura de atenţie şi de ceea ce păreau a fi interesele lor comune şi punctele de vedere asupra vieţii. Jim transformase interogatoriul în artă.

— Ştiţi pe altcineva care ar putea lua bani gheaţă de la Tallie? întrebă Jim cu o privire îngândurată.

— Poate Victor Carson. Este un tip bătrân cam conservator şi are o soţie mai tânără care se întreţine cu mulţi bani.

— Da, asta poate fi o chestie. Jim izbucni în râs la comentariul ei. Am discutat deja cu el şi cu Hunter Lloyd.

Ea păru surprinsă când auzi asta şi apoi el o flată şi păru mulţumită. Lăsa a se înţelege că flirta cu ea şi era evident că ei îi place.

— Am lăsat ce era mai bun pentru final.

— Oricum, s-a terminat după ce a plecat, nu-i aşa?

Întrebă ea cu un zâmbet ademenitor.

— Aşa se pare. Dar, dacă este vorba de altcineva sau de mai multe persoane, o să înceapă din nou. Vă rog să ne anunţaţi dacă se întâmplă aşa ceva. Imediat.

— Absolut. Nu aveam idee că ia atât de mult cât a luat. A sustras sume relativ mici şi mi-a scăpat printre degete. Nu am ţinut niciodată evidenţa, cu adevărat.

— Şi doamna Jones nu îşi plăteşte niciodată singură facturile şi nici nu îşi verifică conturile?

— Nu are timp, mai ales când e în locaţie, şi nici când e în oraş.

— Nu îşi semnează singură cecurile, nu?

— Nu, nu o face, spuse Brigitte afectată.

— Îşi studiază vreodată extrasele de cont?

— Niciodată. De aceea sunt angajată cu Eu ţin totul în ordine şi apoi trimit totul către Victor Carson.

— Aveţi multe de ţinut în ordine, zise Jim cu multă înţelegere.

— Îmi place să fac tot ce se poate ca s-o ajut. Ne-am simţit minunat împreună în toţi aceşti ani.

— Mi-a spus cât de mult contează pe dumneavoastră. Spune că are încredere completă şi totală în dumneavoastră, o asigură pe Brigitte, iar ea păru mulţumită. E norocoasă să vă aibă, o complimentă din nou.

— Eu sunt norocoasă că o am, zise Brigitte în timp ce Jim se ridică, iar Jack păru că se trezeşte din somn şi îi urmă din salon înapoi spre holul de intrare.

— Mulţumim pentru turul casei, zise el cu căldură. A fost o adevărată trataţie. Aveţi o casă minunată şi aţi făcut o treabă minunată. Puteţi oricând să vă faceţi designer de interioare dacă nu mai merge piaţa de asistenţi de regizor, spuse el cu un zâmbet cald.

— Sper că nu se va întâmpla asta, răspunse ea fericită şi deschise uşa din faţă.

Un minut mai târziu, plecaseră deja, iar Brigitte urcă în fugă scările spre dormitor şi îşi scoase hainele. Tommy trecea pe la ea în acea seară şi voia să se pregătească înainte să ajungă el. FBI-ul stătuse o veşnicie, nu plecaseră decât după vreo două ore. Fuseseră întrebările obişnuite, dar ea credea că mersese totul bine. Spera că problema se terminase aici, din moment ce nu mai dispăruseră bani din contul lui Tallie de la plecarea lui Hunt. Nu mai era nimic de urmărit. Misterul fusese rezolvat. Iar FBI-ul se putea întoarce la problemele lui de zi cu zi.

Apoi, se strecură în cada cu apă parfumată, exact când îi sună telefonul mobil. Era Tommy care îi spunea că avea să întârzie, dar îi promise că ajungea într-o oră.

— Perfect. De atât am nevoie pentru a mă pregăti pentru tine, spuse ea cu un zâmbet fierbinte ce ar fi topit şi fierul.

El simţi prin telefon că era bine dispusă. Abia aştepta să ajungă la ea. Nopţile pe care le petreceau împreună erau fantastice şi, în pauza de filmare, mergea cu ea în Mexic. La hotelul Palmilla, din Cabo San, Lucas, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din lume. 11 invitase ea. Era o femeie pe cinste şi nu se mai distrase şi nici nu mai avusese parte de atât de mult sex sălbatic în toată viaţa lui.

— Ei, ce crezi? îl întrebă Jack pe Jim, în timp ce coborau cu maşina dealul, după vizita lui Brigitte.

Întregul decor era impresionant, iar ea era o femeie frumoasă, într-o casă superbă. Jack nu putea să îşi dea seama de ce ar fi trebuit să fure şi să

mintă. Avea totul şi se bucura de o viaţă minunată.

— Ştii ce cred, spuse Jim încet, cu o expresie serioasă pe chip.

Îi plăcea în special partea în care ea fusese aproape violată şi şantajată, vreme de trei ani, de Hunter Lloyd, care indusese cine scumpe, hoteluri luxoase şi vacanţe. Nu se părea că Brigitte avusese vreo problemă cu asta.

— Eşti gata să te duci cu ce ai la unul dintre procurorii-adjuncţi? îl întrebă Jack. Conduci interogatorii de câteva săptămâni.

Îi interogaseră şi pe camerista, şi pe grădinarul lui Tallie, care depuseseră mărturie că Hunt le dăduse mereu bacşişuri şi că era un bărbat foarte generos, şi îi interogaseră şi pe angajaţii lui Brigitte, care spuseseră că nu o văzuseră niciodată, dar care comentaseră despre numeroşii tineri care intrau şi ieşeau din acea casă. Când le arătară o fotografie a lui Hunt, niciunul dintre ei nu putu să spună că îl văzuseră în casă, spre deosebire de angajaţii de la Château Marmont şi de la Sunset Marquis care îşi aminteau bine de ei. Fuseseră oaspeţi obişnuiţi vreme de câţiva ani şi părea mereu că se simt foarte bine. Beau multă şampanie, comandau la room-service şi nu părăseau niciodată camera. Şi, uneori, petreceau noaptea împreună. Era clar că se simţeau bine împreună, iar şederile la hoteluri fuseseră frecvente şi regulate.

— Vreau să aştept raportul de la San Francisco, spuse Jim serios. Vine mâine. Să vedem ce zic ei mai întâi.

— Probabil nimic foarte important, zise Jack.

— Vreau să merg la magazinele designerilor ale căror haine le poartă şi la bijutieri. Tallie mi-a dat nişte nume, deşi nu a crezut că o să aflăm ceva. Tot ceea ce poartă este primit ca dar, primit de la designeri şi de la magazine, cu promisiunea că o s-o facă pe Tallie să le poarte lucrurile. Dorise să facă asta de câteva săptămâni, dar fusese prea ocupat. Aveau alte cazuri de care să se ocupe, unele dintre ele mai presante. După asta, am terminat. Sunt gata să fac o recomandare. Tot ceea ce avem acum sunt dovezi circumstanţiale şi instinctul nostru.: Dar este cel mai bun lucru pe care îl putem face. Asta şi; faptul că victima a pierdut aproape un milion de dolari, în bani gheaţă, în ultimii trei ani. Asta ar trebui să fie; suficient.

Jim era nerăbdător să facă o arestare şi ştia că şi Tallie dorea asta. Aştepta ca Jim să îi spună că poate să o concedieze pe Brigitte şi devenea din ce în ce mai greu să 1 o suporte prin preajmă. Iar Jim credea că ea putea să o facă acum. Aveau aproape cât le trebuia şi era probabil tot ceea

ce puteau obţine. Văzuse conturile bancare ale lui Brigitte, obţinute prin intermediul băncii cu ajutorul, unei convenţii de confidenţialitate, care nu le permitea să îi spună că eliberaseră conturile pentru a fi consultate de FBI, iar ea făcuse depuneri importante şi numeroase în ultimii câţiva ani, mereu în bani gheaţă. Iar banii ieşeau la fel de repede pe cât intrau. Nu se putea spune sub nicio formă ce făcuse cu ei. Dar ceea ce spera era că, pusă în faţa acuzaţiei şi a arestului, avea să cedeze, să mărturisească şi să fie de acord să pledeze vinovată. Ar fi cel mai curat scenariu pentru toţi, şi era sigur că nu ar fi dorit deranjul şi cheltuiala de a merge la un proces, deşi părea că şi-ar fi putut permite. Avea un salariu frumos, iar în conturi avea o sumă considerabilă.

Jim îl lăsă pe Jack la biroul FBI şi merse acasă. Bobby era acolo, mâncând pizza şi uitându-se la televizor cu doi prieteni.

— Nu ai teme de făcut? întrebă Jim, ridicând din sprânceană.

— Sunt gata.

Să se asigure că băieţii îşi făceau temele fusese mereu treaba lui Jeannie, dar, de cinci ani, devenise a lui. Mic dejun, cină, teme, spălat rufe, menaj, Liga Mică, dus cu maşina, condus băieţii la toate meciurile lor, excursii cu clasa, îngrijirea lor când erau bolnavi, mers la doctori, cumpărat haine de şcoală şi rechizite, şedinţe cu părinţii, decorarea casei şi a bradului de Crăciun, felicitările de Crăciun, mers cu labradorul negru la veterinar. Era omul-orchestră, şi erau momente în care îi era atât de dor de ea, încât simţea că moare. Nu pentru ceea ce făcea, ci pentru ceea ce era. O iubise din liceu. O iubise vreme de douăzeci şi şapte de ani şi încă nu credea că nu mai era. Uneori, durerea încă îl mai sufoca.

Băieţii stăteau cu picioarele pe măsuţa de cafea, privind la televizor, îmbrăcaţi încă în hainele de sport şi râdeau în hohote. Cutia de pizza tocmai căzuse pe covor cu faţa în jos şi puseseră cutii deschise de Coca-Cola pe masă, cutii care erau gata să se verse şi care se vărsaseră adesea până atunci.

— Hei, băieţi! le reaminti Jim. Am putea să nu distrugem casă, vă rog?

— Scuze, tată, spuse Bobby cu o privire vinovată, şi băieţii începură să se îmbrâncească şi să se bată în glumă pe canapea.

Era fără speranţă, dar îi plăcea să fi aibă prin preajmă, îşi dădu ochii peste cap exasperat şi urcă la etaj, ca să lucreze la computer. În acest timp, se gândea la casa lui Brigitte Parker, cu toată strălucirea şi luxul ei. Era atât

de diferită de casa pe care o văzuse la Tallie Jones, care era mult mai caldă şi mai reală. Dar nu încăpea îndoială că reşedinţa lui Brigitte era frumoasă. Şi ştia cât de mult câştigă. Tallie o plătea extrem de bine în fiecare an, cu avantaje, beneficii, bonusuri şi numeroase cadouri. Şi, cu toate acestea, se culcase şi cu iubitul lui Tallie. Trebuia să fi fost dureros. Nu era de mirare că Tallie arătase atât de răvăşită la prima lor întâlnire, în noaptea ce urmase zilei în care o văzuse pe Meg, şi că voia să o concedieze pe Brigitte acum, fie că furase sau nu bani de la ea. Trădarea fusese prea mare pentru a o ierta. Şi Brigitte credea în continuare că ea nu ştia. Tallie îşi jucase bine rolul. Brigitte avea dreptate. Tallie era o actriţă a naibii de bună, nu doar un regizor de excepţie.

Prietenii lui Bobby plecară acasă la ora unsprezece, şi el se opri în camera tatălui său când urcă la etaj.

— Mai lucrezi, tati?

— Da.

Jim se întoarse cu scaunul, zâmbind, pentru a se uita la fiul lui mai mic. Îl îngrozea faptul că trebuia să plece la şcoală peste doi ani şi se bucura că este încă acasă.

— Lucrezi prea mult, tati, spuse cu blândeţe Bobby şi se apropie pentru a-i masa umerii.

Era singurul contact uman de care beneficia Jim acum. Singurele îmbrăţişări şi atingeri de care avea parte acum veneau din partea fiilor lui. Nu fusese în stare să reînceapă să iasă cu femei după Jeannie şi încă nu dorea să o facă. Băieţii din biroul FBI îl bătuseră la cap cu asta pentru o vreme şi doreau să îl prezinte prietenelor soţiilor lor, dar acum, în cele din urmă, îl lăsaseră în pace. Înţeleseră. Nu era pregătit şi poate că nu avea să mai fie vreodată. Amintirile pe care le avea despre perioada petrecută împreună erau destule şi avea băieţii.

— Lucrezi la nişte cazuri interesante, tati? îl întrebă Bobby când se trânti pe pat.

— Cam aşa.

Jim nu vorbea niciodată despre cazuri acasă până ce nu le rezolva, dar băieţilor le plăcea mereu să întrebe, sperând să audă poveşti cu sânge, masacre şi emoţii, şi schimburi de focuri ocazionale, deşi acestea erau rare. Jim se ferea de astfel de cazuri. Purta mereu la el o armă, dar foarte rar avea ocazia să o folosească. Acum era mai binecunoscut pentru succesul pe care îl repurta în cazurile de crimă fără violenţă, decât pentru celelalte, îi

plăcea să rezolve cazuri, nu doar să îşi facă loc cu arma şi nu îi mai plăceau lucrurile periculoase fizic de când o pierduse pe Jeannie. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, nu ar mai fi avut cine să aibă grijă de copiii lui.

— La ce lucrezi acum? îl întrebă Bobby, uitându-se în tavan în timp ce stătea întins în patul că era acum prea mare pentru Jim.

— La un caz foarte interesant de fraudă cu cărţi de credit, care acoperă treisprezece state, o reţea de spionaj industrial şi la două deturnări de fonduri, una din ele pentru aproape un milion de dolari, spuse Jim şi îi zâmbi.

Era un băiat aşa de bun, cum era şi Josh, şi îi iubea pe amândoi. Îi era foarte dor de Josh şi vorbea cu el de fiecare dată când acesta dorea. Se simţea foarte bine la colegiu.

— Pare plicticos, zise Bobby cu o expresie blazată, în timp ce se ridică. Bănuiesc că nu o să împuşti pe nimeni săptămâna asta.

— Sper că nu.

Jim izbucni în râs şi merse să se dezbrace, în vreme ce Bobby se îndreptă spre camera lui pentru a-şi pune pijamaua. Era sigur că băieţii lăsaseră dezastru jos, dar putea să cureţe de dimineaţă, înainte să plece la serviciu. Aşa făcea mereu. Aveau o femeie care venea o dată pe săptămână, la curăţenie, iar el şi Bobby făceau restul.

Intră să îi spună noapte bună lui Bobby, care se uita la televizor din pat şi apoi merse în propria lui cameră. Îşi reaminti că dorea să meargă la magazinele de pe Rodeo Drive a doua zi dimineaţă. Tallie îi dăduse o listă lungă de magazine care îi trimiteau lui Brigitte daruri scumpe. Aceasta era o sarcină care l-ar fi dezgustat cu adevărat pe fiul său; se gândi la asta în timp ce mergea la culcare şi zâmbi nostalgic. Lui Jeannie i-ar fi plăcut să îşi petreacă o dimineaţă pe Rodeo Drive. Orice ar fi făcut sau orice gând ar fi avut îl conducea mereu la ea.

capitolul 13

Jim începu cu magazinele de pe Rodeo Drive şi merse de la un capăt la altul. Gucci, Fendi, Prada, Jimmy Choo, Dolce şi Gabbana, Roberto Cavalli şi erau şi vreo câteva magazine de bijuterii pe lista pe care i-o dăduse Tallie: Cartier, Van Cleef şi Harry Winston. Îi era puţin ruşine că nu verificase magazinele mai devreme, dar, pur şi simplu, nu avusese timp. Prioritatea sa fusese interogarea suspecţilor şi analiza dovezilor strânse de contabilii de la criminalistică. Dacă mergeau în instanţă, aveau nevoie de dovezi „dincolo de orice putinţă de îndoială”.

În fiecare magazin în care intră, ceru să discute cu directorul general şi întrebă de cadourile gratuite oferite lui Brigitte Parker, asistenta lui Tallie Jones. Tallie îl asigurase că Brigitte obţinea produse gratis de peste tot, articole exclusiviste, orice, de la blănuri, la bijuterii şi geamantane. Tallie spuse că Brigitte i se lăuda mereu cu asta, dar Jim voia să verifice singur. Era un fenomen pe care nu îl cunoştea în profunzime şi voia să ştie cum funcţiona.

Şi, în fiecare caz, obţinea acelaşi răspuns. Unii susţineau că, o dată pe an, trimiteau un cadou, precum o eşarfă, o cămaşă de noapte sau un pulover, o vază decorativă, un stilou, un obiect de cristal, drept mulţumire pentru cei mai buni clienţi ai lor, de obicei de Crăciun. În unele cazuri, ofereau reduceri pentru VIP-uri, printre care Brigitte nu se califica. Cu toţii l-au asigurat că Brigitte era unul dintre cei mai buni clienţi şi că plătea pentru tot ceea ce cumpăra şi doar ocazional beneficia de o mică reducere. Şi confirmară că tot ceea ce cumpăra erau lucruri scumpe. Câteva haine de blană, într-o varietate imensă de culori, incluzând o haină galbenă nisipie de la Dior, de cincizeci de mii de dolari, poşete de patru mii de dolari, un colier cu diamante şi un mare număr de pulovere, pantofi şi rochii. Dar, în fiecare caz, îl asigurară că Brigitte plătea ea însăşi pentru cumpărături şi niciun obiect nu fusese un cadou din partea magazinului, contrar celor spuse de ea lui Tallie. Din nou, Brigitte minţise.

Întrebă dacă plătea cu cecuri, cu card de credit sau cu bani gheaţă, iar înregistrările lor îi demonstrară că plătea mereu cu bani gheaţă, cu excepţia hainei de la Dior, pe care o plătise cu un cec. Atunci, Jim îl întrebă pe manager dacă era posibil ca angajaţii lui să fi fi dat obiectele în dar, fără ca el să fie la curent. Managerul de la Prada izbucni în râs când îl auzi.

— Nu şi dacă doresc să mai fie angajaţi aici. Ar fi vorba de furt, din

punctul nostru de vedere. Sunt sigur că domnişoara Parker a primit cadouri de Crăciun de la noi, de-a lungul anilor, dar ar putea fi vorba doar de un breloc, un portofel sau o eşarfă. Nimic mai mult. Conducem o afacere, nu o activitate de binefacere. Facem şi noi donaţii caritabile, dar nu şi clienţilor noştri.

Jim păru cam stânjenit că pusese o astfel de întrebare. Dar, după două ore petrecute pe Rodeo Drive, imaginea obiceiurilor de cumpărături ale lui Brigitte se clarificase. Cheltuia o avere, mereu în bani gheaţă, şi niciunul dintre lucrurile scumpe pe care le purta nu era primit cadou, în ciuda a ceea ce susţinea ea şi a ceea ce credea Tallie. Era unul dintre cei mai buni clienţi la fiecare dintre aceste magazine, la unele mai mult decât la altele, şi nu folosise niciodată vreun card de credit, doar bani gheaţă. Cel mai probabil, banii şefei ei.

Bijutierii îi spuseseră aceeaşi poveste şi, din ceea ce putea să vadă, cheltuielile pe bijuterii şi pe haine depăşeau cu mult venitul ei, fără a mai include decoraţiunile şi antichităţile scumpe pe care le văzuse la ea în casă cu o zi înainte. Îi venea să-şi dea pumni în cap că nu făcuse această investigaţie mai devreme. Erau toate dovezile de care aveau nevoie. Îşi cumpărase chiar un inel cu diamant, cu un an înainte, pentru aproape o sută de mii de dolari. Şi, dacă nu cumva familia ei îi trimitea bani de care ea nu ştia nimic, care nu apăreau în conturile ei bancare, Brigitte Parker obţinea banii aceia de undeva. Se oprise din luat bani când Hunt plecase din casa lui Tallie, dar, în ritmul în care cheltuia banii, Brigitte nu putea să reziste prea mult. Şi avea să fie uşor să obţină bonurile de la toate magazinele pe care tocmai le vizitase Jim şi de la câteva altele. Fusese la zece magazine pe Rodeo Drive şi la trei bijutieri şi radia mulţumit când intră în birou.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu tine pe drumul spre serviciu? îl întrebă Jack în timp ce intră în camera în care Jim stătea la birou cu o expresie de fericire pe faţă.

Avea tot ce era necesar pentru procurorul-adjunct cu care vorbise iniţial pentru a demara cazul şi a emite un mandat pentru arestarea ei.

— Am avut noroc.

Jim râânji.

— Aşa se pare.

Jack se uită strâmb la el.

— Am fost pe Rodeo Drive toată dimineaţa, şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu că nu eşti însurat cu Brigitte Parker. Femeia cheltuieşte o avere.

— Am crezut că erau toate cadouri făcute şefei ei.

— Nici măcar unul. Trebuie să fi cheltuit mai mult de un milion în ultimii trei ani. Va trebui să verificăm din nou registrele lui Tallie Jones. A scos mai mult decât am; crezut. Şi plăteşte pentru tot cu bani gheaţă.

Rânjea larg, de la o ureche la alta, iar Jack lăsă o hârtie pe biroul lui.

— Atunci trebuie să fie ziua ta norocoasă. Zâmbetul lui Jack deveni la fel de larg ca al lui Jim când îi arătă hârtia. Un cadou pentru ţine de la biroul din San Francisco. Au vorbit cu tatăl ei, cu mama ei vitregă şi cu sora ei. Povestea cu mama vitregă este adevărată – se urăsc. Dar, în afară de asta, nimic din ceea ce îi spusese şefei ei nu era adevărat. Nu are niciun fond de rezervă.

Nu au niciun ban. Tatăl ei este pensionar şi a lucrat la compania de telefoane. Mama ei a murit când era ea mică, iar mama vitregă spune că este o mincinoasă patologică şi că a fost mereu aşa, chiar şi când era copil. I-a scuturat de bani, cu diverse ocazii. S-a culcat cu soţul surorii ei, a împrumutat bani de la el, ba şantajat, ameninţând că va face publică aventura şi i-a cam lăsat fără economii. Par a fi ameninţările pe care le-a făcut la adresa lui Hunt. Nu merge niciodată în San Francisco şi, dacă o face, nu îi sună niciodată şi nici ei nu vor ca ea să o facă. Barney, de la biroul din San Francisco, spune că tatăl ei este un bătrân de treabă, care plânge de fiecare dată când vorbeşte despre ea şi spune că nu ştie ce s-a întâmplat cu ea. A petrecut cam un an într-un spital psihiatric după moartea mamei ei şi a fost arestată constant, în copilărie, pentru furt din magazine. A mai fost ceva legat de o fraudă cu cărţi de credit, la scară mică, şi nu a fost pusă sub acuzare. Niciunul dintre ei nu a mai văzut-o de cincisprezece ani şi speră să nu o mai vadă. A, îşi aminti şi adăugă mai apoi, şi nu a participat niciodată la balul debutantelor, dacă are vreo importanţă.

— Mama mă-sii, zise Jim lărgindu-şi şi mai mult zâmbetul. Bingo! Şi apoi privirea i se înnegură. Crezi că familia o s-o avertizeze că suntem pe urmele ei?

— După spusele băieţilor din San Francisco, nu vorbesc niciodată cu ea şi nici nu doresc. Sora ei spune că speră că va intra la închisoare, unde îi e locul. Şi, cu puţin noroc şi cu ajutorul procurorului, s-ar putea să o ajutăm să-şi vadă visul cu ochii. Nu cred că trebuie să îţi faci griji că va fi anunţată. E numai a ta, maestro. Este scris totul în raport, spuse el, arătând spre hârtiile de pe birou.

— Ieşi de aici, că sar pe tine să te pup! îl avertiză Jim, iar Jack o luă

la goană spre uşă în glumă.

— Să nu îndrăzneşti!

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs, iar Jack ieşi şi se îndreptă spre propriul birou. Jim citi cu atenţie raportul şi îşi dădu seama că avea tot ce era nevoie acum. Singura întrebare pe care ştia că i-o va pune procurorul-adjunct era dacă problema se afla în jurisdicţia FBI-ului sau dacă nu ar fi fost mai bine să predea dosarul poliţiei, dar Jim credea că aveau un caz bun pe care să îl păstreze pentru ei. Descoperiseră că folosise reducerile lui Tallie la zborurile cu avionul de câteva ori, fără permisiunea ei, ceea ce reprezenta o infracţiune federală, iar Victor subliniase că făcuse câteva transferuri online nepotrivite din contul lui Tallie, ceea ce reprezenta o fraudă federală, aşa că aveau undă verde. Jim nu dorea să renunţe la caz. Voia să îi facă lui Tallie Jones favoarea de a o pune sub acuzare pe această femeie şi de a recupera cât mai puteau, măcar marfa, dacă nu se putea altceva, astfel încât Tallie să o poată scoate la vânzare. Şi poate casa ei, mobila, obiectele de artă şi antichităţile. Se părea că risipea foarte repede banii gheaţă pe care îi luă. Şi acum voia să investigheze cum plătise pentru casă, din moment ce acum era limpede că nu moştenise banii, aşa cum spunea, şi nici nu plătise din fondul propriu, pe care nu-l avusese niciodată. Brigitte era o mincinoasă de la început până la sfârşit, iar biata Tallie avusese încredere în ea şi fusese înşelată. Se întrebă de câtă vreme fura Brigitte de la ea şi bănuia că o făcuse de mulţi, mulţi ani, posibil de la început, de când Tallie începuse să facă bani şi bani frumoşi din munca ei. Singurul lucru care ascunsese ceea ce făcuse Brigitte era faptul că Tallie câştiga atât de mult din filmele ei şi că avea atât de multă încredere în Brigitte, încât nu verifica niciodată conturile sau modul în care Brigitte îi administra banii. Asistenta ei avusese mână liberă în toţi aceşti ani. Fusese o prostie din partea lui Tallie să aibă o asemenea încredere în ea, dar Brigitte îşi cultivase cu grijă prietenia cu ea şi încrederea totală a acesteia, iar a avea încredere în oamenii pe care crezi că îi ştii bine nu era o crimă şi nu merita să fie pedepsit prin înşelătorie sau prin exploatare pură. Jim dorea să facă tot posibilul pentru a o ajuta.

Puse şi ultimul raport în dosar şi merse la biroul procurorului-adjunct, aflat peste drum, pentru a se întâlni cu unul dintre asistenţii săi cu care lucra cel mai adesea. Henry Loc era la biroul lui în momentul când Jim intră în încăpere, iar cei doi bărbaţi îşi zâmbiră. Jim îl plăcea pentru că Henry era un dur, dar se şi putea lucra bine cu el.

Avuseseră multe succese împreună.

— Pari extrem de fericit, comentă Henry, indicându-i scaunul din faţa biroului său. Ce ai bun?

— Un cadou pentru tine. Împachetat frumos şi legat cu fundă.

Jim ştia că să urmăreşti bani gheaţă furaţi era mereu mai greu de făcut decât să urmăreşti carduri de credit sau cecuri emise din contul victimei sau al făptuitorului, dar fluxul de bani era atât de direct, cheltuielile îi depăşeau atât de mult mijloacele, iar minciunile erau atât de bine puse la punct, încât Jim nu mai avea niciun fel de îndoieli asupra cazului. Şi, până termină să fi explice lui Henry şi îi dădu dosarul peste birou, şi Henry era la fel de mulţumit. Jim spuse:

— Lucrez la asta de două luni, ceea ce era destul de puţin pentru ei. Şi îşi dădea seama acum că i-ar fi luat mai puţin dacă ar fi mers pe Rodeo Drive mai devreme. Dar acum totul căpăta sens, mai ales odată cu raportul primit de la biroul FBI din San Francisco. Şi îi explică lui Henry şi de ce ar trebui să continue ei şi să nu predea dosarul poliţiei, iar Henry fu de acord. Aveau verde să continue. A încercat să dea vina mai întâi pe iubitul victimei, cu care, apropo, s-a culcat. Dar tipul câştigă o avere şi pare a fi onest din punct de vedere financiar. La fel este şi contabilul, l-am verificat şi pe el, deşi bietul tip este distrus, cu o nevastă mai tânără care îl stoarce de bani. Dar este un caz bun. Avem tot ceea ce trebuie. Sunt sigur că putem merge în instanţă.

— Aşa se pare, spuse tânărul adjunct, părând mulţumit. Crezi că o să pledeze vinovată?

— Greu de zis. Depinde cât de strâns vom prinde laţul şi cât de inteligent este avocatul ei. Nu cred că o să-i placă să meargă la închisoare, dar, având în vedere sumele, nu are de ales. Nu o vor lăsa să scape ca fiind la prima infracţiune, pentru că situaţia este agravată prin furtul continuu, şi avem şi un caz serios de abuz de încredere, despre care ştiau amândoi că avea să fi crească anii de pedeapsă. Victima avea încredere completă în ea.

— Victima nu are nicio problemă? Nu va cere clemenţă pentru prietena ei cea mai bună?

— Nicio şansă. Asistenta s-a culcat cu iubitul ei vreme de trei ani.

— A concediat-o?

— Nu încă. I-am cerut să amâne momentul până ce vom fi siguri de rezultatele investigaţiei. Nu am vrut ca suspecta să ne dispară de sub nas. Aşteaptă un semn de la noi ca s-o dea afară. Cred că acum e totul în regulă.

— Ai intervievat-o pe asistentă?

Procurorul-adjunct dorea să ştie dacă nu mai rămăseseră întrebări fără răspuns înainte de a aduce cazul în faţa marelui juriu şi de cere unui judecător federal mandat pentru arestarea ei, dacă obţinea aprobarea marelui juriu. Jim era sigur de asta, la fel şi Henry.

— Am intervievat-o ieri, spuse Jim hotărât.

— Ce-ai aflat?

— Minciuni de la început la sfârşit, aceleaşi tâmpenii despre fond şi despre moştenirea ei. Şi m-am ales cu un tur de casă foarte frumos. Este o clădire spectaculoasă, pe dealuri, care a fost probabil achiziţionată de victimă fără să ştie, folosindu-se de banii ei gheaţă. Acum am să mă concentrez pe problema asta. Ar fi bine dacă am putea să i-o dăm ca despăgubire. Cel puţin ar putea să o vândă.

— Va trebui să vorbeşti cu judecătorul şi cu Fiscul despre asta.

Ştiau amândoi că Brigitte nu ar fi plătit taxe pentru banii furaţi, aşa cum prevedea legea, în mod absurd, aşa că acum era vinovată şi de evaziune fiscală, iar Fiscul avea să îşi ceară partea de pradă. Aşa făceau mereu. Aveau loc mereu bătălii între victimă şi cei de la Fisc pentru proprietăţile care fuseseră procurate cu bani furaţi, şi trebuiau duse negocieri, dar asta avea să se întâmple mai târziu, mult mai târziu. Jim voia să obţină despăgubiri pentru Tallie, iar procurorul îl putea ajuta, dar, în cele din urmă, depindea de judecător atunci când Brigitte fie pleda vinovată, fie era condamnată; iar aceasta nici măcar nu fusese arestată sau pusă sub acuzare încă.

— Cât de repede poţi să-mi faci rost de un mandat de arestare?

Jim puse întrebarea cu o sclipire în ochi. Acum dorea să meargă mai departe şi ştia că ar fi fost o adevărată uşurare pentru Tallie. Era un soi de răzbunare pentru toate lucrurile prin care trecuse din cauza lui Brigitte, fără a mai vorbi de suma imensă de bani pierdută.

— Ai răbdare, zise Henry, ridicând mâinile. Trebuie să duc cazul în faţa marelui juriu şi să obţin o acuzare. Am s-o fac imediat ce este posibil, iar apoi mă duc la judecător după mandat. Am nevoie de un rezumat al raportului tău.

— Am să ţi-l trimit mâine, poimâine cel mai târziu, zise Jim, iar Henry dădu din cap.

— Iar judecătorii sunt aglomeraţi peste urechi. Dar îţi promit, de îndată ce primesc raportul, iar marele juriu ne dă aprobarea. Am să grăbesc

lucrurile.

— Perfect.

Ştia că avea să mai dureze o săptămână după asta până obţineau mandatul, judecătorul trebuind să citească maldărele de cereri de mandate de pe biroul lui, iar Brigitte nu reprezenta un pericol pentru viaţa nimănui, aşa că alţii urmau să fie primii, cei care erau periculoşi. Şi, de îndată ce obţinea mandatul, Jim putea face arestarea. Putea să fi anunţe avocatul, dacă avea, şi să o scutească de ruşinea de a fi scoasă din casă sau de la serviciu cu cătuşe la mâini. Dar, din câte ştia Jim, ea nu avea încă un avocat, din moment ce nu avea idee că este suspectă.

— O parte din banii ăia pot fi greu de depistat, îi reaminti Henry.

— Da, dar nu şi obiceiurile de cheltuire a lor. Cred că i-a luat şi s-a dus cu ei direct pe Rodeo Drive, la bijutieri, iar apoi a pretins în faţa şefei ei că sunt toate cadouri. E cât se poate de şireată, iar povestea era credibilă, mai ales dacă avea bani moşteniţi din familie, aşa că nimeni nu a suspectat-o toţi aceşti ani. Totul a ieşit la iveală după un audit neanunţat, aşa că a dat vina pe iubit. De fapt, el şi Tallie Jones s-au despărţit din cauza asta, dar şi din cauza aventurii pe care a avut-o cu asistenta vreme de trei ani.

— Poate, după asta, o să se împace, spuse Henry maliţios, cu un zâmbet pe buze.

Era mulţumit de caz, la fel ca Jim. Cazul le părea solid. Dar Jim clătină din cap.

— De fapt, iubitul va avea un copil acum cu o altă femeie, o alta cu care o înşela.

Henry ridică privirea spre el şi izbucni în râs.

— Duci o viaţă mult mai interesantă decât a mea. Unde i-ai găsit pe indivizii ăştia?

— Hollywood, rânji Jim. Deşi victima este o femeie foarte drăguţă, cât se poate de normală, care nu e implicată în nicio prostie şi nu are de-a face cu snobii, şi de aceea cred că nu a bănuit nimic din cele întâmplate. Munceşte tot timpul, în timp ce asistenta ei îi cheltuie banii. După cum spunea soacră-mea: „Bravo dacă poţi face aşa ceva”.

Izbucniră amândoi în râs şi, câteva minute mai târziu, Jim ieşi din biroul lui Henry şi se întoarse în biroul lui. Lucrurile se puseseră în mişcare.

O sună pe Tallie de îndată ce se aşeză la birou. Părea distrasă şi era

pe platou.

— Aş vrea să vorbesc cu tine mai târziu, dacă ai timp, îi spuse lui Tallie.

— Lucrez până târziu. Vreo problemă?

— Nu, dimpotrivă. Totul e foarte bine. Poţi s-o concediezi acum. Ştim tot ceea ce doream să ştim pentru a demara formalităţile. Suntem gata. Trebuie să îmi scriu raportul, apoi procurorul-adjunct de district va merge în faţa marelui juriu pentru actul de punere sub acuzare, iar apoi va solicita mandat judecătorului. Tocmai m-am întors de la biroul procurorului-adjunct. O poţi da afară când vrei.

Tallie păru şocată. Ajunsese să creadă că această zi nu o să mai vină şi nu mai auzise nimic de la Jim de câteva săptămâni. Începuse să creadă că uitase sau îşi pierduse interesul în cazul ei. Totul se mişca atât de greu, deşi el o asigurase că, pentru ei, cazul era construit rapid. Şi faptul că era o persoană cunoscută ajutase. Crease interes pentru cazul ei şi nu voiau să o ignore. Pierduse o sumă uriaşă de bani.

— Când crezi că se va întâmpla? îl întrebă codificat, dar el îşi dădu seama despre ce vorbea.

— Probabil voi obţine mandatul săptămâna viitoare sau cealaltă săptămână. Atunci am să fac următoarea mişcare.

— O să fiu la New York, cu fiica mea. Părea foarte dezamăgită.

El chicoti.

— Nu mă aşteptam să fii prezentă la arestare. Cred că mă descurc singur. Ai încredere în mine, am mai făcut-o şi înainte.

Imediat, ea izbucni în râs şi se simţi uşurată, Jim făcuse tot ceea ce promisese. Iar acum trebuia să se gândească cum s-o concedieze pe Brigitte şi când. Şi acest lucru va fi o adevărată uşurare. Voia să scape cât mai repede de ea acum. Orice urmă a încrederii şi prieteniei dintre ele dispăruse şi, în ciuda acestui lucru, fusese nevoită să se prefacă vreme de două luni. Acum, tot ceea ce dorea era să uite şi să nu o mai vadă niciodată. Nu îşi permitea să se gândească la prietena pe care o pierduse sau la ceea ce îi făcuse.

— Vrei să trec pe la tine să vorbim despre toate lucrurile astea după lucru?

Tallie se gândi un minut. Mai avea întrebări şi nu voia să discute despre asta la muncă şi pleca dimineaţă să o vadă pe Max.

— Trebuie să termin aici şi vreau să mă văd cu tata în seara asta,

după serviciu… şi să fac bagajele… La ora nouă e prea târziu pentru tine?

— Mă descurc, spuse el încet. Putea să ia cina cu Bobby înainte să se întâlnească cu ea. Avea şi el obligaţii. E perfect, confirmă el.

— Ne vedem atunci… şi mulţumesc! spuse ea şi apoi închise telefonul.

Brigitte tocmai trecea pe acolo.

— Cine era?

În ultimele zile, fusese foarte curioasă sau poate că aşa fusese mereu. Dar Tallie observa acum mai multe.

— Greg Thomas. I-am promis tatii că o să-l ajut să îşi pună ordine în nişte acte. Ştii cum sunt bătrânii.

Tatăl ei era bătrân, dar cât se poate de sprinten la minte, şi Brigitte nu îi puse la îndoială scuza.

— Cum se simte?

— Nu prea grozav, răspunse Tallie cu tristeţe.

Lucrul ăsta era adevărat. Părea că se topeşte încet, ca o lumânare care e stinsă cu încetinitorul. Făcea tot ceea ce era posibil pentru a-l ţine în priză şi alert, dar, în unele zile, era, pur şi simplu, prea obosit ca să-i mai pese sau să se scoale din pat.

Tallie şi Brigitte merseră împreună la birou pentru a se ocupa de unele detalii de ultimă oră înainte ca ea să plece la New York. Tallie se întrebă dacă avea să o mai vadă vreodată. Poate la proces, dacă urma să fie unul, dacă nu cumva avea să pledeze vinovat înainte de asta.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă Brigitte cu zâmbetul pe buze când se îndreptară spre maşinile parcate una lângă alta.

— Nu, sunt bine. Trebuie să mă văd cu tata şi să-mi fac bagajele. Abia aştept să o văd pe Max.

Şi ea era nerăbdătoare. Şi avea atât de multe să îi spună. Nu ştia nimic despre Hunt sau Brigitte ori despre ceea ce se întâmplase. Aveau multe de discutat în săptămâna pe care urmau să o petreacă împreună.

— Vrei să te ajut la bagaje? se oferi Brigitte.

Asistenta perfectă, care o furase fără jenă şi se culcase cu Hunt. Nu mai putea să o ierte acum şi voia ca ea să plece cât mai curând cu putinţă. Nici măcar nu îşi putea imagina cum ar fi fost să fie arestată şi cum ar fi fost viaţa ei acum. Jim spusese că avea să meargă la închisoare mai mult ca sigur, din cauza sumei furate, şi probabil că asta nu era totul.

— Pot să vin cu cina, dacă vrei.

— Am să fac doar bagajele şi mă culc. Nu suport zborurile de dimineaţă, zise Tallie zâmbindu-i, la rândul ei.

Şi de fiecare dată când o făcea acum, i se părea complet prefăcut. Era obişnuită să se trezească devreme ca să ajungă pe platou, aşa că până şi asta era o minciună.

Cum era totul acum. Tot ceea ce îi spunea Tallie părea greşit şi tot ceea ce făcuse Brigitte fusese şi mai greşit.

Brigitte o îmbrăţişă când se despărţiră, iar Tallie simţi că i se strânge stomacul când o luă şi ea în braţe.

— Transmite-i lui Max toată dragostea mea.

— Distracţie plăcută în Mexic! îi strigă şi Tallie la plecare.

Brigitte spusese că merge la Palmilla, dar nu spusese şi cu cine anume, iar lui Tallie nu-i păsa. O făcu să se întrebe, în timp ce se îndrepta spre maşina ei, când şi cum avea să o concedieze. Îl sună pe Creg Thomas din maşină. Voia să discute cu el despre asta şi îi povesti tot ceea ce se întâmplase şi că FBI avea de gând să o aresteze săptămâna viitoare.

— Am aşteptat să o concediez atunci când îmi spuneau ei că pot. Agentul special care se ocupă de caz m-a sunat azi şi mi-a spus. Vine pe la mine în seara asta. Deci, ce mă fac cu ea?

— Aş vrea să fi trimit o notificare în scris şi prin e-mail, spuse Greg încet. Nu vreau să o faci tu între patru ochi. Ar putea să se transforme în ceva urât sau chiar periculos pentru tine. Crezi că ar putea deveni violentă?

Îşi făcea griji pentru Tallie, mai ales că acum era singură în casă de când plecase Hunt.

— Nu cred. Sper că nu.

Tallie nu se gândise la această posibilitate. Fuseseră atât de ocupaţi să strângă dovezi şi să construiască un caz, încât uitase să se gândească cum ar fi putut fi odată ce o concedia pe Brigitte, iar aceasta era arestată.

— Cred că va avea probleme mai mari la care să se gândească odată ce o arestează. Ce ai să-i spui în notificare?

I se părea ciudat acum, când se gândea la asta, în drum spre casa tatălui ei. Voia să vorbească cu el şi despre asta, dar nu voia să îşi facă griji pentru ea. Pentru el, fiecare zi era o luptă.

— Cred că ar trebui să fie foarte profesionistă şi clară. În relaţia voastră au intervenit neplăceri care au zdruncinat încrederea ta în capacitatea ei de a se ocupa de problemele tale şi au ieşit la lumină circumstanţe care nu mai fac de dorit ocuparea de către ea a postului de

asistentă. Toate cele bune, mult noroc şi dispari. Cum sună asta?

Tallie izbucni în râs.

— Perfect, cu excepţia ultimei propoziţii.

Se simţea ciudat după şaptesprezece ani, mare parte din viaţa lor de adulţi. Dar era adevărat. Nu avea idee care urma să fie reacţia lui Brigitte, dacă avea să fie furioasă sau distrusă. Probabil că urma să o sune pe Tallie înlăcrimată şi să nege totul. Tot ceea ce făcuse Brigitte fusese o minciună, după cum se dovedise deja.

— Nu te îngrijora. Am s-o perii eu. Am să o semnez eu, nu tu. Vreau să nu fii în prima linie în problema asta. Poţi să dai liniştită vina pe mine. Vreau să discut şi altceva cu tine. Odată ce este arestată, trebuie să depunem plângere civilă împotriva ei pentru a încerca să recuperăm o parte din bani, cât de mult se poate. Are o casă, posesiuni, bijuterii, o maşină, probabil nişte, bani în bancă. Părerea mea este că totul este al tău. Încep formalităţile cât ai să fii plecată.

Atunci, Tallie îşi dădu seama că viaţa lui Brigitte avea să se năruiască precum un castel din cărţi de joc. Şi-o făcuse cu mâna ei.

— Am să sun la bancă în numele tău mâine-dimineaţă. Trebuie să fi retrag dreptul de semnătură de pe toate conturile tale şi să schimb codurile. Şi vreau să schimb şi încuietorile de la casa ta. Vreau să mă ocup de astea înainte să primească notificarea de încheiere a contractului. Ai pe cine să laşi mâine acasă ca să se întâlnească cu lăcătuşul?

Tallie oftă gândindu-se la asta. Brigitte făcuse totul pentru ea, până acum.

— Nu, nu am şi am să fiu la New York toată săptămâna, îi reaminti Tallie. Poţi lua legătura cu mine acolo.

— Sper să nu fiu nevoit să o fac. Bucură-te de momentele petrecute cu fiica ta. Am să mă ocup eu de tot aici. Pot să-mi trimit secretara la tine acasă ca să se întâlnească cu lăcătuşul. Şi am să mă ocup şi de bancă. Lasă-mi toate detaliile, o asigură el.

îi dăduse deja un set de chei.

— Mersi, Greg. Şi Brigitte o să fie plecată.

— O să primească scrisoarea prin e-mail. Şi am să trimit şi o copie prin poştă, pe adresa ei de acasă.

— Presupun că o vor aresta când se întoarce acasă.

— Lasă FBI-ul să îşi facă griji pentru asta. Am să mă ocup de acţiunea civilă şi de restul. Du-te şi distrează-te la New York.

— Mulţumesc, Greg.

Se simţea ocrotită şi mai puţin singură fără Hunt, faţă de cum se simţise la început. Fusese dificil.

Pierduse multe într-o perioadă scurtă şi ura faptul că se vedea ca o victimă, dar asta fusese, victima lui Brigitte şi a lui Hunt. Amândoi o luaseră de proastă şi o înşelaseră, în atât de multe feluri. Era un sentiment îngrozitor, deşi resimţea mai puţin şocul acum decât la început. Începea din nou să se simtă ea însăşi. Şi mai avea câteva săptămâni de filmare după ce se întorcea şi apoi urmau să intre în postproducţie şi termina filmul. După asta, voia să ia o pauză. O merita. Se transformase în cel mai stresant an al vieţii sale, cel puţin până acum, şi avea impresia că nu urma să se termine prea curând, deşi, conform celor spuse de Jim Kingston, dura ceva până să se ajungă la proces, nouă luni sau poate chiar un an.

Tallie petrecu o oră cu tatăl ei şi îl puse la curent cu ceea ce se întâmpla. Era satisfăcut cum mergeau lucrurile şi de ceea, ce îi spunea, deşi era în continuare şocat de Brigitte. Îi păcălise pe toţi. Era o sociopată în toată regula.

După ce rămase o vreme cu tatăl ei, Tallie merse acasă. Deschise toate luminile de la parter pentru vizita lui Jim, căută în frigider după ceva de mâncare în timp ce aştepta şi scoase jumătate de pepene galben şi brânză. Nu mai mâncase o masă ca lumea de două luni. Nu avea timp să gătească, nu-i păsa şi, drept urmare, slăbise. Blugii ei rupţi atârnau pe ea.

Soneria de la intrare se auzi exact când terminase pepenele; îl întâmpină pe Jim şi îi mulţumi pentru că venise. Adusese cu el o copie a raportului primit de la biroul din San Francisco şi i-l dădu când se aşezară la masa din bucătărie.

— Îţi pot oferi o apă minerală, jumătate de lămâie, o cola dietetică şi un Powerbar, care poate să fie vechi. Tocmai ce am verificat. Ce-ai dori? îi propuse ea zâmbind larg şi el izbucni în râs.

— Uau, e greu de ales. Vrei să împărţim cola dietetică?

— Mă mulţumesc cu apă, spuse ea, şi se ridică să fi toarne cola.

— Ai o bucătărie foarte bine aprovizionată, o complimentă el. Şi a mea ar fi la fel, dacă nu aş avea un fiu de cincisprezece ani. Mănâncă o pizza cu pepperoni la fiecare două ore. Încerc să îi fac ceva decent de mâncare în weekend.

Tallie nu o făcuse până acum, dar nu mai putu să se abţină să nu îi pună o întrebare personală.

— Nu eşti însurat?

— Soţia mea a murit acum cinci ani de cancer de sân. Locuiesc cu cei doi fii ai mei, unul fiind plecat la colegiu, în Michigan. Cel mai mic este încă acasă.

— Îmi pare rău pentru soţia ta, spuse ea cu blândeţe şi era cât se poate de sinceră.

— Şi mie. Lucrurile astea se pot întâmpla. Sunt norocos că am nişte băieţi minunaţi. Aş fi fost pierdut în toţi aceşti ani, dacă nu i-aş fi avut pe ei. Acum ne descurcăm destul de bine, dar la început a fost greu. Foarte greu. Era o femeie minunată.

Tallie dădu din cap, privindu-i chipul în timp ce vorbea. Părea trist şi părea că îi este încă dor de ea.

— Şi eu mi-am crescut singură fiica. Am divorţat de tatăl ei cât era încă foarte mică. E un lucru groaznic să spun asta, dar, uneori, este mai uşor în acest fel, când divorţezi. Să nu fii obligat să te lupţi cu cineva pentru un copil. A dispărut din viaţa ei şi din viaţa mea de multă vreme.

— Şi acum îşi mai vede tatăl?

Tallie scutură din cap şi râse amar.

— Nu chiar. L-a văzut de patru ori în viaţa ei, cam câte o jumătate de oră, de fiecare dată. Este cowboy din Montana şi ia parte la circuitul de rodeo. M-am îndrăgostit de el la colegiu, iar Max a apărut din întâmplare – fiica mea. Tatăl meu a crezut că ar trebui să ne căsătorim.

Nu a fost vorba niciodată de o căsnicie. Eram copii. El s-a întors în Montana când copilul avea şase luni şi asta a fost tot. Acum are optsprezece ani şi este un copil cu adevărat bun.

Era cu un an mai mică decât fiul lui, Josh.

— Am mai fost măritată o dată, pentru unsprezece luni, continuă ea confesiunile. Simon Harleigh. Era un actor pe care îl cunoştea întreaga lume. M-a înşelat cu actriţa din rolul principal din următorul film pe care l-a făcut. Ştirea a apărut în toate tabloidele, şi aşa s-a terminat tot. Hunt e al treilea bărbat cu care am trăit în viaţa mea şi legătura noastră a durat mai mult decât cele două mariaje ale mele.

Îi zâmbi, în timp ce el se gândi că şi Hunt o înşelase. Nu avusese noroc cu bărbaţii sau poate că nu făcea cele mai bune alegeri. Şi, cu toate acestea, părea o femeie extrem de bună şi la locul ei şi o persoană cu picioarele pe pământ. Dar trăia într-o lume complicată, plină de persoane în care nu puteai avea încredere, de necinste şi de valori superficiale. Nu îi

plăcea cât de vulnerabilă era în faţa acestor persoane. Era dificil pentru unele persoane să nu profite, persoane ca Brigitte. Şi ştia că nu putea să fie uşor pentru Tallie.

Ea citi raportul din San Francisco pe care i-l dăduse el şi, după aceea, se uită uimită la Jim.

— A minţit de la început. Absolut nimic din tot ce a spus vreodată nu este adevărat, cu excepţia faptului că mama ei a murit. Restul au fost doar minciuni. Era, pur şi simplu, uluitor. Nu pare că familia ei o iubeşte prea mult, comentă ea.

— Se pare că au şi un motiv foarte bun să nu o iubească. I-a minţit şi pe ei şi i-a scuturat pe toţi de bani. Nu pare, dar este o femeie bolnavă. Pare orice, numai asta nu.

Apoi, îi povesti şi despre magazinele de pe Rodeo Drive. Era o poveste incredibilă şi chiar mai greu de crezut pentru Tallie din moment ce i se întâmplase ei. Nu se simţea ca o victimă şi nici nu dorea să fie o victimă.

— Când o s-o arestezi?

Îi spuse despre călătoria în Mexic a lui Brigitte, de săptămâna viitoare.

— O să punem mâna pe ea imediat ce se întoarce, spuse el sec.

— Apoi, ce se întâmplă?

— Este arestată, o luăm în custodie. Este pusă sub acuzare după vreo două zile şi este trimisă în judecată. La punerea sub acuzare, judecătorul stabileşte cauţiunea sau o lasă în libertate dacă recunoaşte faptele, îi iau paşaportul şi apoi aşteptăm să mergem la proces.

— Asta e tot? Tallie părea surprinsă. Se plimbă pe aici vreme de un an, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Da, cam aşa stau lucrurile, cu excepţia infracţiunilor cu violenţă. Altfel, într-o infracţiune financiară ca asta, îşi continuă viaţa normală până ce ajungem la proces sau îşi recunoaşte vina. Apoi i se dă sentinţa şi putem să sperăm că intră la închisoare vreme de câţiva ani.

— Şi dacă fuge?

— O prindem şi o aducem înapoi. Dacă se stabileşte o sumă pentru cauţiune, ea poate depune o garanţie sau poate renunţa la actele casei sau ale unei alte proprietăţi similare pentru a garanta că nu fuge. Dacă recunoaşte, atunci e cam liberă până la proces. Dar nu o s-o lase în libertate dacă prezintă un risc să fugă. Crezi că o poate face?

Jim îi puse întrebarea, îngrijorarea citindu-i-se pe chip. Nu credea că Brigitte reprezenta un risc. Avea o casă la care, evident, ţinea foarte mult. Nu avea să plece, pur şi simplu.

— Nu am idee, răspunse Tallie cu sinceritate. Nici măcar nu o cunosc. Credeam că o ştiu, dar e clar că nu e aşa, zise ea, făcând semn cu mâna către raport. Nu am idee ce ar face în astfel de circumstanţe.

— Majoritatea oamenilor nu fug şi merg la proces sau mărturisesc. Foarte puţini fug. Am avut doar unul care a făcut-o în douăzeci şi şase de ani de lucru în cadrul Biroului şi l-am adus înapoi. A trebuit să-l extrădăm din Anglia, după un mare caz de evaziune, şi asta a fost cu mult timp în urmă. Se va întâmpla, Tallie, totul se va termina. Doar că durează. Şi, când se va termina totul, te vei simţi de parcă a trecut o veşnicie. Lucrurile astea se mişcă foarte greu. Dar, mai devreme sau mai târziu, cazurile sunt rezolvate. Principalul lucru pe care trebuie să te concentrezi acum este obţinerea unei compensaţii şi de a obţine cât de mult se poate, şi nu va fi mult. Sau nu va fi tot ce-ai pierdut. În acest caz, se pare că a cheltuit totul, mai puţin casa. Frumoasă casă, apropo, comentă Jim, iar Tallie izbucni în râs.

— Eu îi spun Palazzo Parker. Se pare că, de fapt, este Palazzo Jones. E o casă frumoasă.

— Poţi deveni mândrul proprietar al acesteia când se va termina totul. Bănuiala mea este că tu ai plătit-o.

— Mi-a spus că a plătit-o din fondul propriu sau din moştenire. Nu îmi amintesc exact din care şi, desigur, am crezut-o. Erau numai minciuni. Totul era minciună.

Apoi, Jim Kingston se ridică şi îi ură călătorie plăcută şi îi spuse că aveau să se întâlnească după întoarcerea ei. Ea spera ca Brigitte să fie arestată până atunci, dar Jim nu putea fi sigur. Trebuia să aştepte după marele juriu, după judecător şi după mandat şi abia apoi aveau mână liberă. Dar nu mai era mult. Călătoria lui Brigitte în sistemul penal şi, în cele din urmă, spre închisoare era pe cale să înceapă. Tallie se simţi vinovată că gândea astfel, dar, după câte îi făcuse Brigitte, abia aştepta ca aceasta să înceapă să plătească preţul pentru infracţiunile comise.

capitolul 14

Seara în care Tallie îşi făcea bagajele pentru New York era foarte agitată şi în casa lui Victor şi a Briannei. Războiul dintre ei se încinsese în ultimele săptămâni, iar Victor acceptase, în cele din urmă, înfrângerea. Brianna nu cedase în privinţa contractului postnupţial sau a banilor pe care îi dorea, iar faptul că Victor nu obţinuse invitaţii la Premiile Academiei cu aproape două luni în urmă fusese picătura care umpluse paharul pentru ea.

— Ştii cât de mult mi-am dorit să merg! se repezi la el. Ai promis!

Plângea şi urla în acelaşi timp. Tot ceea ce făcuse în ultimele luni fusese să-l acuze.

— Nu am promis, Brianna, spuse el încercând să fie rezonabil, părând nefericit. Arăta chiar mai îmbătrânit decât înainte. Nu sunt membru al Academiei. Nu sunt invitat la Oscaruri. Nu ţi-am spus niciodată că pot face asta.

— Nici măcar nu ai obţinut invitaţii la petrecerea de după, îl acuză bosumflându-se ameninţător.

— Ar fi trebuit să îl rog pe unul dintre clienţii mei, precum Tallie Jones, şi nu am vrut să deranjez. În plus, în acest moment, are probleme mult mai importante decât să ne obţină nouă invitaţii la petrecerile de după Premiile Academiei. Vanity Fair o organiza pe cea mai importantă, dar nu avea acces nici acolo.

— Şi eu am probleme. Brianna părea supărată în timp ce îşi arunca hainele în valizele Vuitton pe care le înşirase pe pat şi pe podea. Am un soţ căruia nu îi pasă de mine nici cât negru sub unghie, care nu vrea să mă simt stabilă din punct de vedere financiar şi care nu şi-a ţinut niciuna dintre promisiunile făcute că mă va ajuta în carieră.

— Am făcut tot ce-am putut, spuse el nefericit, în timp ce ea golea rafturi întregi de pantofi cu platformă într-o valiză, iar pe pat era un munte de blănuri. Era mai mult decât o simplă afirmaţie făcută să-l impresioneze. Era sfârşitul, din punctul ei de vedere. Unde te duci, Brianna? o întrebă el cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Am rezervat un apartament la Beverly Wilshire.

Anunţul ei îl sperie la gândul notei de plată şi chiar mai mult din cauza locului în care se afla. Era vizavi de toate magazinele ei preferate de pe Rodeo Drive, motivul pentru care făcuse rezervarea acolo. Cheltuielile pe care trebuia să le plătească Victor nu o îngrijorau deloc. Se întoarse spre

el furioasă şi îi confirmă ceea ce ştia şi el că îl aşteaptă de când cu anunţul referitor la contractul postnupţial, dar acum nu mai era convins că fusese un lucru sugerat de avocatul ei. Ideea era tipică pentru ea.

— Victor, dau divorţ. Nu eşti bărbatul care am crezut că eşti.

Îi simţi cuvintele ca o lovitură fizică, dar nu mai era surprins. Ştia că nu exista nicio modalitate prin care să o ajute şi nu mai fusese în stare să şi-o permită de ceva luni sau chiar în ultimii doi ani. Ce îl speria acum era tipul de aranjament pe care avea să îl dorească şi pensia pe care urma să o ceară. Chiar şi cu un contract prenupţial, ştia că divorţul urma să-l coste o avere. Brianna reprezentase un dezastru în viaţa lui. Părăsi în linişte camera lăsând-o să îşi facă bagajele şi se duse să stea singur în birou. Tot ceea ce mai putea face acum, o ştia, era să o lase să plece şi să spere că va supravieţui urmărilor războiului.

Brianna îşi făcu bagajele toată noaptea, iar când Victor se trezi în fotoliul mare din piele, din biroul său, a doua zi dimineaţă, plecase. Se terminase totul. Se simţea bătrân de o mie de ani şi cu totul amorţit. Nu lăsase niciun bilet, niciun mesaj. Lăsând un haos financiar în urmă şi dulapuri pline de umeraşe, Brianna plecase.

Zborul de dimineaţă de la L.A. ateriză la JFK în New York la ora trei după-amiază. Cu diferenţa de fus orar, Tallie pierduse o zi întreagă ca să ajungă aici. Şi, după ce îşi recuperă bagajele şi luă un taxi spre oraş, ajunse în apartamentul ei din New York la ora cinci. Max spusese că scăpa de la cursuri la şase. Iar apartamentul era cufundat în întuneric şi gol când intră. Era un apartament însorit, spaţios, într-o clădire modernă din West Village, cu portar şi paznic. Lui Tallie îi plăcea faptul că simţea că Max era protejată aici, aşa că fusese de acord să o lase să stea aici şi nu la cămin. Nu era ostentativă, dar era o clădire frumoasă, cartierul era mai sigur decât multe altele, iar apartamentul era luminos şi însorit şi decorat simplu.

Peste tot zăceau lucrurile atât de specifice vieţii de student – haine la ea în dormitor, cărţi împrăştiate pe masă, scrumiere pline, nişte cutii goale de cola şi o cutie de pizza de cu o noapte înainte. Tallie strânse cât o aşteptă pe Max să vină. Aruncă gunoiul, făcu patul lui Max şi îşi umplu cada de baie. Când Max intră în casă, purta un halat comod de baie de culoare roz şi stătea întinsă pe pat. Max strigă fericită când o văzu şi sări în pat lângă mama ei, îmbrăcată în jeanşi rupţi, un tricou roşu şi papuci flip-flop. Arăta la fel ca în L.A. sau la fel ca Tallie, în orice colţ al lumii. Păreau aproape gemene.

— Mi-a fost atât de dor de tine! spuse Max şi o prinse pe mama ei de după gât.

Aveau planuri mari pentru săptămâna aceea. Să ia cina în oraş, să se întâlnească cu noii prieteni ai lui Max, să vadă toate locurile, magazinele şi restaurantele pe care Max le descoperise de când trăia acolo, iar Tallie dorea din tot sufletul să vadă măcar o piesă pe Broadway.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zise Tallie, ţinând-o în braţe.

Se simţea brusc acasă. Să fie cu Max era de parcă s-ar fi afundat într-un mare pat moale, din puf. Pentru prima dată de când stătea acolo, îşi dădu seama cât de grele fuseseră ultimele luni şi cât trebuise să plătească din cauza lor. Şi Max vedea asta. Credea că mama ei arată obosită, deşi nu îi spuse asta şi ei.

— Ai muncit prea mult, mamă, o certă fiica ei. Sunt aşa de bucuroasă că ai venit! Şi apoi, un minut mai târziu, întrebarea de care îi fusese groază lui Tallie. Ce face Hunt?

— Presupun că bine, spuse Tallie vag.

— Ce vrei să spui că „presupui" că este bine? Max se aşeză pe pat şi îşi privi de sus mama. Ce vrea să însemna asta? E plecat?

Tallie nu răspunse pentru un minut, căutându-şi cuvintele potrivite.

— Cam aşa ceva. Şi apoi trase aer în piept şi îşi făcu curaj. Nu am vrut să îţi spun decât între patru ochi, şi sperasem că această întrebare nu avea să vină prea repede, dar Hunt s-a mutat.

— Când? Max părea şocată.

— Acum vreo trei luni, spuse ea încet.

— Şi nu m-ai sunat? Cum ai putut face asta?

Se înfurie brusc pe mama ei, pentru că păstrase secretul faţă de ea, în special în privinţa unui subiect atât de important ca acesta. Locuise cu Hunt de la cincisprezece ani şi fusese aproape ca un tată pentru ea, chiar dacă venise mai târziu în viaţa ei.

— A fost complicat. A fost, cu adevărat, o perioadă foarte dificilă, admise Tallie, cu lacrimi în ochi.

Nu voia ca şi Max să se supere pe ea. Restul era destul de rău.

— Complicat cum?

Max dorea să judece singură.

— Ei bine, s-au întâmplat multe lucruri în ultimele câteva luni de care tu nu ştii. A devenit imposibil să continui să trăiesc cu el.

— Adică? Nu mai fi atât de misterioasă. Nu mai sunt un copil. Am

optsprezece ani.

Lui Tallie i se părea că era la vârsta copilăriei, dar îşi mai amintea cât de matură se simţise la vârsta lui Max. Avusese un copil doi ani mai târziu. Dar Max nu era nici pe departe în aceeaşi situaţie şi nu avea de gând să se mărite şi să facă un copil la douăzeci de ani, indiferent de ordine.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu de unde să încep. Este o poveste lungă, dar am avut un nou investitor japonez pentru următorul nostru film, pe care nu îl mai fac cu Hunt, apropo, din moment ce vrei să ştii totul. Investitorul a vrut un audit şi am făcut unul, iar contabilul nostru a descoperit că îmi lipsesc mulţi bani, aproape un milion de dolari. Cineva mi-a furat cam douăzeci şi cinci de mii de dolari pe lună din cont, în ultimii câţiva ani. Deci, ăsta a fost începutul. Contabilul meu era îngrijorat. Nu înţelegeam de ce. Am întrebat-o pe Brigitte de asta, a spus că nu ştie nimic, deşi ar fi trebuit din moment ce a avut grijă de facturile mele. Şi, în cele din urmă, vreo două zile mai târziu, mi-a spus că Hunt îmi furase banii sau că o pusese pe Brig să fi ia pentru el şi să jure că păstrează secretul…

Max o întrerupse înainte ca ea să mai poată continua, cu o privire iritată.

— Mamă, e o prostie! Şi tu ştii asta. Hunt nu ar lua niciodată bani sau altceva de la tine. El îmi dă mie mereu bani. Hunt nu ar fura nimic de la tine. Brigitte a luat-o razna sau ce?

— De fapt, aşa stau lucrurile. Brigitte e nebună, iar Hunt nu a furat bani de la mine, dar cineva o făcuse şi nu ştiam cine. Brigitte chiar mă convinsese pentru o vreme că vinovatul era Hunt.

— Urât din partea ta, zise Max, părând agasată, în timp ce se întindea din nou pe pat, lângă mama ei, ascultând ceea ce se întâmplase.

Părea a fi o poveste lungă, total incredibilă.

— Oricum, pe lângă bani, Brigitte mi-a dat şi alte veşti proaste. Trase aer în piept înainte să continue. Mi-a spus că Hunt are o legătură cu o altă femeie.

Auzind asta, Max îşi dădu ochii peste cap, scuturându-şi-l hotărâtă.

— Şi asta este o prostie. Hunt nu ţi-ar face niciodată asta, mamă. Ce se întâmplă cu Brigitte? De ce spune toate prostiile astea despre Hunt? Este supărată pe el sau ce?

Max o iubise mereu pe Brigitte, dar toată povestea asta i se părea ridicolă şi necinstită faţă de Hunt.

— Da, este supărată pe el. Dar s-a dovedit că a avut dreptate. El avea

pe altcineva, are o relaţie de un an de zile. Nici eu nu am crezut-o, aşa că am mers la un detectiv particular, iar aceasta mi-a arătat fotografii ale lor. Pe scurt, avea o legătură cu o altă femeie, este îndrăgostit de ea şi vor avea un copil, prin urmare nu sunt veşti prea bune, spuse Tallie cu un nod în gât, în timp ce Max se ridică din nou în capul oaselor să se uite mai bine la ea.

— Minţi, zise ea, dorindu-şi să fie adevărat, dar nu era aşa.

— Nu, nu mint, scumpa mea. Îmi pare rău, ştiu că îl iubeşti şi eu îl iubesc, sau l-am iubit… dar m-a minţit. Cu toate acestea, a admis că are o altă femeie. L-am întrebat dacă e dispus să o părăsească şi mi-a zis că nu poate. O iubeşte. Aşa că s-a mutat.

Tonul îi era normal, dar era o poveste urâtă, şi lui Max nu îi scăpă acest lucru. Aceasta începu să plângă, iar mama ei o luă în braţe. Era o mare dezamăgire pentru amândouă.

— Nu ştiu ce i s-a întâmplat. Pur şi simplu s-a îndepărtat, bănuiesc. Dar a făcut un lucru necinstit. Şi, oricât de mult ar fi durut, mă bucur că Brig mi-a spus.

— Şi ea de unde ştia? întrebă Max, ghemuindu-se lângă mama ei ca un copil.

Se simţea foarte rănită de tot ceea ce auzise.

— I-a spus cineva. Oricum, povestea nu se termină aici. Nici pe departe. Când am apelat la detectivul particular, aceasta mi-a spus şi că Hunt avusese o aventură cu Brig trei ani înainte de asta. A rupt-o cu ea când a început să se vadă cu cealaltă femeie, aşa că ai dreptate. Este foarte ofticată pe el. Între timp, dacă mai adaugi şi aceşti trei ani cu ea şi anul cu femeia cealaltă, rezultă că Hunt m-a înşelat în toţi cei patru ani cât am fost împreună. Brig pretinde că el a obligat-o, el spune că ea l-a obligat, dar nu obligi pe cineva să facă un lucru pe care nu şi-l doreşte vreme de trei ani. Aveau o aventură pe la spatele meu. Hunt este un tip foarte drăguţ, dar m-a înşelat şi m-a minţit. Şi chiar dacă îl iubeşti, nu am mai putut rămâne cu el.

— Sigur că nu, mamă. Înţeleg, spuse Max, ştergându-şi ochii şi îmbrăţişându-şi mama. Este atât de trist. Cum a putut să îţi facă aşa ceva? Şi cum a putut Brig? Ai fost mereu atât de bună cu ei şi ea îţi este prietenă de o veşnicie.

— Da, ştiu. Şi eu m-am simţit foarte rău pentru o vreme, sunt puţin mai bine acum. Şi nu am terminat. Banii. Din moment ce m-au minţit amândoi, nu am ştiut pe cine să cred, aşa că detectivul particular m-a trimis la FBI. Ei au investigat toată problema. Brig a furat bani de la mine, poate

de câţiva ani, poate de mai multă vreme. S-a dovedit că nimic din ceea ce mi-a povestit despre ea nu e adevărat, e o mincinoasă şi o hoaţă. M-a furat.

Max părea extrem de şocată.

— O, Dumnezeule! Mamă! Ce îngrozitor!

— Da, aşa e, spuse Tallie încetişor.

— Şi are de gând să fi înapoieze?

Pentru Max, totul era extrem de simplu. Dacă i-a luat, trebuia să fi dea înapoi. Tallie îşi dorea să fi fost aşa, dar Jim Kingston îi spusese că era puţin probabil să se întâmple asta sau, cel puţin, nu chiar aşa, probabil doar un procent din ceea ce pierduse, dacă avea să recupereze şi asta.

— Nu ştiu încă, spuse Tallie oftând. Faptul că îi povestise lui Max, chiar şi versiunea simplificată, o făcea să îşi dea seama din nou cât de îngrozitor fusese totul. O s-o aresteze săptămâna viitoare. Cam într-un an, va fi un proces şi am s-o dau în judecată pentru a încerca să recuperez ceva, bani sau casă, sau altceva. Şi probabil că va merge la închisoare.

Max era şocată încât nu mai putea scoate nicio vorbă. Bărbatul care fusese eroul ei şi aproape ca un tată îi înşelase mama vreme de patru ani şi le minţise pe amândouă, iar femeia care îi fusese ca o mătuşă era o delapidatoare, o mincinoasă, le înşelase şi se ducea la închisoare.

— Ai concediat-o? puse Max întrebarea cu glas mic.

— O va face avocatul meu săptămâna asta. Părea totul foarte clar, dar nu era atât de uşor. Şi ştii toate cadourile alea pe care pretindea că le primeşte, toate bijuteriile şi blănurile şi genţile Prada, şi alte chestii? Se pare că le cumpăra cu banii mei. Deci asta, iubita mea, s-a întâmplat acasă. În afară de asta, doamnă Lincoln, cum a fost reprezentaţia?

Încercă să glumească puţin, dar Max părea la fel de zguduită cum era şi Tallie de câteva luni.

— Rahat, mamă. Cum ai trecut prin toate astea? Trebuie să fi fost atât de îngrozitor pentru tine, cu Hunt şi Brig, şi toate astea.

Părea evident şi profund şocată de toate cele auzite.

— A fost destul de rău, recunoscu Tallie.

Se întreba şi ea acum cum de rezistase. Şi încă nu se terminase.

— De ce nu mi-ai spus? Trebuie să fi fost teribil pentru tine să treci prin toate astea singură.

Max era plină de compătimire şi o îmbrăţişă mai strâns.

— Era prea mult ca să-ţi spun la telefon. Am vrut să aştept până ne întâlneam. Prin urmare, asta e. Nu este o poveste prea drăguţă.

— Brig chiar va merge la închisoare?

Max nu putea să își imagineze asta, la fel cum nu putea nici Tallie. Părea de necrezut, dar Brigitte şi-o făcuse cu mâna ei. Mai important, cum putuse să fure bani de la Tallie, zi de zi, an de an, şi să se uite în ochii ei, ca să nu mai pomenim de faptul că se culcase cu Hunt?

— FBI-ul aşa spune.

— Pun pariu că Brig va fi cu adevărat şocată când va fi arestată. Ştie că are probleme?

— Nu încă. Cred că lucrurile se vor derula rapid în următoarele două săptămâni.

Dar nimic nu mersese rapid până acum. Pentru Tallie, totul păruse a se mişca cu încetinitorul. Şi avea să mai dureze până să își recupereze ceva din bani, dacă urma să se întâmple şi asta.

— Mai vorbeşti cu Hunt? o întrebă Max încetişor.

Era foarte tristă şi își dădea seama că la fel era şi mama ei.

— Nu chiar. Încerc să nu vorbesc cu el. Avocaţii noştri comunică despre afaceri. Asta e tot. Nu mai e nimic de spus.

— Pot să vorbesc cu el?

— Dacă doreşti.

Tallie nu dorea să o oblige să rupă legătura cu el. Avea, cel puţin, nevoie de un soi de concluzie sau poate că avea nevoie să păstreze legătura cu el. Dacă era aşa, Tallie nu avea de gând să o împiedice. Avea optsprezece ani şi avea dreptul să facă ce dorea în privinţa lui, câtă vreme nu îl aducea în casă. Era un bărbat slab, care alesese varianta cea mai uşoară şi cea mai dureroasă pentru ea.

— Cum vrei tu. Dacă îl vezi, nu îl aduce acasă.

— Nu ţi-aş face asta, mamă, spuse ea solemn. Vreau doar să îi spun ce cred despre ceea ce ţi-a făcut. Este dezgustător. E un mare mincinos. Şi Brig la fel. Ce au făcut este la fel de grav ca treaba cu banii.

Erau momente în care şi Tallie credea la fel. Banii erau o problemă de lipsă de cinste, dar impersonală. Dar ceea ce făcuseră împreună era echivalentul unui cuţit pe care i-l înfipseseră în inimă. Nu mai suporta să se gândească la ei. Era definiţia însăşi a trădării.

— Şi eu cred la fel. Oricum, e minunat să fiu aici şi sunt fericită să fiu cu tine. Îmi pare rău că am început cu o poveste groaznică, sordidă.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, mamă. E atât de oribil. Crezi că ai să mai ieşi cu vreun bărbat?

Max nu își putea imagina că ar mai fi încercat sau că ar mai fi avut încredere în cineva după una ca asta, fie femeie, fie bărbat, din moment ce fusese exploatată de amândoi şi abuzată în mod groaznic.

— Nu pentru moment, spuse Tallie hotărâtă. Este ultimul lucru la care mă gândesc şi ultimul lucru pe care aş vrea să îl fac.

— Bunicul ştie?

— Da. Ca de obicei, mi-a dat sfaturi bune.

— Cum se simte?

— Aşa şi aşa, cam slăbit în acest moment. Dar i se mai întâmplă, după care se înviorează. Sper că aşa va fi şi de data asta.

— Vin acasă în câteva săptămâni şi am să fi ţin eu companie. Vin acasă înainte de vacanţa de vară.

Spre deosebire de colegii ei, care doreau să târâie colegiul vreme de cinci sau chiar şase ani, Max dorea să termine în mai puţin de patru şi să meargă la Drept, dacă aveau să o primească. Se înscrisese la şcoala de vară în acel an, iar Tallie era mândră de ea, după cum era şi bunicul ei, pe bună dreptate. Era o studentă deosebită şi sârguincioasă şi aşa fusese mereu.

— Când termini filmul, mamă?

— La câteva săptămâni după ce mă întorc. Apoi, mai am postproducţia şi apoi, gata. Putem merge undeva când vii acasă după sesiunea de vară. După filmul ăsta, îmi iau un concediu. Am nevoie.

Şi, cum nu urma să lucreze cu Hunt la următorul, voia să-şi ia ceva timp pentru a lucra la un proiect nou care să-i placă. Îi plăceau mult filmele pe care le producea Hunt, dar erau destule filme bune care abia aşteptau să fie făcute. Era hotărâtă să găsească unul.

Rămaseră îmbrăţişate pe pat pentru o vreme, în timp ce Max încerca să proceseze tot ceea ce îi povestise mama ei. Era incredibil şi îi venea greu să digere informaţia. Era incredibil!

— Ce dobitoc e Hunt, spuse Max cu tristeţe. După ce auzise toată povestea, îşi pierduse tot respectul pentru el. Iar Brig e o escroacă patentată.

— Ai dreptate în ambele privinţe. Nu au morală, nu au principii, nici cinste, nici integritate. Sunt oameni foarte răi.

— Te bucuri că se duce la închisoare? Max era curioasă.

— Da, sunt. Ştiu că nu dau dovadă de iertare, dar cred că ar trebui să plătească pentru ceea ce a făcut şi să-mi plătească înapoi cât se poate de mult.

— Oare o va face?

— Nu ştiu. Din câte se pare, în afacerile astea pierzi bani şi nu capeţi prea mult înapoi.

— Să sperăm că va fi diferit în cazul tău. Am să mă rog pentru tine, mamă.

Când spuse acestea, Max aproape că izbucni în lacrimi. Avea instincte corecte în ceea ce priveşte ce este bine şi ce este rău.

— Ce vrei să facem la cină? o întrebă Max.

Max dorea să meargă la un mic restaurant din cartier cu mama ei. Lui Tallie i se părea un plan bun. După cât muncise în L.A. Şi după toate prin care trecuse, voia să iasă în oraş şi îi plăcea să o facă cu fiica ei.

Şi lui Tallie îi plăcu restaurantul favorit al lui Max. Mâncară burgeri şi cartofi prăjiţi şi apoi merseră pe jos acasă, prin aerul înmiresmat al primăverii. New York-ul era frumos în această perioadă a anului şi, când ajunseră în apartament, Max se aşeză în patul mamei sale şi se uitară amândouă la televizor, relaxate. Max era încă ameţită din cauza veştilor primite.

capitolul 15

A doua zi dimineaţă, Max şi Tallie se sculară şi ieşiră să ia micul dejun. Mâncară la Cafe Cluny, aflat în apropiere. Tallie îşi luă ouă Benedict, iar Max omletă. Şi mâncară în tihnă şi vorbiră vrute şi nevrute. Lui Tallie îi plăcea la nebunie să afle ultimele lucruri pe care le făcuse Max şi ultimele ei ştiri. Iubitul deja nu mai era pe primul plan, iar ea muncea din greu la şcoală şi se distra cu prietenii ei şi dorea să fi prezinte pe câţiva mamei sale, în acea seară. Tallie fusese de acord să cineze cu patru dintre ei. Merseră la Da Silvano, unul dintre restaurantele favorite ale lui Tallie, cu mâncare italienească delicioasă. Şi se aşezară la o masă afară, pe trotuar, unde puteau să se uite la trecători.

Şi, tot restul săptămânii, se plimbară prin Soho şi Chelsea, merseră la galerii, făcură cumpărături, merseră în centru la MoMA, se plimbară prin Central Park şi ascultară o formaţie de percuţionişti. Într-o seară, se duseră să vadă o piesă pe Broadway şi făcură toate lucrurile care le plăceau în New York. Întreaga săptămână, Tallie îşi verifică mobilul ca să vadă dacă nu primise un mesaj de la Jim Kingston, care să-i spună că Brigitte fusese arestată. Dar ştia că este prea devreme, din moment ce trebuiau să obţină punerea sub acuzare de la marele juriu şi mandatul de la judecător, iar Brigitte era oricum în continuare în Mexic, dar Tallie îşi verifică telefonul de câteva ori pe zi. Ar fi preferat să se întâmple cât timp era plecată, dar bănuia că probabil nu va fi cazul.

Săptămâna trecu prea repede, iar duminică noapte Tallie se pregătea să ia avionul pentru a se întoarce la L.A. Stătuse aproape o săptămână, iar ea şi Max se distraseră de minune. Dar acum trebuia să termine filmul şi începea lucrul chiar de luni.

Când o lăsă pe Max în apartament, Tallie o luă strâns în braţe şi îi mulţumi pentru înţelegerea pe care o dovedise faţă de cele întâmplate.

— Sigur. Data viitoare când se mai întâmplă o porcărie ca asta, nu mai aştepta o veşnicie până să îmi spui, o mustră Max.

Îi scrisese un e-mail lui Hunt, pe care i-l arătase mamei ei, spunându-i cât ne mârşav fusese şi ce dezamăgire îi produsese, şi se simţi mai bine după ce îl scrise. Tallie era mişcată de ceea ce spusese. Max era dezamăgită total de el. Şi nu avea nimic să îi spună lui Brigitte. Cel puţin Hunt nu furase nimic de la mama ei, mai puţin timpul şi încrederea acesteia. Dar Max credea că şi ceea ce făcuse el era îngrozitor, se dovedise

a fi un mincinos şi îi spusese că nu voia să îl mai vadă vreodată, aşa că era o pierdere şi pentru ea. Şi nu voia să aibă de-a face cu noua lui iubită şi cu copilul lor. Era concediat. Ceea ce îi făcuse mamei sale era de neiertat. În mod ciudat, pierderea pe care o împărtăşeau le apropiase şi mai mult în ultima săptămână. Şi Max se întorcea în curând acasă.

Tallie nu primi nicio veste de la Jim în primele zile după ce se întoarse în L.A. Muncea din greu pe platou, încercând să termine la timp filmul, care era aproape gata. Trecuseră printr-un val de căldură, şi toată lumea se plângea de orele lungi în care ea insista ca ei să lucreze. Spre surprinderea ei, nu primi nicio veste de la Brigitte după ce aceasta primi e-mailul de la Greg Thomas, prin care era concediată. Nu îi trimise nimic lui Tallie, niciun mesaj, niciun e-mail şi nicio scrisoare, nicio scuză, nici regrete, nici remuşcări, nici tristeţe pentru prietenia pe care o pierduse şi cei şaptesprezece ani care se duseseră pe apa sâmbetei. Doar tăcere. Tatăl lui Tallie spuse că el nu era surprins.

— Nu cred că oamenii de felul acesta simt vreodată remuşcări, zise el când Tallie se opri pe la el, în drum spre casă. Era târziu, era ora zece, şi fusese pe platou de la ora şase dimineaţa. Cred că tipul de caracter tarat care îi permite unei persoane să mintă şi să fure în felul ăsta nu simte niciun pic de empatie pentru persoanele cărora le face rău. Dă pagina şi mergi mai departe, spuse tatăl ei cu înţelepciune.

Arăta din nou mai bine, după ce se întorsese de la New York, şi părea să aibă mai multă energie decât avusese în ultima vreme, iar Tallie se simţea uşurată.

— Cred că ai dreptate, tată, zise ea tristă.

Se aşteptase să primească un răspuns de la ea. Îi povestise şi despre momentele petrecute cu Max la New York, iar lui îi făcu plăcere să o asculte. Max îl suna o dată pe săptămână, dar, din când în când, uita să o facă atunci când era prea ocupată, şi o suna el. Era fericit că Max venea acasă înainte de a începe şcoala de vară, şi la fel de fericită era şi Tallie.

Mai trecu o săptămână până să primească un mesaj de la Jim Kingston pe telefon şi îl sună imediat ce văzu mesajul.

— Ceva nou? întrebă nerăbdătoare, iar acesta păru foarte calm când îi răspunse.

— Da. Eu şi Jack am arestat-o în după-amiaza aceasta. În noaptea asta rămâne în custodie şi va fi pusă sub acuzare mâine.

După ce aşteptase luni de zile, inima lui Tallie începu să bată cu

putere la auzul acestor veşti. Se simţea oribil să fie fericită din acest motiv, dar aşa se simţea. Dorea să încheie toată povestea asta, dar mai era mult până la final. Era doar începutul tuturor procedurilor oficiale.

— Cum a mers? Şi-a pierdut cumpătul?

— Nu, deloc. A fost foarte calmă şi extrem de ofticată.

Nu părea surprins, dar Tallie era. Nu era reacţia la care se aşteptase. Credea că Brigitte avea să fie speriată când urma să fie prinsă, în cele din urmă, poate isterică şi plângând în hohote.

— Crezi că se aştepta?

— Nu. Cred că s-a gândit că scăpase. Cred că aşa gândeşte în continuare. Se crede foarte deşteaptă. Acum trebuie să îşi angajeze un avocat şi să se apere, spuse el calm.

— Crezi că judecătorul o va ţine în închisoare? puse Tallie întrebarea plină de speranţă.

— Nu. Va ieşi pe cauţiune sau pe proprie răspundere mâine, după ce pledează la punerea sub acuzare. Evident, avea să pledeze nevinovată. Chiar dacă urma să pledeze vinovată, ca parte a unui tip de aranjament cu procurorul pentru a i se reduce sentinţa, nimeni nu pleda vinovat la punerea sub acuzare. Cum a fost călătoria la New York?

Nu mai vorbise cu ea de la plecare.

— Plăcută. M-am distrat de minune cu fiica mea.

Părea fericită când rostea aceste cuvinte.

— Cum a primit veştile astea?

— A fost şocată şi dezamăgită. I-a iubit pe amândoi şi o ştie pe Brig de când era copil. La început, nu i-a venit a crede. Dar nici lui Tallie nu i-a fost uşor să creadă, ştia asta. Apoi, nu ne-am mai gândit la ce-a fost şi ne-am distrat.

— Mă bucur. Meriţi. Te anunţ când iese de la punerea sub acuzare.

Dar Tallie nu mai avea nimic de făcut. Acum, procurorul de caz trebuia să pună la punct dosarul în următoarele luni, care nu erau puţine, şi să meargă cu el în instanţă, iar Tallie urma să depună mărturie, în calitate de victimă. Acesta era rolul ei oficial în această poveste sordidă.

Jim o sună din nou a doua zi după-amiază şi îi spuse că Brigitte depusese drept garanţie actele casei şi că fusese eliberată. Deci, nu scăpase basma curată, dar ieşise din închisoare.

— Să fii un pic mai atentă, îi spuse lui Tallie. Nu trebuie să fii paranoică, ci doar mai vigilentă. Probabil nu o va face, dar nu vrei să ai o

confruntare cu ea în acest moment.

— Nu, aşa e. Cum s-a purtat în instanţă?

— Rece, arogantă şi lipsită de respect, zise el, uimind-o din nou pe Tallie, dar nu şi pe el. Ca un animal de pradă. S-a purtat de parcă întreaga afacere e o bătaie de cap pentru ea şi i-a vorbit de sus judecătorului.

— Şi acesta a reacţionat? întrebă Tallie fascinată.

— Nu, e obişnuit cu asta. Probabil Brigitte nu şi-a dat încă seama că nu va scăpa. Crede că încă mai are control asupra situaţiei şi a tot continuat să spună: „Ştiţi cine sunt eu?" Era ceea ce Jim bănuise de la început. Credea că este o celebritate, un star. Credea că este Tallie sau cine ar fi fost Tallie dacă ar fi ales să se comporte ca un star, ceea ce nu făcea. Sentimentul de superioritate îi ieşea lui Brigitte din toţi porii şi o plasa în ofensivă. Are patru capete de acuzare pentru delapidare, fraudă, fraudă electronică şi evaziune fiscală, aşa cum am bănuit. E într-un mare rahat, dar nu a acceptat încă acest lucru. O să se simtă mai puţin măreaţă când o să fie la închisoare şi o să spele toalete. Imaginea pe care i-o evoca el o făcu pe Tallie să se înfioare. Era totul prea adevărat şi nu putea să şi-o imagineze pe Brigitte acolo. Probabil că informaţia va ajunge la presă rapid, o avertiză Jim, pentru că eşti trecută ca parte vătămată. Când vor vedea reporterii, vor începe să te sune.

— Nu am nimic de zis, spuse ea calmă.

— Asta nu o să-i oprească.

Ştiau amândoi că era adevărat.

— Mă bucur că Max nu este aici.

Cu toate acestea, Tallie o sună în acea noapte şi îi spuse totul. Nu mai păstra secrete faţă de ea, acum că ştia toată povestea. Şi vorbiră o vreme despre asta. Era în continuare şocant pentru amândouă şi aproape imposibil de crezut.

A doua zi dimineaţă, Tallie îşi dădu seama că acesta va fi ultimul lucru pe care îl va mai auzi despre caz pentru multe luni de acum încolo. Procesul nu avea să înceapă decât anul viitor. Roţile se mişcau încet, statul îşi construia cazul şi după multă, multă vreme, totul urma să se termine. Părea să dureze o eternitate până se rezolvau cazurile penale. Şi vorbi cu Greg Thomas despre asta a doua zi. Acesta pregătea procesul civil, care avea să dureze tot cam un an până ajungea în instanţă. Era frustrat şi mergea la fel de greoi ca atunci când priveşti vopseaua uscându-se pe perete. I se plânse tatălui ei despre cât de lent avansa procesul, şi el îi

reaminti că aşa funcţiona justiţia şi că Tallie nu putea să schimbe nimic, oricât de frustrată şi de nerăbdătoare ar fi fost.

Tallie nu angajase un nou asistent. După tot ceea ce se petrecuse cu Brigitte, nu voia, cel puţin nu încă. Însemna mai multă muncă pentru ea, dar se simţea bine să facă asta pentru ea însăşi.

Stătea în bucătărie, sâmbătă, plătind un maldăr de facturi, când telefonul îi sună şi răspunse fără să se uite cine e, iar inima aproape că i se opri când auzi o voce cunoscută. Era Brigitte. Avea un ton calm, rece ca gheaţa.

— Vreau să iau câteva lucruri pe care le-am lăsat la tine acasă, îi spuse lui Tallie fără niciun preambul.

Vocea îi era rece, fără să îşi ceară scuze sau fără să explice ceea ce făcuse.

— Nu exista nimic aici care să fie al tău, zise calm Tallie, cu toate că inima îi bubuia în piept.

Se întrebă dacă Brigitte avea să spună ceva despre faptul că fusese arestată. Dar ştia că Brigitte nu putea intra în casă. Greg Thomas îi schimbase yalele cât timp fusese ea la New York şi acum se bucură că o făcuse.

— Am lăsat o servietă cu nişte hârtii în ea, în dulapul din holul de la parter, spuse Brigitte pe un ton hotărât.

— Am să ţi-o trimit eu, răspunse ferm Tallie.

— O vreau acum, spuse Brigitte, tonul ei degenerând rapid într-un ţipăt ascuţit.

— Nu sunt acasă, minţi Tallie, începând să-i displacă profund turnura pe care o luase conversaţia şi îşi aminti avertismentul lui Jim să fie atentă şi precaută.

— Ba eşti. Stau în faţa uşii tale de la intrare, zise Brigitte, cuvântul care îi veni instant în minte lui Tallie fiind diabolică.

— Nu ai să obţii nimic. Nu te las să intri. Şi nu sunt singură.

Adăugase acest lucru pentru orice eventualitate şi Brigitte izbucni în râs.

— Ce prostie. Eşti singură şi ai să fii mereu singură. Eşti demnă de milă. Nu te-a iubit. Ştii asta, nu-i aşa? M-a iubit pe mine. De aceea a stat cu mine vreme de trei ani, Te-a folosit doar pentru filmele lui. Mi-a spus-o de multe ori.

Cuvintele o loveau pe Tallie ca un cuţit, exact ceea ce intenţionase

Brigitte. Voia să se răzbune pentru că fusese prinsă.

— Nu ne-a iubit pe niciuna din noi, spuse Tallie încet.

O iubeşte pe fata aia care e însărcinată. Mi-a spus şi asta, că o iubeşte pe ea.

— Nu-i adevărat. Brigitte părea furioasă de ceea ce auzise şi Tallie se întrebă dacă într-adevăr era afară, dar nu voia să se uite. L-a prins în capcană. E o curviştină deşteaptă care ne-a tras pe amândouă pe sfoară şi ni l-a furat, şi pentru asta a rămas însărcinată. Este mult mai deşteaptă decât noi.

— Poate că da. Şi apoi Tallie nu putu să se abţină să nu întrebe. Cum ai putut să-mi faci asta, Brig? După toţi aceşti ani, cum ai putut să faci asta cu el, cu banii, cu toate astea? Cum te puteai uita în ochii mei în fiecare zi şi cum te puteai uita la tine, în oglindă?

— O, te rog, mă faci să râd. Nu-mi ţine lecţii de morală. Bântui pe aici ca un boschetar. Nu te voia. Ce bărbat vrea o femeie care arată aşa? Te-am dus în spate toţi aceşti ani, în timp ce tu făceai filme „grozave". Aveai un spate clădit cu banii şi cu numele lui şi mă aveai pe mine care te ajutam să nu te îneci şi care te conduceam ca pe o oarbă. Fără noi doi eşti un nimeni. Şi fără un nume, nimeni nu ar investi în filmele tale. Dacă nu aş fi fost eu, nimeni nu ar şti nici măcar cine eşti. Jumătate din timp, lumea crede că eu sunt tu. Singurul motiv pentru care eşti cine eşti în oraşul ăsta este pentru că eu m-am ocupat de PR-ul tău, te-am făcut un star. Tallie, eşti un nimic. Hunt îmi spunea mereu asta. Râdeam de tine când eram în pat cu el.

Era veninoasă şi furioasă, şi vocea ei devenise piţigăiată, iar Tallie nu mai voia să asculte niciun alt cuvânt din gura ei. Ştia că nu este adevărat, dar ceea ce spunea Brigitte era rodul unei minţi bolnave. Iar Tallie tremura din cauza cuvintelor pe care le auzise.

— Opreşte-te, Brig.

— Îţi dai seama că este vina ta, nu-i aşa? zise Brigitte cu vocea tremurândă. Dacă nu ar fi plecat cu târfuliţa aia, am fi fost în continuare împreună şi nici măcar nu ţi-ai fi dat seama, ai fi fost fericită. Şi dacă nu ţi-ar fi spus adevărul despre mine, aş fi fost în continuare alături de tine.

„Da, şi mi-ai fi furat banii", se gândi imediat Tallie.

— Nu el mi-a spus, răspunse ferm Tallie.

— Ba da, el trebuie să-ţi fi spus. Nu mai ştia nimeni altcineva.

— Mi-a spus altcineva. Nu ai fost atât de discretă pe cât ai crezut.

— Nu te cred.

— Ei bine, aşa e. Las-o baltă, Brig. Nu mai contează acum şi nu se mai poate schimba nimic, pentru niciunul dintre noi. S-a terminat totul.

— Este numai vina lui, repetă ea.

Tallie îşi dădu seama că ar fi vrut ca şi ea să fie furioasă pe Hunt. Era, dar, mai mult decât atât, era rănită. Şi nu avea de gând să îşi distrugă viaţa din cauza lui şi a lui Brigitte. Acum, voia să lase totul în urmă. Îi părea doar rău că nu se putea întâmpla mai repede şi că Brigitte nu putea intra la închisoare mâine şi nu după un an, după proces. Dar nu mai avea nicio îndoială că Brigitte urma să sfârşească în închisoare şi că acolo îi era locul.

— Crede că o să depună mărturie împotriva mea, nu-i aşa? Vocea lui Brigitte tremura de furie pură. Dacă nu s-ar fi încurcat cu fata aia, nu ai fi aflat nimic.

— Ba aş fi aflat. Am aflat despre bani datorită auditului cerut de investitorul japonez. Din acel moment, ai intrat în rahat şi, până la urmă, s-ar fi aflat oricum totul. Cineva şi-ar fi dat seama, chiar şi Victor.

— E numai vina lui Hunt.

Era vina ei şi vina lui Hunt, dar Tallie nu mai voia să vorbească cu ea.

— Am să-ţi trimit servieta.

— Nu o vreau, arunc-o.

Pe Tallie o rănea faptul că nu menţiona faptul că o trădase şi că nici măcar nu părea să fi pese. Trădarea nu însemna nimic pentru ea. Şi, după asta, închise fără a mai zice niciun cuvânt. Tallie rămase uitându-se la telefon şi tremurând. Apelul de la Brigitte îi dăduse fiori. Se gândi să îl sune pe Jim, dar nu voia să îl deranjeze în weekend. Se gândi să îl sune şi pe Hunt să îi spună că Brigitte o luase razna, dar se părea că nici asta nu avea rost. Era băiat mare, se încurcase cu ea şi acum trebuia să suporte consecinţele. Nu era treaba ei să-l protejeze. Telefonul sună din nou şi era Max. Tallie răspunse imediat cu o voce tremurândă.

— Ce s-a întâmplat? Pari speriată.

Max simţise tremurul din vocea ei.

— Tocmai ce am primit un telefon ciudat, foarte straniu de la Brigitte. Pare că a luat-o razna. A spus că e afară, dar probabil nu e. Oricum, după-amiaza asta am să rămân acasă. Am treabă. Anul acesta va trece greu, până ce ajunge dosarul în instanţă, spuse deprimată, dar, până

terminară convorbirea, părea mai calmă, Max reamintindu-i să fie atentă.

Apoi, Tallie merse să caute servieta în dulapul de la parter şi o găsi acolo unde spusese Brigitte că era. În servietă găsi câteva acte, unele articole despre decoraţiuni, o factură de la doctor şi vreo două reviste. Nu era nimic important şi Tallie îşi dădu seama că dorise doar să intre în casă şi să o insulte sau chiar să o atace. Tallie nu dorea să rişte nimic şi se asigură că toate uşile sunt închise. Dar, când se uită pe fereastră, nu văzu pe nimeni afară. Nu auzise nicio maşină sosind sau plecând. Poate că nu fusese niciodată acolo şi sunase din altă parte, dorind doar să o sperie. Lui Tallie îi părea rău că nu rămăsese la închisoare.

Îşi luă maldărul de facturi la etaj şi se închise în dormitor şi conectă alarma, şi îşi petrecu toată după-amiaza în pat, plătindu-şi facturile. Tocmai o terminase de plătit pe ultima, când o sună Jim Kingston, părând tensionat.

— Eşti bine?

— Sunt bine. De ce? Am primit un telefon ciudat şi foarte neplăcut de la Brigitte azi. Părea isterică şi a vrut să intre. Sunt în dormitor, cu uşa închisă şi alarma pornită, dar nu m-a mai sunat din nou. Sper că nu o să mă hărţuiască până la anul, când va începe procesul.

— Nu o va face, spuse el hotărât. Vin la tine, adăugă liniştit.

— De ce?

— Sunt deja în maşină. Ajung în cinci minute.

Nu mai continuă cu explicaţiile şi crezu că e drăguţ din partea lui că vrea să o viziteze. Cinci minute mai târziu, se auzi soneria de la intrare. Deschise uşa dormitorului şi dezactivă alarma şi alergă pe scări pentru a-i deschide uşa de la intrare. Dar expresia de pe chipul lui îi spuse că se întâmplase ceva rău şi o cuprinse frica în aşteptarea a ceea ce avea să audă. Dacă Brigitte mersese la tatăl ei acasă şi îi făcuse ceva? Era singurul lucru la care se putea gândi.

Jim nu mai pierdu timpul şi îi spuse ce se întâmplase, îi spuse totul în prag.

— Brigitte tocmai l-a ucis pe Hunt. A apărut la apartamentul Angelei Morissey şi a tras în el, drept în piept. I-a spus că nu va depune niciodată mărturie împotriva ei şi apoi l-a împuşcat.

Tallie părea şocată, chipul ei devenind alb ca ceara, în timp ce camera se învârtea odată cu ea, şi îl apucă pe Jim de braţ pentru a nu cădea din picioare.

— Şi Angela şi copilul?

— Ei sunt bine.

Dar Hunt era mort. Hunt, care o minţise şi care o trădase, despre care Brigitte spusese că nu o iubise niciodată şi care urma să aibă un copil cu altcineva. Nu mai conta acum. Se terminase totul. Era mort. Îşi dădea seama şi cât de norocoasă fusese că Brigitte nu o împuşcase pe ea. Poate că anii lor de prietenie însemnaseră ceva pentru ea, la urma urmelor, şi o salvaseră. Sau poate că era mai furioasă pe Hunt din cauza Angelei. Tallie era recunoscătoare că nu o lăsase să intre în casă în acea dimineaţă. Ar fi putut să o împuşte.

— Unde e Brigitte? îl întrebă cu voce pierdută în timp ce el o conducea în camera de zi şi se aşezară amândoi.

— Este în arest. S-a întors acasă şi îşi făcea bagajele când au ajuns acolo. Este la închisoare. Va sta acolo până la proces.

Dar acum urma să fie judecată şi pentru crimă. Viaţa i se terminase cu adevărat. Tallie nici măcar nu îşi putea imagina asta şi îşi dădu brusc seama că trebuia să o sune pe Max înainte ca aceasta să vadă totul la ştiri. O cuprinse panica şi alergă la etaj după telefon. El o urmă pe scări şi ea se aşeză pe pat să o sune pe Max, în timp ce Jim rămase în preajmă pentru a-i oferi sprijin. Max răspunse imediat şi îşi dădu seama că se întâmplase ceva din tonul tremurat al mamei sale.

— Eşti bine, mamă?

— Sunt bine. Dar am vrut să îţi spun înainte să auzi din altă parte. Brig tocmai l-a ucis pe Hunt. L-a împuşcat. A venit mai întâi aici şi nu am lăsat-o să intre.

— O, Dumnezeule, mamă! Max izbucni imediat în plâns. Dacă te-ar fi împuşcat pe tine?

— Nu a făcut-o. Şi s-a terminat totul acum. E la închisoare. Nu o să mai facă rău nimănui, doar bietului Hunt. E mort. Era un ticălos, dar nu merita asta.

— A mai împuşcat pe cineva?

— Doar pe el.

Şi, după ce spuse asta, Tallie ridică telecomanda şi dădu drumul la televizor. Chipul lui Hunt umplea tot ecranul şi apoi imaginea înfăţişă apartamentul în care locuia cu Angela. Tallie o zări în plan îndepărtat, cu burta ei enormă. Plângea, şi în jur erau numai maşini de poliţie. Şi apoi pe ecran apăru fotografia lui Brigitte în rochie de seară. Era o fotografie

veche, de la un eveniment de la Hollywood, şi ea arăta fabulos. Şi apoi Tallie îşi auzi numele menţionat în comentariu. Mai vorbi cu Max vreo câteva minute despre ceea ce se întâmplase şi apoi închise telefonul. Îşi sună tatăl, care tocmai văzuse ştirea la televizor şi era la fel de şocat ca ele. Îi promise că îl va suna din nou, după plecarea lui Jim.

— Şi acum? întrebă Tallie, întorcându-se spre Jim, după ce termină de vorbit cu Sam.

— Va trebui să îşi recunoască vina sau să pretindă că a fost vorba de nebunie temporară, dar, oricum, e terminată. Probabil că acum vor reuşi să o facă să recunoască orice. Va sta după gratii foarte, foarte mult. E mai nebună decât am crezut. Părea normală când am vorbit la ea acasă.

În timp ce spunea aceste cuvinte, îi sună telefonul. Era Jack Sprague.

— Da, ştiu, zise Jim. Mă uit la ştiri. M-au sunat imediat ce s-a întâmplat. Sunt la Tallie Jones acasă. A venit mai întâi aici, dar Tallie nu i-a dat drumul în casă. Da. Da. Ştiu. Te sun eu mai târziu, spuse şi închise telefonul. Cum te simţi? o întrebă pe Tallie, uitându-se la ea.

— Nu ştiu. Părea dezorientată. Speriată. Îngreţoşată. Amorţită. Aveam de gând să îl sun şi să îl avertizez că e furioasă pe el, dar m-am gândit că nu e treaba mea, aşa că nu am făcut-o. Ochii ei se umplură de lacrimi când se uită la Jim. Cred că ar fi trebuit să o fac. Poate că ar mai fi fost în viaţă dacă aş fi făcut-o.

— Nu cred. Plecase după el şi, până la urmă, ar fi reuşit să îi facă de petrecanie.

— Nu dorea ca el să depună mărturie împotriva ei. Asta a spus.

— Ţi-a spus că o să pună mâna pe el sau ceva de genul ăsta?

Redevenise angajatul FBI fără să-şi dea seama, iar ea clătină din cap.

— Nu, nu a spus aşa ceva. Era foarte agitată. Tot repeta că el nu avea să depună mărturie împotriva ei.

— Dar părea în toate minţile? Pe cât de in toate minţile putea fi cineva care împuşcă altă persoană.

— Mai mult sau mai puţin. Era foarte furioasă şi pe mine. Nici măcar nu eram sigură dacă este cu adevărat afară sau dacă spune asta doar ca să mă sperie.

— Ce voia?

— Voia să intre să îşi ia servieta, şi eu i-am spus că am să i-o trimit. Şi, după ce m-a insultat o vreme, a închis telefonul şi a plecat, presupun.

Coborâră din nou în bucătărie, unde Jim îi făcu un ceai. Se uită în

frigider după lapte şi apoi îi zâmbi.

— Tu faci vreodată cumpărăturile? o întrebă.

— Nu prea le-am făcut în ultima vreme. Îi zâmbi drept răspuns. Nu prea mă pricep la chestii domestice. Nu este domeniu meu.

— Aşa se pare. Dar de mâncat, mănânci?

— Da. Uneori. Ei bine, de fapt, nu. Nu des. Nici asta nu am prea făcut în ultima vreme. Era evident. Era foarte slabă. Nu pot să cred că Hunt a murit. Pur şi simplu, nu pare posibil. Aş fi vrut să-l fi sunat.

Se întristă când spuse aceste cuvinte, dar el răspunse hotărât.

— Încetează! Dacă voia să-l omoare, ar fi făcut-o oricum, indiferent ce ai fi încercat tu. Să ştii că nu poţi schimba asta.

Ea dădu din cap, încercând să îl creadă, dar nu reuşi şi începu să plângă. Toată treaba asta se transformase într-un coşmar în ultimele câteva luni. Dar se terminase, şi Jim ştia asta, mai mult decât ar fi putut Tallie să îşi dea seama sau decât ar fi putut înţelege în acest moment. Brigitte dispăruse pentru totdeauna sau pentru o vreme foarte, foarte îndelungată.

Jim rămase cu ea o oră, vorbind în bucătărie, şi apoi se ridică să plece. Ştia că nu mai era în pericol şi, când deschise uşa din faţă, văzu carele de filmat ale televiziunilor. Erau patru, plus o turmă de fotografi fără maşini. Presa îşi începuse asediul. El închise din nou uşa şi îi spuse:

— Presa e afară. Nu deschide uşa. Trage draperiile. Nu ieşi. Nu vorbi cu ei, dacă nu vrei. Ea părea îngrozită şi dădu din cap. Am să-ţi aduc ceva de mâncare mai târziu, altfel ai să mori de foame. Îi zâmbi. O să fie totul bine. Poţi să stai în altă parte câteva zile?

— La tata, dar aş prefera să rămân aici.

— Atunci, stai aici, dar nu te arăta.

Apoi, telefonul ei fix începu să sune într-una dintre încăperi. El îl deconectă, convins că era presa. Apropiaţii ar fi sunat-o pe mobil.

— O să se termine totul în curând.

Ea dădu din cap în semn de aprobare şi dori să îl creadă. El ieşi din casă şi se îndreptă spre adunarea de reporteri cu o înfăţişare hotărâtă. Îşi ridică insigna FBI ca aceştia să o poată vedea.

— Doamna Jones nu are nimic de declarat. Ştie ce s-a întâmplat. Regretă profund situaţia şi îşi transmite compasiunea familiei. Nu va vorbi cu voi, aşa că nu are rost să staţi aici. Dacă are ceva de spus, vom lua legătura cu voi. Părură dezamăgiţi, dar nu se mişcară. Şi, odată acestea spuse, Jim trecu pe lângă ei, ajunse la maşină şi plecă.

În casă, Tallie îl văzu pe Jim la ştiri, stând lângă casa ei şi dând declaraţii presei. Reporterii erau în continuare acolo şi nu aveau de gând să plece. Apoi, tatăl ei o sună pe celular şi îi confirmă din nou că se simte bine. Urmări ştirile toată noaptea şi, la nouă dimineaţă, Jim se întoarse, cu o pungă plină cu hamburgeri şi cu mâncare mexicană. Îi dădu drumul şi merseră în bucătărie. Afară era un batalion întreg de ziarişti, sperând să o zărească. La ştiri anunţaseră de câteva ori, în acea noapte, că trăise cu Hunter Lloyd vreme de câţiva ani, până recent. Şi apoi au arătat-o pe Angela plângând, cu burta ei imensă de însărcinată, explicând că aştepta copilul lui. Prezentară şi imagini cu Brigitte fiind condusă la închisoare, cu capul în jos. Nici măcar nu semăna cu ea. Spre deosebire de fotografia cu ea în rochie de seară. Aceasta era Brigitte Parker pe care o cunoştea toată lumea. Cea care arăta ca un star. Iar Tallie izbucni în râs când difuzară şi o fotografie de-a ei, de pe un platou de filmare. Arăta de parcă trecuse printr-un naufragiu.

— Care din noi o fi vedeta? spuse ea, în timp ce Jim despacheta mâncarea, iar ea scotea farfuriile. Adusese chiar şi un pachet de şase cutii de cola şi unul de bere.

— Tu eşti vedeta. Tocmai asta ura la tine. Voia să îţi ia locul. Dar nu conta ce fura de la tine – tot nu putea să îţi ia locul. Nu avea talentul tău şi nici frumuseţea ta sau lucrurile care te fac aşa cum eşti. E nevoie de mai mult decât de rochii de seară, de blănuri şi de bijuterii pentru a te transforma în vedetă, spuse el, zâmbindu-i, şi se simţi mişcată de cât de amabil era.

Devenise prizonieră în propria casă şi murea de foame la propriu.

— Cred că nu ar strica dacă m-aş mai pieptăna din când în când, zise ea timid, iar el izbucni în râs.

— Nimeni nu te-ar mai recunoaşte dacă ai face-o. Cu toate astea, ar putea fi o deghizare eficientă. Ai putea ieşi şi nimeni nu te-ar recunoaşte.

Râseră amândoi şi se aşezară să mănânce. Fiul lui îl sună în timp ce mâncau şi îi spuse că se va întoarce în curând acasă.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat seara de sâmbătă, îşi ceru scuze Tallie, bântuită de realitatea faptului că Hunt era mort.

Pur şi simplu, nu părea posibil. Era atât de nedrept, indiferent cât de lipsit de onestitate fusese comportamentul lui faţă de ea. Şi acum îi părea rău pentru Angela. Copilul ei nu va avea tată. Până la ora zece, anunţară că înmormântarea urma să fie privată şi să aibă loc mai târziu, în acea

săptămână. Tallie ştiu de când auzi despre asta că nu avea să meargă. Ar fi fost un gest ipocrit. El îi aparţinea acum Angelei şi copilului lor. Nu avea niciun loc în viaţa lui sau lângă mormântul lui şi nu voia să meargă acolo. Prefera să îşi amintească doar de momentele frumoase, cât mai valorau şi acestea. Nu mult, după modul în care se comportase. Toată relaţia lor se dovedise a fi o minciună.

Mâncă un cheeseburger şi un taco şi bău două cutii de cola. Şi se uită cu recunoştinţă la Jim.

— Mulţumesc. A fost delicios.

Avusese mai multă nevoie decât ar fi crezut de asta şi se simţi mai bine după masă.

— Şi mie mi-a plăcut şi, apropo, nu îmi strici seara de sâmbătă. Alternativă era o pizza şi bere de ghimbir, cu un grup de adolescenţi. În plus, am vrut să vin aici. Îi adusese şi nişte pateuri pentru dimineaţă. Ai să fii bine la noapte?

Ea dădu din cap confirmând. Nu era niciun pericol. Brigitte era la închisoare, iar presa afară, dincolo de uşile încuiate. Singura problemă ar fi fost dacă s-ar fi hotărât să iasă, în cele din urmă, din casă. Era clar că se instalaseră afară pentru o perioadă lungă, probabil până după înmormântare. Ea nu avea să meargă, dar, de asemenea, îşi dădu seama brusc că, în acel moment, lucra la ultimul film al lui Hunter Lloyd care avea să fie făcut vreodată. Era un sentiment ciudat. Voia să îl facă pe cât se putea de bine, ca un ultim tribut pentru Hunt. Era tot ce mai putea face pentru el acum.

Stătu de vorbă cu Jim despre tot ceea ce se întâmplase şi apoi el plecă din nou, spunându-i că urma să se întoarcă de dimineaţă. Era ostatică în propria casă. Îi mulţumi din nou lui Jim pentru cină, înainte ca acesta să plece, închise uşa după el şi lasă televizorul din dormitorul ei să meargă toată noaptea. Erau buletine de ştiri şi informaţii despre Hunt. Era şi ea menţionată ocazional, ca şi Angela, şi Brigitte. O sursă neidentificată de la Sunset Marquis oferise voluntar informaţia că Hunt avusese o relaţie cu Brigitte vreme de câţiva ani, iar un reporter îşi puse întrebarea dacă nu cumva împuşcătura fatală nu fusese rezultatul unei neînţelegeri între amanţi sau al unui triunghi amoros cu femeia care îi purta copilul. Tallie rămase trează cea mai mare parte din noapte.

Când Jim se întoarse a doua zi de dimineaţă, era deja îmbrăcată şi, de data aceasta, purta jeanşi negăuriţi. Părul îi era strâns, iar chipul era curat şi

proaspăt. Părea sănătoasă şi tânără, şi mai relaxată. Îi adusese un sandvici cu ou de la McDonald's şi mâncară pateurile pe care i le adusese seara trecută.

— Va fi o săptămână lungă, spuse ea, referindu-se la presa care se instalase afară.

— Vor renunţa, până la urmă. Cineva va împuşca pe altcineva şi vor muta tabăra.

— Ce gând îmbucurător.

Cel puţin, nu va fi vorba despre ea şi îşi dădu seama mai mult decât oricând cât de aproape fusese de o tragedie şi că ar fi putut să fie ea, dacă o primea pe Brigitte în casă. Dar fusese prudentă şi nu o făcuse. Brigitte păruse atât de scoasă din minţi la telefon.

Jim rămase cu ea până ce trebui să plece să îl ia pe fiul lui de la un meci şi o lăsă singură după-amiază. Se întoarse în acea seară cu şi mai multă mâncare, dar nu putu să rămână. Spuse că trebuia să meargă undeva cu fiul lui, dar era îngrijorat de faptul că trebuia să o lase singură în casă, gândindu-se la moartea lui Hunt.

— Nu aveam idee că FBI-ul prestează şi servicii de catering, îl tachină ea cu un zâmbet obosit.

— Evident. Va trebui să îţi pregătesc şi cina, la un moment dat. Când ne instruiesc, ne duc şi la cursuri de gătit.

Zâmbea şi îi făcuse weekendul mai uşor de suportat, cum fusese, nevoită să se confrunte cu o situaţie neplăcută.

— Mulţumesc, Jim. Fără tine, ar fi fost un sfârşit de săptămână îngrozitor.

Calmase durerea provocată de moartea lui Hunt, îi mai ştersese din vina de a nu-l fi sunat şi regretele despre modul în care se terminaseră relaţia lor şi viaţa lui.

Luni dimineaţă, se simţi tristă, dar împăcată cu situaţia, iar presa renunţase în final şi plecase.

Se întoarseră din nou în ziua înmormântării lui Hunt, dar se ascunse toată ziua acasă la tatăl ei şi vorbiră despre el. Se simţi mai bine să stea cu tatăl ei, decât lângă mormântul lui Hunt, şi vorbi cu Max de mai multe ori. Târziu, în aceeaşi seară, Tallie se întoarse acasă. A doua zi, în cutia poştală, găsi o scrisoare de la Angela Morissey. Avusese de gând să fi scrie, dar nu o făcuse încă.

Dragă doamnă Jones, începea aceasta politicos, ştiu că am provocat

multă nefericire în viaţa dumneavoastră, la fel cum a făcut-o şi Hunt. Dar el v-a iubit cu adevărat. S-a lăsat prins într-o situaţie dificilă şi nu s-a descurcat bine, dar îmi spunea mereu cât de minunată sunteţi şi cât de mult vă iubeşte. Îmi va fi foarte dor de el şi ştiu că vă va fi şi dumneavoastră. Îmi pare rău pentru durerea pe care v-am provocat-o. Sper că totul va fi bine pentru dumneavoastră.

Cu respect.

Angela Morissey.

Era un gest frumos, iar Tallie îl aprecie. Era un adevărat balsam pentru rana pe care Brigitte încercase să o agraveze când îi spusese că Hunt nu o iubise niciodată. Era un prost – Tallie ştia asta – şi un om slab, dar, din unele puncte de vedere, era şi un om bun, în ciuda greşelilor pe care le făcuse. Împături scrisoarea, o puse deoparte şi îi ură în tăcere toate cele bune Angelei, sperând că sufletul lui Hunt îşi găsise pacea.

capitolul 16

Max veni acasă pentru vacanţa de dinaintea şcolii de vară, după cum fusese planificat, iar mama şi bunicul ei fură extrem de fericiţi să o vadă. Mergea să îşi viziteze bunicul aproape zilnic şi, când Tallie termina lucrul, îi scotea pe amândoi la o îngheţată, Sam luându-şi felul preferat încă din copilărie. După-amiezile, Max îl scotea la plimbare în scaunul cu rotile, pe care îl folosea acum mai mult decât folosea cadrul. Era mai puţin sigur pe picioare, dar mintea îi era la fel de ageră ca întotdeauna. Lui Sam îi plăcea foarte mult să stea cu nepoata lui şi să fi asculte părerile despre lume. Cu toţii se străduiau încă să îşi revină din şocul provocat de moartea lui Hunt, de trădarea lui înainte de asta şi de crimele oribile ale lui Brigitte. Şi amândoi erau îngrijoraţi pentru Tallie. Li se alătura seara, după ce termina treaba, şi atunci ea şi Max mergeau acasă. Lui Sam îi plăcea să îşi petreacă timpul cu cele „două fete" ale lui.

Tallie lucra acum la postproducţia ultimului film al lui Hunt, aşa că programul ei era mai puţin presant şi mai uşor de ajustat, aşa că putea să îşi petreacă timpul cu Max, cât aceasta era acasă. Cu toate acestea, mai erau multe de făcut la film, aşa că era ocupată, mai ales că nu mai avea asistent. Filmul trebuia să iasă de Crăciun. Ştia că era perioada potrivită pentru respectiva peliculă, iar distribuitorii se bazau pe un mare succes, chiar mai mult de atât, având în vedere moartea lui Hunt.

— Ce-o să se întâmple acum cu Brig? îşi întrebă Max mama într-o seară, după ce se întoarseră de la Sam, cu care luaseră cina.

Ştia că Jim Kingston o sunase de mai multe ori, dar Max nu îl cunoscuse şi era curioasă în privinţa lui.

— Au pus-o sub acuzare pentru asasinarea lui Hunt, spun că a fost premeditată, aşa că va fi judecată pentru crimă cu premeditare. Acum e în arest şi o vor judeca pentru ambele capete de acuzare, cel federal pentru delapidare şi statal pentru crimă. Procesul pentru delapidare este programat pentru 19 aprilie. Nu aştept deloc cu nerăbdare momentul, ca să zic aşa. Sunt sigură că nici ea, dar, până în acest moment, nu este dispusă să pledeze vinovată. Acum nu mai are nimic de câştigat sau de pierdut. Cu asasinarea lui Hunt şi delapidarea mea, va sta o veşnicie în închisoare. Şi mai este şi procesul civil, pentru a încerca să recuperăm cât putem de mult. Chiar vreau casă, ca să o pot vinde. Dar Jim Kingston spune că şi Fiscul o vrea, pentru acuzaţiile de evaziune fiscală.

Era incredibil când te gândeai cum îşi distrusese Brigitte viaţa într-o perioadă atât de scurtă, o afectase pe a lui Tallie şi îi pusese punct celei a lui Hunt.

— Te-a mai contactat după ziua în care a venit după servietă?

Max era curioasă. I se părea foarte ciudat, la fel cum i se părea şi lui Tallie, că Brigitte nu scrisese niciun cuvânt în care să îşi ceară scuze sau să spună că îi pare rău pentru tot ceea ce făcuse.

— Nu. Totuşi am primit un bilet de la iubita lui Hunt, în care îmi spunea cât de mult m-a iubit el. Greu de crezut, dar drăguţ din partea ei să spună asta, acum, când el nu mai e. Şi i-am trimis şi eu o scrisoare.

Primise un mesaj şi de la Victor Carson, în care acesta îşi exprima compasiunea şi care îi spunea că soţia îl părăsise şi că dădea divorţ.

Mai erau zece luni până la procesul de delapidare. Părea o veşnicie, dar, când aveau să ajungă acolo, totul urma să li se pară extrem de departe şi de ireal. Din unele puncte de vedere, deja părea astfel. Tallie încerca să profite la maximum de timpul petrecut de Max în L.A. Stăteau cu Sam şi ieşeau de fiecare dată când aveau timp, şi Max nu mergea să se întâlnească cu prietenii ei.

Uneori vorbeau despre Hunt şi Brig, dar Tallie voia să încerce să uite totul.

Jim suna din când în când pentru a vedea care mai e situaţia şi cum se simte. Şi cu o zi înainte ca Max să plece, veni să facă cunoştinţă cu ea. Se opri pentru câteva minute înainte de a-şi lua fiul şi a-l duce acasă. Purta un tricou şi jeanşi şi arăta ca un sportiv, în formă. Era prima dată când Tallie nu îl vedea în costum, iar Max păru impresionată când îl văzu. Era arătos şi elegant, şi părea foarte relaxat şi atent în preajma mamei sale. Iar lui Tallie se părea că îi place să vorbească cu el. De îndată ce Jim plecă, Max se repezi la ea.

— E drăguţi spuse în secunda în care uşa se închise în urma lui, şi Tallie sperând că nu o auzise. Acum, care-i problema cu el?

— Nu ştiu. De ce nu-l întrebi pe el? Tallie începu să râdă.

— Vreau să zic, de ce nu îţi place?

— Îmi place. E foarte amabil.

— Nu vorbesc despre asta şi tu ştii bine. De ce nu ieşi cu el?

— În primul rând, nu m-a invitat. În al doilea rând, este agentul FBI căruia i s-a dat cazul nostru şi, în al treilea rând, nu am început să ies la întâlniri. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta acum şi poate că nu mă

voi mai gândi niciodată.

— De ce nu?

Max părea dezamăgită, uitându-se lung la mama ei.

— Cred că Hunt m-a vindecat, cel puţin pentru o perioadă. Tocmai am aflat că mi-am petrecut patru ani înşelată de tipul cu care trăiam şi de prietena mea cea mai bună. Nu prea mă face să îmi doresc să mă grăbesc să încerc din nou. Mi-am irosit patru ani din viaţă. Aş zice că dovezile sunt destul de convingătoare că judecata mea nu face doi bani şi că întâlnirile nu sunt pentru mine.

— Nu te prosti, mamă, o certă Max. Este însurat sau divorţat? Tipul de la FBI.

Tallie ştia exact la ce se referă.

— Văduv.

— O, păcat. Are iubită?

— Nu l-am întrebat şi nici nu am de gând. În cel mai bun caz, poate am putea fi prieteni. Nu am senzaţia că ar muri şi el de nerăbdare să iasă cu femei. Cred că îi este încă dor de soţia lui.

— E jalnic. Sunteţi amândoi ridicoli. Vă irosiţi viaţa.

Max se uită frustrată la mama ei.

— Mulţumesc pentru sfatul oferit gratis.

— Ei bine, cred că e foarte arătos şi pare un tip de treabă. Ar trebui să îl inviţi la cină, la un moment dat.

— Max! Nu am să invit un agent FBI la cină!

— De ce nu?

— O să creadă că îi fac avansuri şi am să par ridicolă.

— Poate ar trebui să fi faci avansuri, spuse Max cu un aer superior. Dar apoi păru mai serioasă, după ce întâlni privirea mamei ei. Ce zici de starea bunicului? Pare mult mai slăbit decât data trecută când am venit acasă. Nu mai vrea să folosească nici cadrul. Vrea doar scaunul cu rotile.

Şi Tallie observase asta. Se topea pe picioare.

— Tocmai a împlinit optzeci şi şase de ani şi ai dreptate. Dar mi se pare mai vioi acum, că eşti aici, îi place să stea cu tine, dar nu cred că se simte bine, cea mai mare parte a timpului.

Era atât de fragil şi părea mai slăbit şi mai gârbovit cu fiecare zi. Tallie nu dorea să se gândească la asta, dar ştia că, până la urmă, nu avea să mai poată să se ridice deloc din pat. Părea a se îndrepta în acea direcţie.

Seara, cinară cu el şi se simţiră bine cu toţii, cu excepţia faptului că

Tallie era tristă pentru că Max pleca din nou. Trebuia să înceapă şcoala de vară peste două zile şi nu mai venea acasă până la finalul vacanţei de vară.

A doua zi dimineaţă, la ivirea zorilor, Tallie o duse cu maşina la aeroport şi îşi petrecu restul weekendului făcând lucruri pe lângă casă şi plătind facturi. Îşi aminti ce se întâmplase data trecută când le plătise, când apăruse Brigitte şi apoi plecase să îl ucidă pe Hunt. Era în continuare tristă când se gândea la el. Era mare păcat.

Următoarea săptămână, Tallie se întâlni cu Greg Thomas să discute despre procesul civil împotriva lui Brigitte. Acum avea un avocat pe drept penal şi unul pe civil, iar Tallie o dăduse în judecată pentru milionul de dolari pe care Victor era sigur că îl furase, acesta verificând registrele mai cu atenţie, să vadă cât mai lipsea. Tallie se întreba ce avea să se întâmple cu toate lucrurile lui Brigitte, când aceasta avea să meargă la închisoare, încă o viaţă irosită. Lui Tallie i se părea totul atât de lipsit de sens.

Şi când nu discuta cu avocatul, Tallie lucra să termine filmul. Îl termină, în cele din urmă, după plecarea lui Max. Iar varianta finală i se părea minunată. Era chiar mai bine decât sperase, interpretarea era de excepţie, imaginea spectaculoasă, chiar şi coloana sonoră era impresionantă. Ştia că Hunt ar fi fost mândru, la fel cum era şi ea. Îi pusese să adauge câteva cuvinte la final, în memoria lui Hunt. Premiera naţională era fixată pentru 15 decembrie. Şi, în ziua în care plecă de la studio, după ce terminase totul, se opri să îşi vadă tatăl. Era mai tăcut decât de obicei şi părea a fi suferind.

— Eşti bine, tată? Pot să te ajut cu ceva? Vrei să chem un doctor?

— Nu, sunt bine. Artrita mea mă chinuie, atâta tot.

Încercă să îl scoată din pat, să se mişte puţin, dar nu dorea. Şi Amelia îi spuse că nu mâncase. Tallie se gândise în ultima vreme că trebuie să găsească pe cineva care să petreacă nopţile cu el, chiar dacă nu i-ar fi plăcut asta. Acum era prea nesigur pe picioarele lui ca să-l mai lase singur. Şi se temea mereu că avea să cadă şi să se rănească serios.

Rămase cu el la cină în acea seară, şi Jim o sună pentru a o pune la curent cu noutăţile cât se afla încă acolo.

— Te pot suna mai târziu? Sunt la tata.

— Desigur. Sună-mă pe celular. Nu e nimic important. Voiam doar să îţi spun că i-am propus un târg lui Brigitte azi. Îţi dau detaliile mai târziu.

Ce aranjament i-ar fi putut oferi? se întrebă Tallie. O sută de ani în loc de o sută cincizeci? Jim îi spusese deja că avea de gând să încerce apărarea pe baza nebuniei temporare, pentru crima cu premeditare, şi Jim spusese că nimeni nu putea să creadă asta. Fusese cât se poate de sănătoasă la cap, doar că se înfuriase, ceea ce nu era o strategie de apărare.

— Eşti mulţumită de film? o întrebă tatăl ei, în timpul cinei. Era mereu interesat de munca ei.

Chiar şi acum, secătuit de puteri, voia mereu să ştie la ce lucra şi cum mergeau lucrurile. Şi îi plăcea în continuare să se uite la filme la televizor.

— Da, sunt. Cred că este unul dintre cele mai bune filme ale mele. Păcat că Hunt nu este aici să îl vadă.

— Păcat din multe puncte de vedere. Sper că femeia aia va sta la închisoare o perioadă lungă de timp.

— Nu văd cum s-ar putea altfel. Cu delapidarea şi asasinarea lui Hunt, cred că i s-a înfundat de tot.

— Aşa şi merită, zise el hotărât. Nu nutrea niciun pic de milă pentru o criminală ca ea. Ceva nou de la avocatul tău sau de la FBI?

— Agentul special care se ocupă de caz tocmai ce m-a sunat. I-am spus că am să-l sun când ajung acasă. Am să-ţi spun despre ce este vorba.

Tatăl ei îi dăduse multe sfaturi preţioase pentru procesul civil. Avea în continuare o gândire juridică fără greş şi îi aducea mereu aminte de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună avocatului ei. Greg Thomas râdea când ea îi transmitea mesaje din partea tatălui ei şi era surprins de câte ori se dovedea că are dreptate. Sam citea în continuare revista Harvard Law Review şi îi plăcea să citească website-uri juridice pe computer.

În acea seară, Tallie aşteptă până ce tatăl ei fu gata de culcare şi nu plecă până ce nu îl înveli. Apoi plecă în linişte spre casă. Tatăl ei dormea deja. Îl sună pe Jim când ajunse acasă, şi acesta îi spuse care era oferta pe care guvernul i-o făcuse lui Brigitte. Era foarte conştiincios când venea vorba de a o ţine la curent cu noutăţile.

Trădarea

— Dacă pledează vinovată, sunt dispuşi să ceară doar cinci ani pentru delapidare. Dacă nu, e pradă sigură. Vor să treacă în înţelegere restituirea sumelor tale, folosind banii din vânzarea casei şi a lucrurilor din casă, a maşinilor, bani din conturile bancare, orice are. Se pare că statul o va judeca pentru crimă cu premeditare, iar avocatul ei încearcă să obţină o înţelegere cu statul pentru a servi ambele sentinţe în acelaşi timp, dacă este

condamnată sau dacă pledează vinovată.

— Şi cam cât ar însemna asta? întrebă Tallie pe un ton îngrijorat.

— Cinci sau şase ani pentru delapidare, poate opt sau zece pentru crimă. Nu e mult, dar e la prima infracţiune. Şi închisorile sunt foarte aglomerate. Dacă este achitată pentru crimă, ceea ce nu va fi cazul, ar putea lua cinci ani pentru delapidare sau judecătorul ar putea decide să fi dea mai mult şi să nu onoreze înţelegerea, dacă el consideră că este prea blândă. Şi nu uita că va avea un adaos la pedeapsă pentru abuz de încredere împotriva ta.

Cinci ani îi păreau foarte puţin lui Tallie, având în vedere ce făcuse. Zece ani pentru crimă păreau o pedeapsă mai rezonabilă, din moment ce luase o viaţă.

— Păcat că nu se mai foloseşte scaunul electric sau poate ghilotina, spuse Tallie pe un ton lipsit de milă. Nu înţeleg de ce ar vrea să ajungă la o înţelegere cu ea, având în vedere gravitatea crimelor ei.

— Pentru că ar face economie din banii contribuabililor şi te-ar scuti şi pe tine de o groază de stres dacă nu mai trebuie să mergem la judecată. O vom face, desigur, dacă nu recunoaşte, dar ar mai salva o parte din timpul tuturor.

Tallie trebuia să admită că nu aştepta cu nerăbdare procesul, ba chiar dimpotrivă, dar credea şi că Brigitte nu trebuia să scape atât de uşor.

— Vom vedea ce va spune avocatul ei mâine.

— Dacă îi reduce perioada petrecută în închisoare, ar fi nebună dacă nu ar accepta înţelegerea.

— Sunt de acord cu tine, spuse Jim hotărât. Dar ai fi surprinsă să afli câţi acuzaţi îşi doresc momentul de glorie în instanţă şi vor să îşi facă ieşirea din scenă în stil mare. Ar scăpa mult mai uşor dacă ar face o înţelegere în astfel de condiţii decât dacă s-ar duce la proces. În acest caz, ar fi un chin pentru toţi cei implicaţi, inclusiv pentru tine. Oricum, avem destul timp, mai sunt încă opt luni până la proces.

Tallie şi-ar fi dorit ca timpul să treacă mai repede. Simţea că avea de-a face cu situaţia aceasta deprimantă de ani de zile. Jim o asigură din nou că urmau să găsească un compromis bun pentru toată lumea, nu doar pentru tribunalul federal, care ar fi scăpat de un proces. Şi apoi vorbiră despre şcoala de vară de la New York la care mergea Max şi despre meciul de săptămâna asta al fiului lui, Bobby. Josh, celălalt fiu al lui, obţinuse o slujbă de vară la o firmă de avocatură, care îi plăcea foarte mult. Jim spuse

că, dacă nu ar fi jucat fotbal profesionist, i-ar fi plăcut să meargă la Drept, ca Max. Discutară mult despre copii, care erau în centrul vieţilor lor.

— Ce ai să faci acum, că ai terminat filmul? Ai alte proiecte în aşteptare? o întrebă Jim cu interes.

— Da, zise ea imediat. Cursuri de yoga, cumpărături, dormit până târziu, mers la cinema, citit scenarii, citit cărţi. Caut un alt film pe care să îl fac, zise ea cu sinceritate, dar nu vreau să mă grăbesc. Vreau o perioadă de pauză în care să mă lămuresc. Oricum, am nevoie de o pauză. Nu mă grăbesc să mă întorc la muncă, mai ales dacă va fi un proces, sau chiar două ori trei, incluzând un proces civil pentru a recupera banii. Trebuie să am timp pentru asta.

Avea să ia o pauză până ce vor şti cum va evolua situaţia legală. Trebuia să aştepte o perioadă lungă, dar nu puteau face nimic pentru a grăbi lucrurile. Guvernul şi, până la un anumit punct, judecătorul deţineau controlul. Tallie avea foarte puţine de spus în privinţa asta, deşi ea era victima.

— Pleci vara asta? îl întrebă brusc.

Îşi dăduse seama că ştiind că el urmărea procedurile şi îi dădea rapoarte regulate despre ceea ce se întâmpla îi oferea un anumit nivel de confort şi de siguranţă. Altfel, ar fi rămas complet în întuneric. Nimeni alcineva nu păstra contactul cu ea şi nici nu o informa sau o asigura aşa cum o făcea mereu Jim.

— Îmi duc băieţii la pescuit în Alaska, în ultimele două săptămâni din august, dar, altfel, am să fiu aici.

Şi ştiau amândoi că lucrurile se mişcau atât de greu, încât nu avea să se întâmple nimic cât timp era plecat. Pentru următoarele luni, cazul avea să avanseze foarte puţin.

Tallie şi avocatul ei aşteptau răspunsul avocatului lui Brigitte la plângerea civilă. Victor trecea din nou în revistă registrele pentru a vedea dacă mai pierduse şi alte sume de bani, FBI-ul aduna mai multe dovezi împotriva lui Brigitte şi acum statul examina toate probele în cazul asasinării lui Hunt. Părea că va dura o veşnicie. Jim simţea ce credea Tallie despre acest lucru din tonul descurajat al vocii sale.

— Cel puţin, acum e în arest. Nu mai este un pericol pentru tine şi pentru familia ta. Asta e mult. Nu trebuie să te gândeşti unde e sau ce face sau cât mai cheltuie din banii tăi.

Una dintre marile îngrijorări ale lui Tallie era legată de sumele pe

care îşi ipotecase Brigitte casa. Dacă Tallie urma să obţină clădirea sau sumele din vânzarea acesteia şi dacă Brigitte o ipotecase la sânge pentru a obţine mai mulţi bani, asta nu avea să o ajute deloc pe Tallie.

Şi Greg Thomas angajase experţi contabili, nu doar pentru a verifica conturile lui Tallie şi banii gheaţă lipsă, dar şi pentru a examina situaţia lui Brigitte, când aveau să o obţină de la bancă, pentru a vedea cum fuseseră cheltuiţi banii, în afară de sumele pierdute pe Rodeo Drive. Era un proces lung şi dureros. Şi, de când descoperiseră problemele, Tallie se simţea falită. Nu era, desigur, iar tatăl ei îi amintise faptul că nici măcar nu îşi dăduse seama că lipsesc bani, lucru care era jenant, dar asta se întâmpla adesea în cazul delapidărilor, dacă era o operaţiune inteligentă. Avea sentimentul că risipise o sumă consistentă de bani şi, de fapt, întreţinuse o altă persoană, care se servea pe ascuns cu bani, cu aceeaşi viteză în care aceştia intrau în cont. Pe termen lung, acum economisea bani, dar şi pierduse mult cât timp controlul fusese deţinut de Brigitte. Privind în retrospectivă, Tallie nu putea înţelege cum de avusese încredere atât de mare în ea şi cum apăruse o asemenea siguranţă în Brigitte de-a lungul anilor, încât să facă orbeşte tot ceea ce îi spunea aceasta. Crezuse că Brigitte îi uşurează viaţa şi că o protejează; în schimb, ea fusese duşmanul tăcut din mijlocul lor, furând tot ce îi pica în mână, material sau emoţional, chiar şi iubitul, şi încrederea ei. Fusese o experienţă şocantă, Victor Carson fiind şi el nervos din cauza asta.

Victor recunoscuse în faţa lui Jim că îi era frică să nu fie dat în judecată de Tallie din cauză că nu descoperise ceea ce făcuse Brigitte cu mai mult timp înainte. Iar Jim îi spusese că aceasta era mereu o posibilitate; din infracţiunea originală se năşteau adesea şi alte procese. Toată lumea avea de suferit. Şi, de fapt, Tallie discutase deja despre acest lucru cu Greg. Dacă Victor îi verifica toate conturile, de ce nu văzuse ce făcuse Brigitte? Nu exista nicio explicaţie plauzibilă pentru acest fapt decât aceea că fusese neglijent sau că fura el însuşi, ceea ce fusese eliminat acum ca posibilitate, confirmată de FBI. Dar nimic din toate astea nu-i plăcea, nimic nu îi oferea asigurări; nu mai putea avea încredere în nimeni, nu o mai proteja nimeni. Se simţea descoperită şi singură pe lume.

Jim îi promise să o sune şi să îi spună ultimele noutăţi înainte de a pleca spre Alaska, iar Tallie închise telefonul oftând. Totul părea atât de complicat şi de copleşitor; chiar şi cu ajutorul său. Şi nu existau niciodată răspunsuri simple, decizii clare, rezoluţii sau rezultate sigure. Avea

sentimentul să se afle în iad sau în purgatoriu şi că îşi va petrece eternitatea luptându-se cu delapidarea. Şi Jim o avertizase că majoritatea victimelor nu obţineau nimic sau foarte puţin înapoi. Delapidatorii îi cheltuiau, îi ascundeau sau toţi banii mergeau la Fisc pentru taxele pe care delapidatorul nu le plătise pentru banii furaţi, ceea ce lui Tallie i se părea ridicol. Ce criminal îşi trece banii furaţi în declaraţia de venituri? În ce formular trebuiau trecute sumele? Capitolul 22B: fraudă şi fonduri furate.

Era enervant în cea mai mare parte a timpului, deşi era recunoscătoare pentru informaţiile primite de la Jim, de explicaţii, consolare şi milă. Părea o persoană bună, dar nu putea schimba ceea ce se întâmplase şi nici nu putea afecta rezultatul final. Cel puţin obţinuse arestarea lui Brigitte şi adusese cazul destul de departe cât să poată face asta. De atunci, Tallie auzise poveşti de groază despre persoane care pierduseră sute de mii de dolari şi despre autorităţi care nu făcuseră nimic sau despre criminali care distruseseră toate dovezile astfel încât nu mai rămăsese nimic pe care să poată fi construit un caz. Jim îi tot reamintea că era norocoasă. Dovada pierderilor şi modul de operare al lui Brigitte erau destul de clare, până acum, şi el avea impresia că aveau un caz viabil pe care puteau să îl susţină în instanţă, dincolo de orice urmă de îndoială. Numele şi celebritatea lui Tallie aveau să fi ajute, iar faptul că Brigitte omorâse un martor potenţial împotriva ei era evident. Era o criminală până în măduva oaselor şi îşi bătuse joc de încrederea lui Tallie în toate modurile posibile, ceea ce nu dădea bine în sala de judecată.

Unul dintre lucrurile care o enervase pe Tallie era faptul că primise un „dosar de victimă” din partea unui sistem de informaţii computerizat, gândit pentru a informa victimele infracţiunilor. Era un efort care merita din plin şi care transmitea datele audierilor şi alte informaţii victimelor. Dar faptul că avea un „dosar de victimă” o oripilase pe Tallie. Nu dorea să fie victimă, parte dintr-o turmă anonimă de oameni care fuseseră proşti, naivi sau abuzaţi. Părea atât de greşit şi nu era modul în care voia să se identifice în faţa lumii. Victimă. O făcu să se înfioare când citi formularul.

Gândurile despre Brigitte şi delapidare nu îi dădură pace toată noaptea şi nu putu să adoarmă. Când o făcu în cele din urmă, avu coşmaruri. În visele ei, Brigitte continua să ţipe la ea şi încerca să o împuşte, şi Tallie se trezi tresărind la patru dimineaţă şi nu mai putu să adoarmă. Jim îi spusese că multe victime ale infracţiunilor mergeau la psihiatru pentru a trata trauma, dar, când îi sugerase asta, nu avusese timp,

iar acum nu ştia dacă voia să facă asta, deşi Brigitte chiar o traumatizase prin tot ceea ce făcuse.

Când se trezi şi merse la parter, citi ziarul de dimineaţă şi apoi îşi sună tatăl pentru a vedea ce face. Nu îi plăcuse cum arătase cu o seară înainte. Menajera lui răspunse la telefon şi îi spuse că nu dorea să se dea jos din pat în acea dimineaţă. Afirmase că nu era bolnav, dar că era obosit. În timp ce se îmbrăca, Tallie se hotărî să meargă la el şi să vadă cum se simte. Era o provocare să ai un părinte în vârstă, atât de fragil ca el, şi care locuia singur. Voia să fi respecte independenţa, dar şi să-l apere, în acelaşi timp. Şi se enerva şi devenea iritabil, dacă ea se agita prea mult în privinţa lui. Până acum, refuzase clar să stea cu cineva noaptea, dar Tallie îşi dădea seama că tatăl ei era din ce în ce mai rău.

Merse cu maşina până la el acasă şi când ajunse acolo îl găsi dormind. Nu dori să îl deranjeze, aşa că se aşeză în birouaşul de lângă dormitorul lui şi citi nişte reviste. Îl auzi foindu-se după o vreme şi intră să îl vadă.

— Cum te simţi, tată? îl întrebă cu un zâmbet.

— Obosit, zise el şi îi zâmbi la rândul lui. M-am gândit la delapidarea ta azi-noapte şi la tot ce s-a întâmplat cu Hunt. Îmi pare atât de rău, scumpo. Totul a fost atât de greşit. Şi am crezut mereu că e un tip atât de bun.

— Şi eu am crezut.

Oftă şi se aşeză pe un scaun, lângă patul lui. Şi acum Hunt era mort, numai din cauza judecăţii sale greşite atunci când se încurcase cu Brigitte. Îi afectase pe toţi şi păruse inocenţa întruchipată. Dar asta nu era o scuză ca el să aibă o aventură fără ştiinţa lui Talllie. Iar scuza că fusese şantajat sau că Brigitte îl obligase nu ţinea în faţa ei şi nici în faţa FBI-ului. Brigitte şi Hunt fuseseră lacomi, necinstiţi, imorali, amândoi, şi, la final plătiseră un preţ mare. La fel şi ea, dar viaţa ei nu fusese distrusă şi nu era moartă, precum Hunt. Era ceva pentru care putea să fie recunoscătoare, în timp ce se uita la tatăl ei cu ochi trişti. Ura faptul că era atât de obosit şi de slăbit.

— Va fi bine, tată, îl reasigură.

— Vreau să recuperezi cât poţi de mult. Fii dură, necruţătoare. Ai pierdut deja destul. Vreau să lupţi cum trebuie.

Cuvintele lui sunau de parcă se pregătea să plece în excursie undeva sau nu avea să mai fie acolo când toate acestea se vor întâmpla, şi asta o îngrijora chiar şi mai mult. Se gândi să sune doctorul şi observă că tatăl ei

avea dificultăţi de respiraţie. Aveau oxigen în casă, pentru urgenţe, dar nu voia să îl folosească fără sfatul medicului.

— Eşti bine, tată?

Toate sentimentele ei pentru el i se citeau în ochi şi în modul în care îi atinse uşor obrazul.

— Poate că am să mă ridic puţin. Am obosit să stau în pat.

Era o zi frumoasă, şi ea se întrebă dacă nu i-ar fi plăcut să iasă şi să stea în grădină. Şi, când îl întrebă, spuse că i-ar fi plăcut asta. Îi aduse halatul de mătase, albastru marin. El se îmbrăcă, merse la baie cu ajutorul cadrului şi ieşi pieptănat şi proaspăt bărbierit, iar ea îi zâmbi. Era foarte arătos şi nu îşi putea aminti nicio zi în viaţa ei în care tatăl ei să nu fi arătat imaculat şi bărbierit cu atenţie. O tachinase mereu din cauza părului ei încâlcit pe care jii-l prindea în vârful capului şi a înfăţişării neglijente. Îi spunea că nu avea timp să se gândească la astfel de lucruri atunci când lucra. Îi spunea că nu voia să piardă timpul ca să îşi facă părul sau să se îmbrace frumos, dar acum îşi dădea seama că ar fi trebuit să facă asta. Nu să ajungă la extremele la care ajunsese Brigitte, dar destul cât să arate feminină. Îi fusese mereu frică să nu cumva să rămână fără idei, dacă s-ar fi gândit şi la altceva. Începea să îşi dea seama, la treizeci şi nouă de ani, că poate nu era adevărat. Lui Hunt îi plăcea să spună că era un geniu, ceea ce ştia că nu e adevărat, dar se concentra pe munca ei, mare parte a timpului, atunci când nu se gândea la Max. Unele dintre cele mai bune idei îi veneau când se aştepta mai puţin. Şi nu voia să fie prinsă tocmai atunci cu un pieptăn în mână în loc dejun creion.

Îl conduse încet pe tatăl ei în grădină şi îl aşeză pe un şezlong. Avea o pălărie pentru a-l apăra de soare şi se aşeză şi ea pe un şezlong lângă el, întinzându-se să îl ia de mână. Rămaseră acolo la soare, ţinându-se în linişte de mână, pentru multă vreme. Stătea cu ochii închişi, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi unul dintre vechile tricouri ale lui Max, şi simţi că tatăl ei o strânge uşor de mână.

— Te iubesc, tati, spuse ea uşor, cu ochii închişi, simun du-se din nou ca un copil.

Îşi amintea toate momentele în care fusese aproape de ea în copilărie şi tinereţe, tot ceea ce făcuse pentru ea după moartea mamei ei, sprijinul fără margini pe care îl oferise pentru cariera ei, sfaturile înţelepte şi, în timp ce se gândea la toate acestea, pe chip i se prelinseră două lacrimi, dar şi le şterse repede, astfel încât el să nu le vadă. Nu voia să devină

sentimentală doar pentru că el era obosit şi bătrân sau pentru că ea avea o zi proastă.

— Şi eu te iubesc, Tallie, spuse el cu blândeţe şi apoi adormi şi îl auzi sforăind încet.

Zâmbi în sinea ei şi adormi întinsă pe şezlong, lângă el. Era o dimineaţă frumoasă şi liniştită şi se simţea la fel de aproape de el ca întotdeauna şi atât de recunoscătoare că îl avea. Se trezi după o vreme şi îşi retrase uşor mâna. Se oprise din sforăit şi părea că doarme liniştit în şezlong şi apoi, tresărind, Tallie îşi dădu seama că nu mai respira deloc. Îşi puse degetele pe gâtul lui pentru a-i verifica pulsul şi, brusc, intră în panică văzând că nu se simţea nimic şi nedându-şi seama de când nu mai respira, de un minut sau de o oră. Strigă la Amelia care era în living să sune la urgenţe şi apoi, cu toată puterea ei, îşi ridică tatăl în braţe şi îl puse pe iarbă şi începu să îi facă

Trădarea respiraţie gură la gură, dar era lipsit de viaţă. Încercă cu blândeţe să fi comprime pieptul şi continuă să respire în locul lui şi, după o eternitate, auzi sirenele în depărtare şi, brusc, lângă ea veniră bărbaţi în uniforme de paramedici şi preluară operaţiunea, iar Tallie îngenunche pe iarbă privindu-i şi plângând.

Se opriră după câteva minute, iar şeful paramedicilor o ajută să se ridice în picioare şi o duse în casă în timp ce ceilalţi îi acopereau tatăl.

— Îmi pare rău. Se pare că a murit liniştit, spuse el cu blândeţe.

Tallie era copleşită de plâns. Şi îşi dădu seama că tot ceea ce îi spusese în acea dimineaţă fusese un semn că îşi lua la revedere de la ea, chiar şi ultimul „te iubesc”, în timp ce cădea în somnul veşnic, ţinând-o în continuare de mână. Se bucura că şi ea putuse să îi spună acelaşi lucru, pentru ultima dată.

— Dormea, zise ea, oftând. Mulţumesc… îmi pare foarte rău…

Paramedicul o bătu uşor pe braţ şi se întoarse în grădină. Îl puseseră pe tatăl ei pe o targă, acoperindu-l complet, şi îl transportară spre ambulanţa parcată afară, împreună cu ei, în faţa casei, mai erau un camion de pompieri şi o maşină de salvare. Iar menajera tatălui ei o lua în braţe şi începu să plângă împreună cu ea.

Şeful paramedicilor se întoarse în casă pentru a-i pună câteva întrebări. Numele tatălui ei, vârsta, de ce boli suferise, dar, în esenţă, era vorba de bătrâneţe şi de ceea ce el însuşi numise „uzarea maşinăriei”. Nu avusese niciodată vreo boală serioasă şi nu iubise niciodată vreo altă

femeie în afară de mama ei sau pe altcineva mai mult pe lume în afară de fiica lui, şi ea ştia asta.

— Unde aţi vrea să îl ducem?

Se uită la el lipsită de expresie, neavând idee ce ar trebui să spună.

— Putem să îl ducem la morgă până vă decideţi, spuse el cu blândeţe şi ea păru îngrozită.

— Nu! Nu!… vă rog… daţi-mi doar un minut…

Scoase telefonul din geantă şi sună la informaţii pentru a afla numerele de telefon ale unei case de pompe funebre unde fusese la mai multe înmormântări. Tatăl ei nu fusese niciodată un om religios, dar voia o ceremonie la biserică pentru el şi o înmormântare creştinească, din moment ce se născuse protestant; dar, mai întâi, avea nevoie de o casă de pompe funebre.

Răspunseră imediat cu multă grijă, părând enervant de calmi, o asigurară că urmau să aibă grijă de tot şi îi spuseră ce să transmită paramedicilor. Putea să vină mai târziu să discute cu ei aranjamentele. Îi recunoscuseră numele imediat şi erau obişnuiţi cu celebrităţile şi cu familiile lor şi o asigurară că totul va fi tratat cu cea mai mare discreţie. Discuţia cu ei era tipul de lucru pe care l-ar fi făcut Brigitte înainte, iar acum nu avea pe nimeni care să o ajute.

Când termină de vorbit cu cei de la casa de pompe funebre, Tallie ieşi afară să le spună paramedicilor unde să fi ducă tatăl. Le dădu numele casei şi adresa şi aceştia o asigurară că o cunoşteau şi îşi exprimară din nou regretul. Tallie îi vedea silueta acoperită de o pătură pe targa din ambulanţă şi rămase plângând în tăcere pentru multă vreme. Doar cu câteva momente înainte, stătuse alături de ea, spunându-i că o iubeşte, şi acum nu mai era. Ştiuse că asta avea să se întâmple într-o zi, dar nu se gândise că va fi atât de curând şi fără avertisment. Nu era pregătită pentru asta.

Privi ambulanţa şi vehiculele de urgenţă retrăgându-se şi se întoarse în casă. Amelia plângea şi ea, şi se ţinură în braţe mult timp.

— Am crezut că e doar obosit, zise Tallie, blamăm du-se. Ar fi trebuit să sun la doctor de dimineaţă.

— Li venise vremea, spuse cu înţelegere femeia din Salvador. Şi ea îl iubise pe tatăl lui Tallie. A fost atât de obosit în ultima vreme. Cred că era pregătit.

Tallie nu voia să creadă asta, dar ştia că este adevărat. Şi acum nu mai avea tată. În ultima vreme, pierduse atât de multe persoane dragi şi pe

el, cel mai important dintre toate. Acum Tallie nu mai avea pe nimeni, nici măcar pe tatăl ei, doar pe Max.

— Dar eu nu eram pregătită de asta, zise tristă Tallie, întorcându-se în grădină pentru a-şi găsi sandalele. Îi văzu pălăria în iarbă şi izbucni din nou în plâns.

Voia să meargă acasă, era prea trist să mai rămână aici şi apoi trebuia să meargă la pompele funebre, pentru a face aranjamentele necesare. Şi ştia că trebuia să o sune pe Max şi să îi spună şi gândul ăsta o îngrozea. Şi ea avea să fie distrusă.

Tallie îi spuse Ameliei că putea merge acasă – fusese o lovitură şi pentru ea. Putea să se întoarcă luni pentru curăţenie. Tallie trebuia să decidă ce urma să facă acum cu casa lui şi să îi facă ordine în lucruri. I se părea că acum nu mai avea de făcut decât lucruri care îi produceau durere; se bucura că măcar terminase filmul şi nu mai trebuia să îşi facă griji şi pentru asta.

Se îmbrăţişă din nou cu menajera şi plecă. Se simţea atât de ruptă de realitate încât abia dacă putea conduce maşina. I se părea imposibil de crezut că, de dimineaţă, tatăl ei era în viaţă şi că acum nu mai era. Se terminase totul atât de rapid, dar, cel puţin pentru el, fără durere. Era recunoscătoare că se stinsese în pace. Dar se simţea distrusă din cauza pierderii suferite.

Tallie o sună pe Max din maşină pe drumul de întoarcere, dar intră căsuţa vocală, şi apoi Tallie îşi aminti că plecase cu cortul în weekend şi că probabil nu avea semnal acolo unde era. O făcu să se simtă chiar mai singură. Hunt nu mai era, Brigitte, tatăl ei la fel – nu avea pe cine să sune, cui să îi spună, cine să o ţină în braţe sau să o consoleze că îşi pierduse tatăl, care fusese cel mai bun prieten al ei din întreaga lume şi sprijinul ei de neclintit. Tallie se simţi pierdută când coborî din maşină şi îi sună telefonul. Nu voia să vorbească cu nimeni. Se uită şi văzu că era Jim Kingston. Îi răspunse cu voce răguşită, şi el îşi dădu seama că plânsese. Nu voia să o deranjeze, dar era îngrijorat să o audă atât de supărată. Uitase să îi spună ceva cu o seară înainte, aşa că sunase din nou.

— Eşti bine?

Ea clătină din cap, incapabilă să vorbească un minut.

— Nu, nu sunt… îmi pare rău… tata tocmai a murit acum câteva minute…

Nu se putea opri din plâns şi cu el putea vorbi.

— O, îmi pare rău… era bolnav?

Nu îi pomenise de asta şi ştia cât de apropiată era de el, din ceea ce îi povestise, dar poate că fusese mai discretă în privinţa bolii.

— Nu, era foarte obosit… era cam epuizat în ultima vreme… are… avea optzeci şi şase de ani.

Nu putea suporta gândul că trebuia să folosească timpul trecut când vorbea de el. Toată viaţa ei era la timpul trecut acum. Hunt, viaţa lor împreună, Brigitte şi acum şi tatăl ei.

— Vrei să vin la tine? se oferi el şi păru sincer.

Nu ştia ce altceva ar fi putut spune. „Îmi pare rău" nu părea destul. Şi ştia prin câte trecuse în ultima vreme. Părea că deja e prea mult. Şi ea simţea la fel.

— Nu ştiu…

Părea dezorientată şi speriată.

— Am să ajung într-un minut… Sunt la distanţă de doar câteva străzi.

Mersese la serviciu sâmbăta pentru a completa unele formulare pe care nu apucase să le rezolve. Pe biroul lui, se găsea mereu un munte de hârtii, iar Bobby era plecat în acel weekend, ceea ce îi oferea o şansă să recupereze.

Tallie închise telefonul, intră în casă şi nu îşi mai putu aminti cum ajunsese acolo. Mergea ameţită. Lăsă uşa de la intrare deschisă din greşeală, cu cheile în yală şi, câteva minute mai târziu, intră Jim. Fusese la Starbucks şi luase două latte pentru amândoi.

Închise încet uşa de la intrare şi intră în bucătărie. Ea stătea la masă şi se uita spre grădină fără să o vadă; apoi îşi întoarse privirea către el, părând surprinsă.

— Cum ai intrat?

— Ai lăsat uşa deschisă, zise el, dându-i cheile.

Îi arăta perfect de ce nu ar fi trebuit să rămână singură, deşi, cu Brigitte în arest, Tallie nu era în pericol din câte ştia el, dar nu era în starea în care să rămână singură, din ceea ce vedea el. De data asta, se afla acolo ca prieten, nu pentru o misiune FBI. Îi dădu una din cafele, iar ea luă o înghiţitură fără să se gândească, de parcă era robot. Ochii îi păreau fără viaţă, iar mâna în care ţinea paharul îi tremura.

— Mulţumesc, spuse încet şi apoi privirea ei o întâlni pe a lui. Era o persoană atât de minunată. După ce a murit mama, a devenit totul pentru

mine, exact cum eşti tu pentru copiii tăi, zise cu tristeţe. Fusese o relaţie specială precum nicio alta. Şi fusese atât de iubitor cu ea. A fost un bărbat atât de bun, spuse, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Jim nu spuse nimic, o mângâie doar pe umăr şi apoi ea se sprijini pe el şi el o trase în braţe ţinând-o strâns, îşi dorea să fi poată lua durerea şi pierderea, dar nu putea. Se agăţă de el şi plânse ca un copil. Şi apoi, în cele din urmă, se uită la el cu ochii roşii.

— Mulţumesc că ai venit. Nu ştiam pe cine să sun… nu mai e nimeni acum…

Ştia la ce se referă şi nu spuse nimic. Viaţa ei se schimbase foarte mult în ultima vreme şi acum se întâmplase şi asta.

— Pentru asta sunt prietenii, zise el încet.

Îi plăcea ideea de a fi prietenul ei, şi îi plăcea şi ei. Sub nicio formă nu ar fi putut să închidă doar telefonul după ceea ce îi spusese. Voia să vină şi să o vadă. Stătură în bucătărie, vorbind încet. Voia doar să fie acolo pentru ea.

— Mulţumesc că ai făcut asta, spuse ea din nou, iar el îi zâmbi cu blândeţe.

— Ştiu cum trebuie să te simţi. Am fost distrus când mi-am pierdut soţia. Jim se bucura să fie lângă ea, chiar dacă nu se cunoşteau prea bine. I se părea puţin ciudat să stea în bucătărie şi să plângă în prezenţa lui. Cel puţin ştii că a dus o viaţă bună şi că s-a dus liniştit. Dar ştiu că asta nu face lucrurile mai uşoare pentru tine. Uneori, viaţa nu este uşoară.

— Nu în ultima vreme, zise ea cu un zâmbet obosit. Aş vrea ca totul să se termine odată, oftă.

Era atât de istovitor şi de neliniştitor.

— Se va termina totul în curând, Tallie. Ştiu că ţi se pare o eternitate când treci prin aşa ceva.

— Da, ca o naştere, doar că nu te aşteaptă nicio recompensă la final.

— Vom încerca să recuperăm cât putem de mult din delapidare. Casa ei este un bun solid. Şi ştiu că procurorul cere un ordin de restituire în favoarea ta, dacă este condamnată sau îşi recunoaşte vina. Vei câştiga orice ar fi. Nu vei recupera tot ce-ai pierdut, dar, cel puţin, vei obţine o parte.

Şi, după cum îi reamintise Max, la un moment dat, nu mureau de foame pe stradă, dar era dureros să pierzi atâţia bani, chiar şi pentru Tallie.

— Vreau doar să se termine, spuse ea, şi apoi îşi închise ochii şi se sprijini de el, în timp ce el o luă în braţe. Vreau să se termine totul, toate

lucrurile oribile care se întâmplă şi nu se mai opresc.

— Lucrurile rele vin în ciorchine, precum strugurii. Ai observat? spuse el, şi ea începu să râdă.

— Da, struguri foarte, foarte, foarte acri. Am avut parte de cam mulţi în ultima vreme.

— Ştiu, zise el şi o mângâie din nou pe umăr.

Abia dacă îl cunoştea, dar aprecia faptul că era bun cu ea. Era recunoscătoare că nu era singură în acel moment. Era uşurată să mă şi el acolo.

— Cred că ar trebui să merg la casa funerară, spuse Tallie, părând că se teme îngrozitor de asta.

Nu se putea gândi la ceva mai rău. Se bucura că nu mersese la înmormântarea lui Hunt, iar acum trebuia să o organizeze pe cea a tatălui ei.

— Pot să merg cu tine? o întrebă cu respect, iar ea dădu din cap, apreciindu-i ajutorul şi sprijinul.

Se simţea foarte pierdută. Jim se gândi, în timp ce se uita la ea, că, pentru lume, era o celebritate şi o persoană importantă, dar tot ceea ce vedea era o femeie tristă care avea nevoie de ajutor, iar el era mai mult decât dispus să i-l ofere.

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea încetişor în timp ce merse să îşi ia geanta şi, câteva minute mai târziu, plecară.

Se gândi, pe drum, cât de diferit era totul acum. Se simţea foarte singură şi vulnerabilă. Faptul că fusese jefuită, înşelată şi minţită o făcea să se simtă aşa. Era o reamintire a faptului că suntem cu toţii fragili şi cât de repede se pot schimba lucrurile.

— Brigitte făcea totul pentru mine sau cu mine, spuse încet, în timp ce se îndreptau spre casa funerară. Dacă ai pe cineva care are grijă de tot este ca şi cum ai avea o mamă sau o soră mai mare. Nu am avut niciodată o soră şi mi-am pierdut mama când eram foarte mică, aşa că era minunat să am pe cineva care să mă apere şi care să aibă grijă de tot. Te face să te simţi în mare siguranţă, dar şi apoi mi-am dat seama că nu era deloc aşa. A fost de parcă am fost atacată de persoana în care ai cea mai mare încredere şi despre care crezi că nu îţi va face rău. Am simţit la fel şi în legătură cu Hunt, dar am fost mai afectată în cazul lui Brigitte. A fost cu mine mult mai mult timp. Şaptesprezece ani. Când am aflat ce făcuse a fost ca şi cum mi-aş fi pierdut un membru al familiei. Nu am avut niciodată o prietenă

apropiată pentru că am avut-o pe ea. Acum sunt pe cont propriu. Mă pot descurca, spuse ea, de parcă şi-ar fi reamintit singură, doar că e foarte greu.

De aceea venise Jim să stea cu ea în acea după-amiază, pentru că înţelegea perfect cum se simte.

— De aceea infracţiunile de genul ăsta sunt atât de îngrozitoare, spuse aruncând o privire spre scaunul din dreapta, unde stătea ea.

La picioarele ei se aflau pantofii de baseball ai lui Bobby, iar pe bancheta din spate trona una dintre bâtele lui. Viaţa sau maşina lui Jim nu avea nimic strălucitor, dar, alături de ea, se simţea în largul său.

— Tocmai de aceea pentru abuz de încredere se dau mai mulţi ani de închisoare. Este un lucru important. Nu este vorba doar despre bani – este vorba de a abuza de cineva care este total vulnerabil în faţa ta şi care are încredere în tine.

— Poate este o lecţie pentru mine să nu mă mai bazez pe nimeni, spuse ea cu tristeţe. Primise o lecţie dură despre ce ţintă importantă era şi cât de naivă fusese. Presupun că m-a făcut să fiu mai leneşă şi nu am avut grijă de mine.

Acum se simţea bine să îşi dea seama că putea avea grijă singură de ea, deşi, în ultima vreme, se gândise să îşi angajeze un asistent. Viaţa ei era prea agitată ca să nu aibă aşa ceva. Dar gândul de a începe să caute pe altcineva o deprima, mai ales după experienţa ei cu Brigitte.

— Trebuie să ai încredere în cineva, spuse el, şi ea scutură din cap.

— Poate că nu. Acum, în viaţa ei, erau din ce în ce mai puţini oameni în care putea avea încredere.

După ce tatăl ei murise, mai rămăsese Max, iar ea era foarte tânără. Nu se putea sprijini pe ea şi nici nu ar fi vrut să o facă – era copilul ei. Dar nu avea pe nimeni de aceeaşi vârstă şi nivel cu ea, ceea ce făcea ca gestul de prietenie al lui Jim să fie şi mai important.

Ajunseră la casa funerară. Parcă şi o urmă înăuntru. El purta jeanşi, un tricou şi pantofi sport, dar arăta serios şi plin de demnitate. Ea purta în continuare tricoul lui Max şi pantaloni scurţi, dar nu îi păsa. Conta ce avea în inimă, nu hainele cu care era îmbrăcată. Acest lucru nu se schimbase. Iar lui Jim îi plăcea ce era în inima ei. Era o femeie bună şi, după numeroasele lor conversaţii, timpul petrecut împreună şi tot ce aflase în urma investigaţiei, îi plăcea de ea. Ajunsese să o respecte mult. Nu semăna deloc cu persoanele de la Hollywood pe care le întâlnise înainte.

Responsabilul care era de serviciu era dornic să ajute şi politicos. Se

uitară la sicrie şi făcură planuri. Alese un program care avea să fie distribuit la biserică. Şi trebuia să aleagă o fotografie de-a tatălui ei, dar ştia deja pe care o dorea. Apoi să aleagă un costum cu care să fie îmbrăcat, să cumpere un loc la cimitir, să scrie necrologul, să aleagă muzica, să vorbească la biserică şi să găsească un preot care să ţină slujba. Erau atât de multe detalii la care trebuia să se gândească, încât o luă cu ameţeli.

Semnă o serie de formulare şi, o oră mai târziu, plecară, iar Jim o duse la cimitir, unde aleseră un loc liniştit, sub un copac, şi aranjă ca şi mama ei să fie mutată acolo, mai târziu. Tallie cumpără patru locuri, şi pentru ea şi pentru Max, lucru care i se păru oribil, dar voia să ştie că aveau să fie toţi împreună. Ura lucrurile pe care trebuia să le planifice acum. În acel moment, toată viaţa ei însemna pierdere şi moarte. Nu se putea gândi la ceva bun ce se întâmplase de o lungă perioadă de timp. Şi, după aceea, Jim o duse la Biserica Prezbiteriană din Bel-Air, pentru a face aranjamentele cu pastorul de acolo. Jim îşi petrecu întreaga zi cu ea. Când ajunseră acasă, era ora şase şi trebuia să scrie necrologul în acea noapte. Când intrară, se simţi epuizată şi îşi lăsă geanta din pânză să cadă pe canapea, apoi se uită la Jim.

— Mulţumesc. Nu aş fi putut să trec prin toate astea dacă nu ai fi fost tu.

El îşi dădu seama că era sinceră, iar ochii ei păreau a-i ocupa întregul chip. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi trimis-o la culcare, dar nu o cunoştea, aşa că nu putea să fi sugereze asta. În schimb, îi făcu o cană de ceai şi i-o dădu, în timp ce ea rămase pe canapea, părând distrusă. Zâmbi când luă cana din mâna lui.

— Era exact ceea ce ar fi făcut şi Brigitte. Îmi pare foarte rău că ţi-am ocupat toată ziua aşa.

— Nu am nimic de făcut weekendul ăsta, o asigură el. Îmi pare bine să fac asta. Vrei să merg să cumpăr ceva de mâncare? Frigiderul tău este gol din nou. Nu mănânci niciodată? o certă, iar ea izbucni în râs.

— Cumpăr ceva de la magazin, în drum spre casă, dacă îmi este foame. Hunt era bucătarul.

— Ei bine, poate ar trebui să angajezi unul. Altfel o să mori de foame. Nu ai niciodată mâncare în casă.

Era obişnuit să facă stocuri în frigider pentru cei doi băieţi în creştere. Cu ce avea ea de mâncare, nu puteai hrăni nici măcar o vrăbiuţă. Şi hamsterul lor mânca mai mult decât ea.

— Nu îmi place să fiu înconjurată de oameni, zise ea încet. Nu îmi place toată agitaţia aia. Şi nici să iau cina singură. Găteam când era Max acasă, până ce s-a mutat Hunt. Era un bucătar atât de bun şi nimeni nu a mai vrut să mănânce ce găteam eu, nici măcar eu. Zâmbi spre Jim. Găteşti?

— Instinctul de conservare. Când Jeannie s-a îmbolnăvit, a trebuit să hrănesc băieţii şi apoi şi după aceea. Sunt mai priceput la grătare, dar mă descurc. Sunt bun la comandat mâncare, mai ales chinezească sau pizza, spuse, iar ea începu să râdă. De ce să nu aleg eu ceva şi pentru tine, în seara asta?

Ea îl ascultă lipsită de expresie. Nu îi era foame şi nu mâncase nimic toată ziua.

— Nu cred că pot mânca, spuse ea cu sinceritate. Şi trebuie să scriu necrologul până mâine.

Trebuia să meargă acasă la tatăl ei şi să ia fotografia pentru programul ceremoniei, dar nu o lăsa inima să meargă acolo în acea seară, după tot ce se întâmplase doar cu câteva ore înainte.

— Trebuie să mănânci ceva, insistă Jim.

— Am să înghit ceva mai târziu, zise ea ezitant, iar Jim izbucni în hohote.

— Da, o lămâie. Am văzut ce ai în frigider.

Râse şi ea.

Plecă un pic mai târziu, iar ea merse să lucreze la necrolog. Încerca să îşi aducă aminte toate detaliile importante ale vieţii lui, dar continua să se gândească la Jim. Fusese atât de bun cu ea întreaga zi şi nici măcar nu ştiuse ce să spună ca să-i mulţumească. Şi, la ora opt, când scria cu furie la computer şi lucrurile începuseră să se mai calmeze, se auzi soneria şi se dovedi că îi trimisese un adevărat ospăţ cu mâncare chinezească. Era destul pentru câteva persoane şi mai rămânea şi pentru a doua zi. Îl sună ca să-i mulţumească, iar el îi spuse să aibă grijă şi să mănânce tot, iar ea promise că aşa avea să facă. Era miezul nopţii când termină necrologul şi, satisfăcută de cum îi ieşise, mâncă atunci ce îi trimisese Jim. Îi trimise un SMS pentru a-i mulţumi din nou şi, cum el nu răspunse, se gândi că adormise.

În acea noapte, rămase multă vreme trează, gândindu-se la tatăl ei şi la tot ceea ce se întâmplase. Trebuia să îi spună şi lui Max, la întoarcerea acesteia din excursia cu cortul. Lui Tallie îi era groază de acel moment, ştiind ce pierdere imensă avea să fie şi pentru ea.

Jim o sună a doua zi şi o întrebă cum se simţea. Ea îi mulţumi din nou pentru cină şi el o întrebă dacă mai putea face ceva.

— Nu cred. Dar, mulţumesc, Jim. Ai fost minunat.

— Sună-mă, dacă ai nevoie de mine. Şi nu uita să mănânci!

Mai ronţăi ceva din mâncarea chinezească, şi apoi merse acasă la tatăl ei să găsească fotografia, să fi ia un costum cu care să îl îngroape, cu cravată, cămaşă şi pantofi. Fotografia pe care voia să o folosească era de când avea cincizeci de ani şi ea era mică. Era aşa cum şi-l aducea aminte mereu, şi îşi dădu seama că semăna acum foarte mult cu el tânăr. Găsi şi o cutie cu fotografii de-ale mamei ei şi se hotărî să le ia cu ea. Lăsă costumul la casa funerară, le dădu necrologul şi se întoarse acasă. Iar Max o sună în momentul în care intră pe uşă.

— Bună, mamă. Cum a fost weekendul tău?

Părea plină de viaţă şi fericită şi spuse că se distrase cu prietenii ei. Făcuseră rafting în New Hampshire.

— Nu prea grozav, spuse Tallie oftând şi aşezându-se, temându-se de ceea ce trebuia să spună. Max… sunt veşti proaste. Începu apoi să plângă. Bunicul a murit ieri. În somn. Nu a suferit. Pur şi simplu, s-a dus.

Max izbucni în plâns în momentul în care auzi cuvintele mamei sale.

— Ai fost cu el? întrebă printre sughiţuri.

— Îl ţineam de mână. Mi-a spus că mă iubeşte şi apoi a adormit. Eram în grădină, dar fusese foarte obosit în ultimele zile.

— O, mamă… îmi pare atât de rău… Vin acasă mâine. Era deja prea târziu ca să mai prindă un avion în acea zi.

Era aproape nouă seara la New York.

— Iau primul avion de mâine-dimineaţă.

Tallie îi rezervase deja un loc şi îi spuse la ce oră era.

— Înmormântarea este marţi.

— O, Doamne… bietul bunic… şi biata de tine… Lui Max îi părea rău că nu era acolo să o ţină în braţe. Mama ei trecuse prin atâtea. Te pot ajuta cumva cu înmormântarea?

— Nu, am rezolvat ieri. E cam totul organizat.

Iar necrologul care urma să fie publicat în ziar luni dimineaţă avea să anunţe pe toată lumea de înmormântarea de marţi, iar luni seara se organiza un priveghi la casa funerară. Înmormântarea propriu-zisă urma să fie privată, ca şi în cazul lui Hunt. Tallie nu voia să fie decât împreună cu Max la final, lângă groapă. Şi îşi dăduse seama în acea după-amiază că

oamenii vor dori să vină la ea acasă, după funeralii şi îngropăciune. Putea să fi anunţe la biserică. Trebuia să sune o firmă de catering de dimineaţă, dar nu credea că mai uitase ceva. Fusese foarte eficientă.

Mai vorbi o vreme cu Max, aceasta urmând să ajungă în L.A. la ora unsprezece. Diferenţa de fus orar lucra în favoarea lor, cum se deplasa spre vest, iar Tallie se simţi uşurată că aveau să fie împreună. Era prea greu să înfrunte totul singură. O făcea să fie şi mai recunoscătoare pentru faptul că îl avusese pe Jim alături de ea cu o zi înainte. Ar fi fost infinit mai greu fără el. Nu îi spuse acest lucru şi lui Max, nu i se păru important. Dar el o sună în aceeaşi seară, pentru a vedea ce mai face.

— I-ai spus fiicei tale?

Se gândise la ea toată după-amiaza.

— Da, răspunse Tallie tristă.

— Cum se simte?

— Bine. Tristă. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut, Jim.

— Bun, anunţă-mă dacă te mai pot ajuta cu ceva.

E suficient să dai un telefon.

Nu avea senzaţia că încerca să profite de ea sau de situaţie. Era doar un bărbat bun, care încerca să fi fie prieten, şi era recunoscătoare pentru asta.

Max ajunse acasă a doua zi, la prânz, şi îşi îmbrăţişă mama, izbucnind amândouă în plâns. Niciuna din ele nu îşi putea imagina cum ar fi viaţa lor fără Sam. Tallie se simţea de parcă ar fi naufragiat în mijlocul pustietăţii împreună cu Max şi că acum se agăţau de resturile navei şi una de alta pentru a supravieţui. Tallie nu putea spera decât că vor ajunge în curând la adăpost. Se simţea de parcă fusese în mijlocul furtunii prea mult timp. Trecuseră luni, dar, cel puţin durerea pe care o simţea era pură, curată şi necomplicată. Nimeni nu o trădase, nu o minţise şi nu o înşelase şi nici nu furase de la ea. Pierduse doar o persoană pe care o iubise cu toată fiinţa ei. Era de parcă inima îi fusese tăiată în două cu un bisturiu. Era lipsit de orice urmă de milă.

capitolul 17

Funeraliile lui Samuel Lewis Jones erau elegante şi solemne. Tallie se gândi că i-ar fi plăcut şi lui. Florile albe îmbrăcau frumos biserica, sicriul era din mahon închis la culoare, biserica era plină şi îi dăduse preotului destule informaţii despre viaţa tatălui ei, astfel încât elogiul era plin de semnificaţii şi emoţionant.

Iar Tallie spuse câteva cuvinte despre ce om extraordinar fusese. Toţi colegii şi prietenii apropiaţi pe care îi avusese muriseră înaintea lui, aşa că nu era nimeni care să vorbească despre cariera lui deosebită, despre realizările şi victoriile lui, despre cât de bun prieten fusese, despre cum fusese ca tată, cu excepţia ei. Dar se descurcă bine. Majoritatea celor care veniseră îi fuseseră cândva clienţi, mult mai tineri decât el şi care erau acum oameni în vârstă, din moment ce el se pensionase cu zece ani înainte. Mai erau şi unii dintre oamenii cu care Tallie avea legături de afaceri. Îl văzu pe Victor Carson, singur, în ultimul rând de strane şi îşi mai zări şi câteva dintre cunoştinţe şi unii prieteni. Era o asistenţă considerabilă pentru un om remarcabil care fusese foarte iubit şi respectat. Când ieşi cu Max din biserică, ţinându-se de mână şi cu lacrimile scurgându-li-se pe obraji, îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jim, în costum închis la culoare, salutând-o solemn din cap, iar ea îi răspunse la rândul ei.

Rămaseră lângă biserică vreme de câteva minute şi invită lumea să vină acasă mai târziu, după-amiază. Îl invită şi pe Jim, care spuse că nu doreşte să deranjeze în astfel de momente.

— Nu deranjezi. Şi cel puţin ai să mănânci ceva ca lumea la mine acasă, zise ea încet, iar el râse şi spuse că avea să vină.

Îi spuse câteva cuvinte şi lui Max. Şi apoi ea şi Max plecară spre cimitir, pentru a-şi lua adio de la Sam. Era extrem de dureros pentru amândouă să îl lase acolo, iar Tallie părea de-a dreptul distrusă când se întoarse acasă. Câteva persoane ajunseseră deja acolo, iar Max şi Tallie merseră la ele, pentru a le mulţumi că veniseră. Pe multe dintre ele Tallie nu le cunoştea, erau cunoştinţe de-ale tatălui ei, dar se bucurase să vadă câtă lume venise pentru a-l conduce pe ultimul drum.

Tallie şi Max păreau foarte serioase îmbrăcate în rochii negre pe care Tallie le găsise în dulap. Se simţea ca o sperietoare de ciori în ea, dar dorea să îşi onoreze tatăl aşa cum se cuvine. Şi, oricum, era frumoasă, chiar şi într-o rochie neagră, simplă, iar Max era drăguţă şi tânără. Oamenilor le

făcea plăcere să o cunoască, să întrebe unde a făcut şcoala şi care era specializarea şi ea era mândră să spună că urma să fie avocat precum bunicul ei. Şi Tallie era mândră de ea.

Jim sosi cam la o oră după ce ajunseră de la ceremonie. Adusese un braţ de trandafiri albi şi îl rugă pe unul dintre chelnerii trimişi de firma de catering să fi pună în vază. Tallie era mişcată de gest şi, împreună cu Max, stătu de vorbă cu el vreme de câteva minute şi apoi merseră să le salute şi pe celelalte persoane care soseau, iar Jim mai vorbi cu vreo câţiva musafiri înainte de a pleca discret, ceva mai târziu.

Max comentă situaţia în acea seară, în timp ce ea şi Tallie căutau ceva de mâncare în frigider.

— Jim chiar pare un tip de treabă, mamă.

— Aşa şi este. M-a ajutat să fac toate aranjamentele sâmbătă. A fost de mare ajutor. Nu am mai făcut niciodată aşa ceva fără Brigitte.

Dar totul mersese foarte bine, iar firma de catering se prezentase foarte frumos acasă. Tallie îi mai folosise şi înainte.

— Când e procesul lui Brig, mamă?

Max pierduse şirul datelor. Stăteau desculţe în bucătărie, mâncând resturi. Discuţia despre Jim îi reamintise de asta.

— Aăă… Lui Tallie nu îi plăcea deloc să se gândească la asta. Este foarte încurcat. Procesul pentru delapidare este în aprilie. Cred că procesul cu statul pentru crimă este după asta şi cred că procesul civil va fi peste un alt an sau înainte de asta. Va fi destul de ocupată la anul, spuse Tallie fără milă, iar Max dădu din cap. Nu pot să reţin exact.

FBI-ul, contabilii de la criminalistică şi Victor continuau să adune dovezi ale delapidării pentru a închide cazul şi nu aveau nevoie de prea multe date de la ea în acest moment. Aveau toate informaţiile. Procesul pentru crimă nu o implica, cu excepţia faptului că trebuia să depună mărturie despre telefonul pe care i-l dăduse Brigitte înainte de a merge să îl ucidă pe Hunt şi despre tot ceea ce spusese înainte de asta. Iar Greg Thomas pregătea procesul civil, care implica, de fapt, doar recuperarea sumelor, cât de mult se putea, de la Brigitte, dar până la procesul civil mai era mult. Tallie vorbea regulat cu Greg Thomas, dar era încă foarte departe. Ambele entităţi guvernamentale sperau că Brigitte avea să pledeze vinovată, dar aceasta nu fusese de acord să o facă. Pledase nevinovată pentru ambele capete de acuzare şi se menţinea pe poziţii, dar asta se putea schimba oricând, având în vedere că se apropiau datele proceselor.

Deocamdată, era totul suspendat cumva în spaţiu. Şi pentru Tallie finalul părea foarte departe. Tânjea după ziua în care termenele proceselor şi formalităţile aveau să rămână în spate, în loc să le simtă planând deasupra lor, la distanţă, ca o ameninţare. Lui Tallie îi era groază de toate astea.

— A fost atât de proastă, spuse Max când mergeau la etaj împreună, după ce mâncaseră.

Max fusese învoită pentru o săptămână de la şcoala de vară, pentru a participa la înmormântarea lui Sam. Şi apoi Tallie avea să rămână din nou singură. Era atât de recunoscătoare că o avea acum pe Max acasă.

— Şi-a distrus complet viaţa, spuse Max despre Brigitte, munca, relaţia cu tine, cariera, încrederea, credibilitatea. Îşi va pierde casă, va sta ani de zile în închisoare… şi pentru ce? Pentru câteva haine de pe Rodeo, nişte bijuterii şi o casă frumoasă? Şi a omorât un om. A distrus vieţile tuturor, chiar şi pe a ta.

— Nu mi-a distrus viaţa, zise Tallie căzută pe gânduri, dar, în mod evident, mi-a influenţat-o.

— Clar. Ai ajuns singură, fără un milion de dolari şi cu un iubit mort.

— Da, e mort. Dar, oricum, nu ar fi rămas cu mine. Era deja cu altcineva.

— Dar aţi muncit împreună şi aţi fi putut să rămâneţi prieteni. Şi avea şi el dreptul la viaţă.

Max era pe drept cuvânt revoltată şi fusese aşa încă de când se întâmplase.

— Da, fu de acord Tallie.

Totul era foarte trist.

— Ce se întâmplă cu filmul? întrebă Max. Când iese?

— Înainte de Crăciun. Pe 15 decembrie.

Vorbise recent la birou şi la studio şi urma să fie ceva agitaţie, căci fusese ultimul film produs de Hunter Lloyd. Dar cu sau fără agitaţie, Tallie era mulţumită de film. Era, în mod clar, cel mai bun film al lor şi poate cea mai bună realizare a sa. Spera să aibă succes, pentru a-l omagia. Şi nu ar fi fost rău nici să recupereze ceva din banii pierduţi odată cu delapidarea comisă de Brigitte.

— Am să merg cu tine la premieră, se oferi Max, iar mama ei păru încântată. O să fiu în vacanţă atunci. Poate o să fii nominalizată din nou la Oscar, spuse Max plină de speranţă.

— Mă îndoiesc, dar avem întâlnire la premieră, confirmă Tallie. Se dezbrăcară şi se băgară amândouă în pat cuibărindu-se şi urmărind un film la televizor.

Fusese o zi lungă, dar, cum erau împreună, nu era atât de rău. Dar erau de acord cu faptul că urma să le fie foarte dor de Sam. Avea să lase un gol de neumplut în viaţa lor.

capitolul 18

Înainte de a pleca în Alaska, Jim îi aduse pe ambii băieţi acasă, să le cunoască, pe Tallie şi pe Max. Voia ca Tallie să fi cunoască, şi ea fu impresionată de cât de maturi şi de politicoşi erau. Era uşor să vezi cât de devotaţi erau toţi trei unul altuia şi cât de apropiaţi. Formau o familie frumoasă şi amândoi erau băieţi frumoşi. Iar Josh părea mai matur de cei nouăsprezece ani ai săi. Max terminase şcoala de vară, iar Tallie se amuză să vadă că părea impresionată de cât de bine arăta Josh. Era un puşti foarte arătos.

Cei doi tineri vorbiră despre Facultatea de Drept. Josh admise că era nehotărât dacă să joace fotbal profesionist sau să studieze Dreptul. Şi era clar din comentariile lui care din variante ar fi fost preferată de tatăl său. Jim spera ca Josh să aleagă Dreptul. La final, i-ar fi adus mai mult. O carieră în fotbal era tentantă, dar era epuizantă şi de scurtă durată. Iar lui Jim îi plăcu să audă ce avea de spus Max despre asta. Pentru ea, alegerea era clară. Bunicul ei o convinsese cu ani în urmă şi se bucura să se pregătească pentru Drept la NYU.

Tallie le pregăti prânzul şi stătură în grădină, înainte ca Jim şi băieţii să plece să mai facă diverse cumpărături. Plecau a doua zi în Alaska. Şi, până plecară de la Tallie, între cei trei tineri se puseseră deja bazele unei prietenii. Josh îi spusese lui Max că avea să o sune înainte de întoarcerea în Michigan şi de plecarea ei la NYU. O invitase chiar la unul dintre meciurile lui din toamnă. Şi ambii părinţi păreau încântaţi când îşi luară la revedere.

— Distracţie plăcută în Alaska, îi zise Tallie lui Jim la plecare, iar Max îi conduse pe băieţi la maşină. Ai nişte copii minunaţi, spuse Tallie încet, iar Jim zâmbi.

Îi plăcea să audă asta, din moment ce şi el era de aceeaşi părere.

— Şi tu. E o fată minunată. Şi frumoasă, pe deasupra. Seamănă leit cu tine.

Era chiar mai înaltă decât mama ei, dar, între cele două, asemănarea era frapantă. Întâlnirea fusese un succes, ambele familii fiind impresionate una de cealaltă. Erau copii sănătoşi, normali, în fiecare caz cu câte un singur părinte dedicat în totalitate lor, şi efortul chiar meritase.

După ce plecară, Max făcu nişte comentarii din care reieşea că este, pur şi simplu, entuziastă.

— Sunt ca lumea, mamă. Iar Josh este cu adevărat simpatic. Îmi place şi Jim. Iar Bobby este chiar dulce. Îi plăcea modul în care, evident, se înţelegeau unul cu altul şi aveau o relaţie de dragoste şi respect reciproc. Chiar putem merge la unul dintre meciurile lui? Era încântată de idee. Aş putea veni cu avionul şi cu unii dintre colegii mei de la şcoală, sugeră ea, iar Tallie zâmbi.

Josh şi Max se înţeleseseră evident.

— Poate. Să vedem ce se întâmplă la toamnă.

Tallie dorea să înceapă să citească scenarii în timpul verii. Căuta un nou proiect de când renunţase la următorul film când pusese capăt relaţiei cu Hunt, aşa că era deschisă în faţa noilor proiecte şi idei. Ştia că cea mai bună modalitate de a-şi reveni din trauma ultimelor luni era munca ei şi era nerăbdătoare să se implice din nou în ceva. Nu avea idee cât urma să dureze până putea să găsească scenariul potrivit şi erau şanse să dureze mult. În ciuda lucrurilor care se întâmplaseră, îi lipsea activitatea de la terminarea ultimului film şi ştia că mai trebuia să facă şi altceva. Trebuia să înceapă să îşi caute un nou asistent, ceea ce urma să fie o schimbare importantă, după ce lucrase şaptesprezece ani cu aceeaşi persoană. Nici măcar nu ştia de unde să înceapă sau cum putea să mai aibă încredere din nou în cineva, dar avea nevoie de ajutor.

Jim o sună de două ori din Alaska, doar ca să vadă ce mai face, şi fu fericită să îl audă. Nu îi spuse nimic lui Max pentru că nu voia să acorde prea multă importanţă telefoanelor. Era doar prietenos şi îşi făcea griji pentru ea, dar nu voia să pătrundă mai adânc în problemă. Dar îi plăcea ideea unei noi întâlniri între cele două familii. Totul decursese bine când se întâlniseră, iar copiii erau atât de importanţi pentru amândoi, încât acesta reprezenta un plus important. Nu îi era greu să şi-i imagineze prieteni. Avea multe în comun cu Jim, din moment ce îşi crescuseră singuri copiii.

Când Jim şi băieţii se întoarseră din Alaska, Tallie sunase deja două firme de recrutare şi începuse căutările pentru un nou asistent. Se întâlnise cu câţiva candidaţi, dar nu îi plăcuse niciunul. Erau prea plini de tupeu, prea îndrăzneţi, prea meschini sau prea prinşi de scena Hollywoodului. Şi ea, şi Max fuseseră amândouă scoase din sărite când una dintre femeile care venise la interviu părea ciudat de asemănătoare cu Brigitte, copiindu-i chiar şi gesturile şi inflexiunile vocii. Max comentase că trebuie să fi avut acelaşi chirurg plastician, făcând-o pe Tallie să râdă. Dar nu îşi mai dorea un alt fotomodel pe post de asistentă. De data asta îşi dorea o persoană

liniştită şi modestă, cu picioarele pe pământ. Nu voia o debutantă la bal, un moştenitor cu fond fiduciar, o fostă actriţă sau vreo persoană prea epatantă sau prea impresionantă de succesul lui Tallie. Voia un cal de povară nepretenţios, cum era şi ea.

Prima candidată interesantă veni în ziua în care Max se întoarse la NYU, care o plăcu şi ea. Studiase literatură engleză şi făcuse seralul la UCLA, cât lucrase ca ajutor de soră medicală. Era deşteaptă, abia trecută de treizeci de ani, şi mai recent lucrase ca asistentă, vreme de cinci ani, a unei scriitoare cunoscute. Slujba se terminase când femeia pentru care lucra se căsătorise şi se mutase în Europa.

Părea ordonată şi curată şi veni la interviu îmbrăcată într-un tricou alb, simplu, cu jeanşi şi pantofi sport Converse. Era divorţată şi nu avea copii şi îi plăcu lui Max imediat ce vorbiră câteva minute. Avea ceva mămos şi grijuliu în ea, ceea ce era de ajutor în acest tip de slujbă. După o oră, Tallie îi sugeră o perioadă de probă în următoarea săptămână. Îi explică faptul că relaţia cu fosta asistentă se terminase traumatizant, dar nu intră în detalii. Bănuia că, probabil, agenţia de plasare o avertizase de la început. Şi Tallie îşi dădu seama că pentru cineva nou nu putea să fie uşor să fi ia locul lui Brigitte. Îşi făcuse de minune meseria, iar Tallie era obişnuită cu ea. Avea să aibă nevoie să se obişnuiască să lucreze cu cineva nou.

— Îmi place de ea, mamă, comentă Max, după ce femeia plecă.

Observaseră amândouă că aceasta conducea o camionetă, şi lui Tallie îi plăcea şi acest lucru. Nici vorbă de vreun Aston Martin sau altă maşină luxoasă. Era exact ceea ce ceruse Tallie, o persoană deşteaptă, capabilă şi cu picioarele pe pământ. Numele ei era Megan McCarthy, avea pistrui şi era roşcată, iar părul şi-l purta într-o coadă împletită la spate. Şi ştia multe despre industria filmului de la fostul ei loc de muncă.

— Şi mie îmi place, spuse Tallie încetişor. Vom vedea cum merge.

Nu voia să fie prea entuziasmată încă. În acest moment, contabilitatea lui Tallie nu era în descrierea postului. Victor se ocupa de toate astea pentru ea şi îşi trimitea unul dintre contabili la ea acasă, o dată pe săptămână, pentru a strânge informaţii şi a plăti facturile.

Şi, în restul zilei, după interviul cu Megan, Tallie o ajută pe Max să îşi împacheteze muntele de lucruri pe care îl lua înapoi la New York. Merseră apoi la cină la Ivy în acea seară. Le reamintea de Sam, iar Tallie se strădui să îşi stăpânească lacrimile când se aşezară la masa la care

stătuseră şi ultima oară când fuseseră acolo. Îi era foarte dor de el, la fel de dor îi era şi lui Max. Îi simţeau teribil lipsa. Tallie încă nu îi sortase lucrurile şi nu îi golise casă, nici nu o vânduse, dar nu putea să facă asta încă. Amelia continua să vină în fiecare zi şi să păstreze curăţenia, deşi Tallie îi sugerase să îşi caute o slujbă cu jumătate de normă. Nu prea mai avea nevoie de ea decât de câteva ori pe săptămână, cel mult.

Când Max se întoarse la NYU, ca studentă în anul doi, Tallie începu să citească scenarii serios, căutându-şi următorul proiect. Se simţea, în cele din urmă, gata să se gândească la asta şi să se întoarcă la muncă. Erau câteva scenarii care îi plăceau, deşi niciunul pe care să dorească să îl ducă mai departe, dar se bucura de procesul de a alege dintre ele. Doar făcând asta şi se simţea mai bine decât se simţise în ultimele luni. Era distractiv şi îi dădea un sentiment de împlinire, şi era parte din procesul de vindecare pentru ea. Munca fusese întotdeauna salvarea ei timp de mulţi ani, mai ales când vremurile nu erau prea bune.

În săptămâna de după plecarea lui Max, veni Megan şi începu să organizeze activitatea lui Tallie. Era sinceră şi deşteaptă, iar lui Tallie îi plăcea de ea. Cele două femei semănau foarte mult din unele puncte de vedere, iar Tallie avea mult mai multe în comun cu ea faţă de câte avusese cu Brigitte, care fusese exact opusul lui Tallie. Şi, după o săptămână de probă, realizaseră atât de multe, iar Tallie se simţea atât de bine în compania ei, încât îi oferi postul. Erau amândouă încântate şi, când îi spuse la telefon şi lui Max despre asta, în timpul uneia dintre lungile lor conversaţii, şi ea fu de acord.

Viaţa se întorcea încet la normal, în ciuda schimbărilor imense care avuseseră loc. Trei oameni importanţi dispăruseră din viaţa ei, Sam, Hunt şi Brigitte, dar, în cele din urmă, apăreau chipuri noi, iar Megan părea un plus de valoare. Iar conversaţiile lui Tallie cu Max deveniseră chiar şi mai plăcute decât înainte. Max o învăţase să folosească ilhat înainte de plecare şi se puteau vedea pe ecranul computerului în timp ce vorbeau. Era amuzant pentru amândouă şi o făcea pe Tallie să creadă că Max era acolo, cu ea, din moment ce o putea vedea. Max o tachina pe mama ei spunându-i că devine high-tech.

Când Tallie nu citea scenarii, începuse împreună cu Megan să sorteze lucrurile din casa lui Sam, iar Megan se dovedi a fi extrem de pricepută la împachetat lucruri, fapt care o emoţiona pe Tallie. Megan era blândă şi sensibilă şi ştia când să o lase singură şi să facă altceva când Tallie dădea

peste lucruri care o supărau sau o emoţionau, unele dintre acestea având legătură cu mama ei.

Scopul lui Tallie era să golească locuinţa lui Sam până la finalul anului şi să o zugrăvească, înainte de a o scoate la vânzare. Nu voia să se grăbească şi să distrugă acel loc, şi era trist să dea la o parte toate obiectele, hârtiile, cărţile şi amintirile care însemnaseră atât de mult pentru tatăl ei sau care i-l aduceau în memorie. Lăsase tot ce avea lui Max, inclusiv casa. Nu avea multe, dar urma să fie o măsură de siguranţă pentru ea pe viitor, mai ales după ce vindeau casa. Banii aveau să fi fie de folos la terminarea şcolii, până la care mai erau câţiva ani. Iar Sam profitase de faptul că nu se mai plăteau taxe dacă se sărea peste o generaţie lăsându-i totul lui Max, şi ştiind că Tallie nu avea nevoie de bani.

Tallie şi Megan făceau progrese, iar Megan era de ajutor şi foarte respectuoasă, în vreme ce Tallie se obişnuia uşor cu ea. Era foarte diferită de Brigitte, ceea ce părea un lucru bun. Nu avea strălucirea şi stilul predecesoarei sale şi nu avea interesul de a se afla în lumina reflectoarelor. Voia doar să îşi facă treaba şi să ajute de câte ori putea, şi avea capacitatea şi dorinţa de a lucra ore la rând.

Tallie vorbea din când în când cu Jim, deşi nu îl mai văzuse de dinainte de a pleca în excursie în Alaska cu băieţii. O sună să vadă ce făcea, dar nu mai avea nimic nou despre cazuri. Toate datele proceselor erau în continuare atât de îndepărtate, încât nimic nu se mişca cu viteză şi nici nu avea să o facă, pentru o perioadă, încă se mai adunau dovezi în privinţa acţiunii penale, iar Brigitte era în închisoare, în aşteptarea procesului. Jim auzise de la cineva, de la Departamentul de eliberări condiţionate, că nu avea nicio remuşcare pentru ceea ce făcuse, nici măcar pentru faptul că îl omorâse pe Hunt. Simţea că o înşelase, aşa că gestul ei fusese justificat şi părea că se simţea îndreptăţită la ceea ce avea Tallie; comentase că oricum folosise mai bine banii decât ea. Iar Jim îi spuse lui Tallie că nimic din toate acestea nu îl mai surprindea. Spunea că era tipic pentru acest gen de persoană.

Tallie crezuse mereu că avea să mai audă ceva de la ea, la un moment dat, să îşi ceară scuze pentru ceea ce făcuse, că furase de la ea şi se culcase cu Hunt, dar nu primi nicio veste, niciun rând, niciun mesaj, niciun cuvânt. Era de parcă nici nu s-ar fi cunoscut, iar Tallie ar fi fost o străină pentru ea. Jim spuse că se încadra în portretul clasic al sociopatului, fără remuşcări, fără empatie şi fără conştiinţă. Lui Tallie continua să fi fie

greu să creadă sau să înţeleagă. Dar, cel puţin, şocul numeroaselor trădări pe care le trăise începuse să se atenueze, şi se simţea mai împăcată. Şi se bucura să lucreze cu Megan, care era harnică, dar avea şi simţul umorului. Şi, uneori, după orele lungi de muncă, se distrau copios, lucru care îi făcea bine lui Tallie. În cele din urmă, ieşea soarele şi pe strada ei.

În noiembrie, Tallie găsi un scenariu care îi plăcu, o scriere neobişnuită, a unui tânăr scenarist. Voia să îl producă şi să îl regizeze singură şi începu să spună pe picioare proiectul şi să contacteze investitori. Cei pe care îi sună se bucurară să o audă, iar sentimentul de a se implica din nou în aşa ceva era înălţător. Îşi ocupă timpul cu însemnări şi telefoane până ce veni şi Max acasă de Ziua Recunoştinţei şi atunci se opri din lucru vreo câteva zile, pentru a se dedica ei, cât stătea acasă. Şi, ca de obicei, se bucurară de timpul petrecut împreună.

— Deci, ce se întâmplă cu tine şi cu Jim? Max îi puse întrebarea în prima seară după ce ajunsese acasă, iar Tallie începu să râdă.

— Nimic, de ce? Sună din când în când să îmi spună cum mai stă cazul, dar, din punctul ăsta de vedere, nu se întâmplă prea multe acum.

— Josh m-a sunat de vreo câteva ori din Michigan. Spune că tatăl lui te place, zise Max sfioasă.

— Şi eu îl plac, dar avem lucruri mai importante de făcut acum. Drăguţ din partea lui Josh că a sunat.

Tallie îi zâmbi.

— Da. O să încerce să vină la New York după sezonul de fotbal, ca să se înscrie la Drept, la NYU.

O invitase şi la un meci, dar nu avusese timp să meargă şi îi promisese că avea să o sune în weekendul de Ziua Recunoştinţei. Max îl plăcea cu adevărat, dar, pentru moment, erau doar prieteni. Căzuseră de acord că relaţiile la distanţă erau greu de întreţinut. Iar Jim o sună pe Tallie a doua zi să o întrebe ce mai face şi să le ureze sărbători fericite. Plecau la nişte rude de-ale soţiei lui. Avea o soră în Pasadena, cu copii de aceeaşi vârstă cu ai lui, aşa că îşi petreceau adesea sărbătorile cu ei.

— Ce faceţi, tu şi Max? întrebă el.

— Anul ăsta va fi mai linişte pentru noi. Petreceam Ziua Recunoştinţei cu tata, de regulă, iar anul acesta va fi altfel fără el.

Iar, în ultimii patru ani, doar Hunt pregătise masa. În acest an, aveau să se descurce singure şi să petreacă timpul împreună. Iar Max voia să se vadă cu nişte prieteni cât stătea acasă.

— Ştiu cât de greu poate fi asta, spuse Jim cu compătimire. Poate că putem să ne întâlnim cu copiii, la masă, înainte să plece la şcoală, deşi Josh e, de obicei, destul de ocupat cu prietenii lui cât stă acasă.

— La fel şi Max, zise Tallie în timp ce fiica ei intră în cameră şi întrebă cu cine vorbeşte. Tallie îi spuse în şoaptă că era Jim, iar Max păru entuziasmată şi începu să o îndemne să stabilească o întâlnire cu ei. Tallie rânji în semn că pricepuse mesajul. Ce zici de weekendul ăsta? sugeră ea. Prânzul sau cina sâmbătă?

— Lasă-mă să vorbesc cu copiii şi revin. Mi se pare perfect.

Părea încântat şi o sună din nou după o jumătate de oră. Ambilor băieţi le plăcea ideea şi sugeraseră să meargă împreună la bowling şi să mănânce o pizza acolo. Tallie o informă pe Max, căreia îi plăcu propunerea. Tallie simţea că înmugureşte o idilă sau, cel puţin, că există un interes reciproc între Max şi fiul cel mare al lui Jim. Tallie credea că era un lucru drăguţ, şi la fel considera şi Jim. Atunci, îi ură din nou sărbători fericite lui Tallie şi conveniră să se întâlnească la bowling sâmbătă la şapte. Max păru mulţumită când află acest lucru. Iar Jim spuse că Bobby aducea cu el şi un prieten, un coleg de şcoală. Părea că avea să fie o seară amuzantă.

Ziua Recunoştinţei se dovedi a fi pe cât de grea bănuiseră Max şi Tallie. Era inevitabil să le fie greu fără Sam şi Hunt. Se descurcară cât de bine putură, iar, după cină, merseră împreună la un film şi se culcară devreme în acea seară.

Vineri, Max ieşi cu unele dintre prietenele sale, care veniseră acasă pentru sărbători, iar seara merseră împreună la o petrecere. Sâmbătă, Max şi Tallie ieşiră la cumpărături după unele lucruri de care avea nevoie Max, iar la şapte se întâlniră cu familia Kingston la bowling, după cum planificaseră. Tallie îşi dădu imediat seama că interesul lui Josh faţă de Max era mai mult decât prietenesc. Aveau multe lucruri în comun şi se purtau adorabil unul cu celălalt. Iar Bobby şi prietenul lui erau extrem de drăguţi. Se simţiră cu toţii bine şi rămaseră la bowling până la zece şi jumătate, iar Josh şi Max abia dacă doreau să plece. Bobby începu să îşi tachineze fratele din cauza asta, iar Jim şi Tallie se prefăcură că nu înţeleg despre ce era vorba şi discutară degajaţi când, în cele din urmă, plecară şi mai rămaseră în parcare vreo câteva minute, să vorbească. Cele două familii se simţiseră minunat împreună.

— Mulţumesc, Jim, spuse Tallie.

El observase pe parcursul serii că părea mai fericită şi mai relaxată decât ultima dată când o văzuse, cu trei luni în urmă. Dar atunci fusese imediat după moartea tatălui ei şi după toate lucrurile prin care trecuse. Părea că îşi recuperase o parte din aerul tineresc şi din buna dispoziţie, între timp, şi se bucura să vadă asta.

— Va trebui să mergem la patinoar când vin copiii, de Crăciun, sugeră Jim, iar băieţii se grăbiră să fi sprijine invitaţia. Au amenajat un patinoar frumos lângă noi, pentru perioada sărbătorilor. Eu sunt cam ruginit, dar ne place mereusă mergem la patinoar.

— Nu am mai patinat de o veşnicie, se confesă Tallie zâmbind.

— Lucrezi la un film nou acum? o întrebă el interesat.

— Am să încep. Acum fac munca preliminară. Am găsit, în final, un scenariu care îmi place. Iar The Sand Man o să aibă premiera în câteva săptămâni.

— Va trebui să merg să îl văd, spuse el relaxat, iar ea dădu din cap.

Max venea acasă exact la timp pentru premieră, care avea să fie grandioasă, din moment ce era ultimul film produs de Hunter Lloyd. Cei din sistem făceau previziuni despre mai multe nominalizări la Oscar. Avea să fie un film important şi, spera ea, un nou succes de casă. Ca de obicei, Tallie era modestă şi schimbă subiectul. Cei şase îşi luară la revedere şi, după câteva minute, erau în drum spre casă.

— E drăguţ, nu-i aşa, mamă? spuse Max cu o privire jucăuşă, iar Tallie zâmbi larg.

Îşi dădea seama cât de fermecată era fiica ei de Josh, chiar şi fără acest comentariu.

— Josh? Da, e foarte drăguţ, e un băiat frumos.

Max începu să râdă imediat ce Tallie spuse aceste cuvinte.

— Vorbeam despre tatăl lui.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, zise Tallie şi îşi dădu exasperată ochii peste cap. Da, şi el e drăguţ. E un prieten foarte drăguţ.

Max nu mai spuse nimic şi zâmbi uitându-se pe fereastră, în timp ce Tallie conducea spre casă.

capitolul 19

Sand Man se bucură de recenzii elogioase, pentru interpretare, regie, muzică şi imagine. Publicului îi plăcea la nebunie, iar cinefilii de toate vârstele se călcau în picioare în cinematografele unde rula. Era un succes colosal, iar Tallie era în al nouălea cer. Îi oferea o gură de oxigen după un an atât de greu. Max veni acasă cu o seară înainte de premieră, la care asistă alături de mama ei, iar a doua zi casa era plină de flori, şampanie, cadouri şi mesaje de laudă. Iar Tallie nu putu să nu se gândească la faptul că ar fi vrut ca tatăl ei să vadă toate acestea. Se bucurase de fiecare moment în care unul dintre filmele ei avea succes şi i-ar fi plăcut la nebunie acesta. Avea acţiunea, subiectul complicat şi interpretarea de clasă care îi plăceau.

Jim Kingston sună să o felicite şi el. Spuse că urma să vadă filmul în acel weekend, împreună cu Bobby. Iar Josh trebuia să vină acasă peste câteva zile, pentru vacanţa de Crăciun.

— Trebuie să fie un film fantastic, din ceea ce spun criticii, zise Jim cu amabilitate şi apoi o întrebă dacă era pregătită de Crăciun.

De fapt, era îngrozită de venirea sărbătorilor. Urma să fie o altă sărbătoare importantă fără tatăl ei. Durerea pierderii lui era în continuare acută, pentru ea şi pentru fiica ei.

— Pe cât de pregătite putem fi.

Fusese deja la Maxfield pentru a cumpăra tot ceea ce credea că ar fi vrut Max. Brigitte o ajutase mereu cu cumpărăturile de Crăciun, dar Tallie nu o rugă pe Megan să o facă pentru ea. Îşi făcuse un scop din a fi mai puţin dependentă de ea faţă de cât fusese de Brigitte şi în a face mai multe pentru ea însăşi. Dorea ca relaţia lor de muncă să fie mai echilibrată şi chiar un pic distantă. Dorea ca atmosfera să fie mai profesionistă şi mai puţin personală. Părea înţelept după tot ceea ce se întâmplase, iar Megan înţelegea. Devenise deja un mare câştig în viaţa lui Tallie.

— Dar tu? îl întrebă Tallie pe Jim despre Crăciun.

— Cumpărăturile de Crăciun nu au fost niciodată punctul meu forte. Aceste sărbători nu mai sunt la fel după ce treci prin ce am trecut noi şi ai trecut şi tu. Şi ştiu că trebuie să îţi fie dor de tatăl tău.

— Îmi este, recunoscu ea. Dar, cel puţin, avea optzeci şi şase de ani şi, chiar dacă mi-e dor de el, s-a păstrat o oarecare ordine naturală a lucrurilor – ceea ce nu fusese cazul pentru soţia lui Jim.

— Trebuie să stabilim când ne întâlnim să mergem la patinoar, îi reaminti Jim. Te sun imediat ce ajunge Josh acasă, promise el.

Aşa că nu fu surprinsă când o sună patru zile mai târziu. Stătea la birou, gândindu-se la Brigitte, întrebându-se cum avea să fie Crăciunul în închisoare pentru ea. Tallie nici măcar nu îşi putea imagina şi nici nu voia asta. Ridică telefonul, ştiind că era Jim, iar el păru încântat să o audă. Înainte de orice altce-va, o felicită pentru ultimul ei film. După cum promisese, fusese cu Bobby în weekend, îl văzuse şi îi plăcuse la nebunie.

— Este minunat!

Acum, că o cunoştea, fusese şi mai impresionat de talentul ei de regizor. Interpretarea fusese incredibilă, iar lui Bobby îi plăcuse la fel de mult. Tallie era încântată să audă asta.

— Mulţumesc, spuse ea cu căldură. Dobora recordurile de încasări şi, până acum, era hitul sezonului. Merge chiar foarte bine.

— Am un cadou de Crăciun pentru tine, zise el, schimbând subiectul. Ea nu îi luase nimic şi se simţi brusc jenată. Avocatul lui Brigitte ne-a contactat azi, pe noi şi pe procuror. Vrea să pledeze vinovată în ambele cazuri şi să scape astfel, pentru că timpul trece. Şi asta înseamnă că o să scapi şi de procesul civil, pentru că, odată ce pledează, tot ceea ce trebuie să faci este un aranjament cu avocatul ei pentru suma pe care este dispusă să o înapoieze şi gata. Nu va mai trebui să mergi în instanţă şi să depui mărturie. Fără juriu, fără proces… aproape că s-a terminat, Tallie, spuse el calm.

Era un dar pe care se bucura să i-l facă. În curând, urma să lase totul în urmă şi el ştia cât de important era asta pentru ea. Posibilele procese atârnau greu pe umerii ei, iar Jim ştia că aveau să fie traumatizante. Şi, până ce nu le lăsa în urmă, nu se putea vindeca cu adevărat.

— De ce crezi că a făcut asta? întrebă Tallie, surprinsă şi încântată.

Era o veste mare.

— Probabil pentru că avocatul ei nu este prost. Nu poate câştiga niciunul dintre aceste cazuri. Dacă îşi recunoaşte vinovăţia, obţine un aranjament mult mai bun din partea procurorului general şi a celui districtual. Pierderi controlate. Vor cădea de acord asupra perioadei pe care o va petrece în închisoare, în loc să meargă la limită cu un proces cu juraţi, în ambele cazuri. Ar fi trebuit să fie sinucigaşă să facă asta. Face ceea ce trebuie şi va face procesul civil mult mai uşor pentru tine dacă este rezonabilă, ceea ce rămâne de văzut. Dar sper că aşa va fi. Era, de fapt,

singura ei opţiune. Era încântat şi, pe măsură ce Tallie începea să înţeleagă mai bine, se simţea la fel. Crăciun fericit, Tallie, spuse el cu căldură.

— Mulţumesc, Jim, pentru tot.

Era cât se putea de sinceră.

— Hai să punem la cale seara aia de patinaj pentru după sărbători, zise el pe un ton prietenos.

— Mi-ar face multă plăcere, răspunse ea cu încântare nedisimulată, din moment ce se mai distrase cu ei şi înainte, la bowling.

Şi apoi merse să îi spună şi lui Max despre Brigitte. Şi-ar fi dorit să fi poată spune şi tatălui ei. Coşmarul aproape că se sfârşise. Poate că, până la urmă, era cadoul de Crăciun pe care i-l făcea Brigitte, sau poate că nu. Poate că făcuse totul doar pentru ea. Pierderi controlate, după cum spusese Jim. Era greu de spus. Dar era un lucru bun. Şi veşti foarte bune pentru ea.

Tallie şi Max luau micul dejun în bucătărie, într-o marţi dimineaţă, între Crăciun şi Anul Nou. Tallie se uita la nişte e-mailuri pe computerul ei, în timp ce Max citea ziarul şi brusc scoase un ţipăt, care o făcu pe Tallie să sară aproape din scaun.

— O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Ce mai este acum? îi era mereu frică de veşti proaste, rezultatul a tot ceea ce se întâmplase. Jim îi spusese că avea să treacă, dar nu se întâmplase încă. Ce s-a întâmplat?

Max zâmbea cu gura până la urechi în timp ce citea cu un glas plin de importanţă.

— Este un editorial despre toate filmele care au avut premiera de Crăciun. Prevăd că vei câştiga un Oscar pentru The Sand Man şi tipul care scrie rubrica are, de regulă, dreptate. Ce zici de asta, mamă?

— Pare minunat, dar nu poţi crede în toate previziunile astea. Îşi dă doar cu presupusul. Vom vedea. Nominalizările se făceau abia în februarie. Şi apoi adăugă: Am mai fost nominalizată de două ori şi nu am câştigat.

Dar chiar şi o simplă nominalizare ar fi fost minunat pentru film, dacă s-ar fi dovedit a fi adevărat, şi ar fi putut fi nominalizată şi pentru un Glob de Aur.

— Halal atitudine optimistă, o certă Max. Dacă eşti nominalizată, pot să merg cu tine? o întrebă Max.

Voia să se asigure de loc în avans. Şi asta îi reaminti lui Tallie că, data trecută, mersese cu tatăl ei, dar ar fi fost amuzant să meargă cu Max, iar Max mai fusese cu ea, chiar dacă urma să fie o seară lungă, uneori plicticoasă. Dar ar fi fost, în mod clar, minunat să câştige un Oscar, iar

Max să participe la ceremonia de premiere alături de ea. Îi oferea un lucru pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

Era momentul să trăiască din nou şi, cu Brigitte pledând vinovată pentru toate capetele de acuzare, cel puţin Tallie nu mai avea procese pentru care să îşi facă griji. Lucrurile arătau, în cele din urmă, ceva mai bine. Şi poate că se întrezărea şi un Oscar în viitorul ei. Nu îndrăznea să spere la asta. Era doar o previziune prostească, Tallie ştia asta, dar ar fi fost incredibil dacă ar fi câştigat un premiu. Era un vis minunat.

Jim o sună după-amiază şi o felicită şi el pentru articol şi îi spuse că speră să câştige, sugerându-i şi o dată pentru întâlnirea de la patinoar pe care o aşteptau cu toţii cu nerăbdare, iar data pe care o propuse i se păru în regulă. Era spre sfârşitul săptămânii.

— Cum ţi-ai petrecut Crăciunul? o întrebă amabil.

— Fără pretenţii. În linişte. Agreabil. Ne-a lipsit foarte mult tata, spuse ea sincer, dar ne-am şi distrat. Şi, de atunci, suntem ocupate.

Timpul trecea mereu rapid când Max era acasă, şi recunoscu şi el acelaşi lucru despre Josh. Spuse că ducea băieţii la schi, în Squaw Valley, de Anul Nou, şi de asta îi sugerase să meargă la patinaj cu o seară înainte.

Max şi Tallie se întâlniră cu cei trei Kingstoni la patinoar, joi seara. Max aduse o cutie de prăjituri pe care le făcuse pentru ei şi cei cinci îşi petrecură mai multe ore pe gheaţă, râzând şi urmărindu-se unul pe altul. Josh era de departe cel mai bun patinator, din moment ce patinase recent în Michigan, şi o luă de braţ pe Max şi porniră împreună, ajutând-o să nu cadă, în timp ce Bobby se întrecea în viteză cu câţiva prieteni. Jim şi Tallie făcură o tură mai încet, vorbind şi râzând, apoi, în cele din urmă, se aşezară pe o bancă pentru a-şi trage suflarea, după o oră. Se distrau de minune. Tallie purtase apărători de urechi de culoare roz şi mănuşi fără degete asortate; părea un copil cu obrajii îmbujoraţi şi ochii sclipindu-i, în timp ce Jim arăta doar un pic mai mare decât fiii lui. Alcătuiau un grup frumos, lucru remarcat şi de ceilalţi patinatori.

— Nu m-am mai simţit atât de bine de secole, zise Tallie zâmbindu-i.

— Nici eu. Mă distrez mereu de minune când sunt cu tine, spuse Jim, părând, pentru un minut, intimidat. Sper că îţi dai seama că, în mod normal, nu le prezint copiilor persoanele cu care lucrez. Nu dorise să spună „victime”, dar ea înţelegea care era mesajul. Eşti o femeie remarcabilă, Tallie. Sunt onorat că am avut ocazia să te cunosc. Aş fi vrut să obţin mai

multe pentru tine sau să nu ţi se fi întâmplat nimic din toate astea. Dar, dacă tot a fost să fie aşa, mă bucur că am fost repartizat să lucrez la cazul tău şi că am ajuns acum să te cunosc.

Din unele puncte de vedere, simţiră că deveniseră prieteni şi că el chiar ajunsese să o cunoască prin intermediul unora dintre cele mai triste evenimente ale vieţii ei.

— Şi eu simt la fel şi cred că ai făcut o treabă minunată. Dacă nu ai fost tu, nu am fi prins-o niciodată pe Brigitte şi nici nu am fi putut să o oprim. Sunt doar recunoscătoare că toate astea au trecut acum.

Îşi revenise mai bine decât se aşteptase el şi acum părea mai puternică, de fiecare dată când o vedea. Şi era o femeie foarte atrăgătoare, atât de bună şi de blândă, încât o plăcea din ce în ce mai mult şi era din ce în ce mai atras de ea. Nu îşi petrecuse niciodată timpul în afara serviciului cu o „victimă", dar îi plăcea foarte mult să îşi petreacă timpul cu Tallie şi, de fiecare dată când o vedea, tot ceea ce voia să facă era să o vadă din nou.

— Nu am vrut să crezi că e un lucru care mi se întâmplă în mod obişnuit. De fapt – îşi mută privirea pentru un moment, apoi se uită din nou în ochii ei verzi – nu am mai ieşit cu nimeni de la moartea lui Jeannie.

— Înţeleg, spuse ea uşor, îşi scoase una dintre mănuşile roz şi îl bătu încet pe mână, iar el îi strânse degetele cu ale lui.

— Vrei să iei masa cu mine, Tallie? o întrebă cu o privire precaută.

Îi era frică de un eventual refuz şi că putea să strice ceea ce aveau acum. Ea îi zâmbi şi dădu aprobator din cap.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Odată ce spuse aceste cuvinte, el se lumină şi apoi se ridică şi o trase şi pe ea în picioare. Tocmai îi oferise tot ceea ce dorea şi îi era frică să spună mai multe. Şi, pentru prima dată, nu se simţea lipsit de loialitate faţă de răposata lui soţie dacă se uita la altă femeie. Era sigur că ar fi plăcut-o şi ea pe Tallie şi i-ar fi plăcut şi cât de bine se purta cu băieţii, iar Max era o fată drăguţă.

Păreau că se potrivesc împreună, iar cele trei ocazii în care petrecuseră un timp împreună fuseseră pline de înţelegere şi veselie. Iar Jim îl avertizase deja pe Josh să nu se poarte urât cu Max, iar acesta promisese. Jim nu voia ca vreun lucru să meargă prost. Tallie trecuse prin destule, la fel şi Max.

Tot restul serii, copiii patinară împreună, uneori Jim şi Tallie însoţindu-i. Şi, printre reprizele de patinaj, stăteau de vorbă pe una dintre

bănci. Jim îi spuse că voia să o ducă la un restaurant numit Giorgio Baldi, unde aveau cele mai bune paste din lume.

Le părură rău tuturor că seara se termina şi plecară cu greu de pe gheaţă. Era ora unsprezece şi patinau deja de patru ore. Cei trei membri mai tineri ai grupului nici măcar nu păreau obosiţi. Dar Kingstonii plecau spre Squaw Valley de dimineaţă, pentru trei zile la schi. Băieţii promiseră să o sune pe Max la întoarcere, iar Jim făcu un lung schimb de priviri cu Tallie când îşi luară rămas-bun şi o sărută pe obraz. Tallie le făcu semn cu mâna, căci plecară primele din parcare. Fusese o seară minunată şi se păreau că aveau să mai urmeze mai multe. Se distrase de minune cu Jim şi cu băieţii lui, la fel şi Max, care se lăsase pe spate, în scaunul din maşină, cu ochii închişi, ascultând muzică la iPod, lăsând-o pe Tallie să conducă în tăcere spre casă, pierdută în propriile gânduri.

Tallie nu mai primi nicio veste de la Jim vreme de o săptămână după ce se întorsese din Squaw Valley. Era ocupat la muncă, cu o avalanşă de cazuri noi care aterizaseră la el pe birou, după începutul anului. Dar o sună la o zi după ce Brigitte pledă vinovată pentru acuzaţiile de delapidare, fraudă poştală şi electronică, abuz de încredere şi evaziune fiscală. Pledase vinovată pentru toate acestea. Şi apoi pledase vinovată şi pentru crimă cu premeditare. Sentinţa fusese fixată pentru aprilie. Iar Departamentul de eliberări condiţionate avea să lucreze asupra raportului preliminar şi a recomandării pentru judecător, până atunci. Jim spuse că probabil urma să facă zece ani pentru că pledase astfel. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi putut obţine chiar douăzeci de ani sau pedeapsă pe viaţă. Aşa că îşi făcuse o mare favoare prin faptul că pledase. Iar procesul civil al lui Tallie avea să fie o problemă legată de restituirea sumelor furate. Faptul că Brigitte pledase vinovată indusese o înţelegere pentru a restitui total pagubele victimei. Jim o avertiză pe Tallie că ar putea să nu recupereze atât de mult, dacă Brigitte i-ar fi ascuns sau i-ar fi cheltuit, dar că avea să obţină ceva. Dar, cu excepţia sentinţei şi a negocierilor pentru restituirea pagubelor într-un proces civil, se terminase totul. Iar Tallie nu mai era nevoită să treacă prin agonia unui proces. Era cât se putea de uşurată.

— Ai fost la tribunal când a pledat vinovată? Tallie era curioasă să afle.

— Da, am fost.

— Cum s-a comportat?

El ezită şi apoi îi spuse lui Tallie adevărul, oricât de dureros ar fi fost

acesta.

— A fost calmă, rece şi foarte calculată. Total lipsită de emoţie. Nici măcar nu părea speriată. A pledat vinovată cu o voce clară, fără să fi tremure deloc, fără o lacrimă, fără niciun tremur, şi s-a uitat drept în ochii judecătorului. Este o sociopată perfectă, de la cap la coadă. Avea părul curat şi proaspăt coafat şi a purtat o rochie foarte sexy, pentru care probabil tot tu ai plătit.

Era un lucru şocant. Tallie încercă să vizualizeze momentul, oricât de incredibil ar fi părut acesta.

— Nu înţeleg, zise Tallie încet.

— Nici nu ai cum. Majoritatea oamenilor nu ar înţelege. Acest tip de personalitate ne este atât de străin tuturor celorlalţi. De aceea scapă neprinşi. Noi nici măcar nu ne putem imagina asta, aşa că nici măcar nu suspectăm, în timp ce ei mint, înşală şi fură şi, câteodată, mai omoară pe câte cineva. Este destul de înspăimântător, îmi pare rău pentru Hunter Lloyd, spuse el încetişor, dar mă bucur că nu ai fost tu în locul lui.

— Şi eu mă bucur, zise ea gândindu-se la Max.

Ar fi fost distrusă dacă mama ei ar fi fost omorâtă.

— Deci, cum rămâne cu cina noastră? Îţi convine vineri seară? o întrebă, temându-se că s-ar fi putut răzgândi.

— Perfect.

Max se întorsese la New York în acea dimineaţă, iar Tallie era liberă. Nu ieşea cu grupul de prieteni şi, din moment ce atunci nu lucra, avea timp berechet la dispoziţie. Tot ceea ce făcea era să discute cu investitorii pentru următorul film.

— Te iau pe la şapte şi jumătate, îi promise el şi, când închiseră telefonul, zâmbeau amândoi.

Şi, când Jim ajunse prompt la ea, vineri seară, Tallie fu fericită să îl vadă. Faptul că ştia că Brigitte pledase vinovată îi dăduse cu adevărat o stare de uşurare care durase toată săptămâna şi se simţea şi mai liberă decât se simţise în ultimele luni. Iar Greg mergea înainte cu negocierile pentru a ajunge la un acord în procesul civil, pentru a recupera măcar o parte din bani. Încet încet, lăsa totul în urmă.

În timpul cinei, vorbi necontenit cu Jim despre copii, muncă, familiile acestora, atunci când vor creşte mari. Seara trecu repede, iar mâncarea la Giorgio Baldi era delicioasă, aşa cum spusese el. Iar când Jim o duse acasă, ezită mult în timp ce stăteau afară, lângă casă, apoi o sărută

uşor pe buze şi apoi se uită la ea îngrijorat.

— Vreau să ştii că nu am mai sărutat niciodată o victimă, spuse el încet.

— Nu sunt victimă, şopti ea drept răspuns. Şi nu voi mai fi niciodată.

Era clar că îşi revenea. Zâmbi când îi auzi spusele, îi spusese la cină că luase ultima scrisoare pe care o primise de la Programul de Identificare a Victimelor, având numărul ei pe ea, şi că o aruncase la gunoi când ajunsese, în acea zi.

— Ştii ce vreau să spun, zise el. Nu am avut o relaţie cu o femeie pe care să o fi cunoscut la muncă. Îi spusese deja asta când ieşiseră la patinoar, dar voia să se asigure că ea ştia că este adevărat. Nu vreau să crezi că obişnuiesc să le fac avansuri persoanelor cu care lucrez.

Dar ea nu crezuse niciodată asta. Mai curând, crezuse că erau prieteni până ce el o sărutase.

— Şi eu am o mică problemă, admise ea, din moment ce erau sinceri unul cu celălalt, lucru care îi plăcea. Era esenţial pentru ea, cum fusese întotdeauna, cu atât mai mult acum. Nu sunt sigură că mai pot avea încredere vreodată în cineva. Părea foarte serioasă, iar el izbucni în râs când o auzi, făcând-o să tresară. Vorbesc serios, dori ea să sublinieze.

— Ştiu şi nu te învinovăţesc… dar, dacă nu poţi avea încredere într-un agent FBI, în cine să ai încredere?

Ea se gândi un minut, dar apoi zâmbi.

— Ai dreptate.

— Aceasta poate fi cea mai sigură relaţie de care vei avea parte vreodată. Nu vreau să mă laud, dar…

Înainte de a-şi putea termina propoziţia, ea îl sărută. Uitase cum putea fi, şi uitase şi ea. Ea îşi ştersese totul din minte şi din inimă, iar el crezuse că murise după Jeannie, iar acum îşi dădea seama că nu era aşa. Era cât se poate de viu şi la fel era şi ea. Şi, pe când se uita la el, nu avea idee ce urma să se întâmple, dar ceea ce ştia era că putea avea încredere în el şi că era în siguranţă.

capitolul 20

Una dintre ultimele formalităţi prin care trebuia să treacă Tallie în ce o privea pe Brigitte şi problema delapidării era o vizită de la ofiţerul principal de eliberare condiţionată însărcinat să facă raportul preliminar stabilirii sentinţei, pentru a recomanda judecătorului lungimea pedepsei. Şi se dovedise a fi o prietenă de-a lui Jim, pe care o cunoştea bine. Îl sunase de îndată ce i se repartizase cazul şi el îi dădu toate detaliile, fără să menţioneze că acum ieşea cu Tallie. Era irelevant pentru acest caz.

— Ce fel de persoană e? Sandra Zinneman nu se putu abţine să nu-l întrebe.

Pentru moment, fusese impresionată când îşi dăduse seama despre cine era vorba. Sandra era o mare admiratoare a filmelor ei şi dorea să îşi păstreze atitudinea de profesionist, dar, cu toate acestea, nu îşi putu stăpâni curiozitatea. Îi plăcuse mereu ce citise despre Tallie şi, când studie dosarul, îi păruse rău pentru ceea ce fusese nevoită să îndure.

— Se pare că a avut parte numai de probleme din partea iubitului şi a acuzatei, ca să mă exprim blând, îi spuse lui Jim.

— Este o persoană foarte decentă, cu picioarele pe pământ. A trecut prin multe, cu toate problemele astea. Ai să o inviţi la tine?

Jim spera că putea să o apere pe Tallie, să nu mai fie nevoită să vorbească din nou despre toate astea, dar recomandarea ofiţerului de eliberare condiţionată era importantă pentru judecător. Urma să îşi bazeze lungimea sentinţei date lui Brigitte pe ceea ce scria Sandra în raport. Era o persoană importantă pentru rezultatul final. Avea să o intervieveze şi pe Brigitte şi pe toţi ceilalţi implicaţi în caz, pentru a oferi o sugestie întemeiată, pe baza tuturor elementelor din caz. Şi era cunoscută drept o persoană corectă şi minuţioasă.

Sandra păru că se gândeşte pentru o clipă.

— De fapt, mă gândeam să mă duc să o văd la ea acasă, din câteva motive. M-am gândit că ar putea fi mai puţin supărător pentru ea şi am cam vrut să văd unde lucrau împreună şi care era atmosfera la „locul crimei”. Se referea la delapidare, nu la crimă. Decorul trebuie să fie destul de grandios, zise ea, părând un pic uimită.

— Nu chiar, îi zise Jim. Este o casă frumoasă, dar ea este o persoană foarte normală. Acuzata era singura „grandioasă”. Tallie Jones arată ca o persoană pe care ai vedea-o la supermarket. Succesul nu i s-a urcat

niciodată la cap. Pe acuzată a luat-o valul şi a devenit lacomă.

Îi plăcea ideea că Sandra mergea să o vadă pe Tallie. Ce părere ai, după ce ai citit raportul?

— Că Brigitte are nevoie de ceva timp să mediteze. Citise cererea avocatului apărării de a-i acorda sentinţe concomitente lui Brigitte, dar Sandra Zinneman nu înţelegea de ce ar fi trebuit să facă asta. Delapidase o avere de la angajatoarea ei, comisese un abuz şocant de încredere şi pledase vinovată pentru crimă. Sandra credea că o sentinţă consecutivă era mai potrivită pentru ceea ce merita. Nu avea de gând să fie blândă cu ea. Am să merg să văd victima imediat ce am să pot. Mai am vreo două cazuri importante pe birou.

Avea un alt caz de crimă şi un grup de pedofili care făcuseră afaceri pe internet, şi de aceştia dorea să se ocupe mai întâi. Ca ofiţer senior, cu o reputaţie excelentă, cele mai importante cazuri ale departamentului îi erau repartizate ei.

— Dă-mi de ştire dacă te pot ajuta cu ceva, zise Jim.

— Trebuie să o întreb ce părere are despre sentinţă şi ce fel de urmări a avut de îndurat de pe urma cazului.

Jim ştia lecţia şi ştia că avea să fie supărător pentru Tallie să treacă din nou prin toate acestea, dar aceasta avea să fie ultima oară, până la sentinţa propriu-zisă. În acel moment, Tallie era aşteptată să facă o declaraţie în faţa judecătorului. Jim avea de gând să meargă cu ea, pentru a-i oferi sprijinul, şi oricum trebuia să fie prezent şi la audiere, din moment ce era cazul lui.

Sandra o sună după două zile. Tallie era o persoană plăcută şi stabiliră să se întâlnească săptămâna viitoare. Când se văzură, vizita fu mai puţin dureroasă decât se gândise şi se temuse Tallie. Sandra era extrem de pricepută în ceea ce făcea şi dădea dovadă de compasiune sinceră, care venea direct din inimă. Îi plăcu foarte mult de Tallie de când o văzu şi era impresionată de faptul că nu îşi dădea aere, că nu dramatiza mai mult decât era cazul şi că arăta şi se purta ca o persoană normală care fusese victima unei infracţiuni şi care era foarte rănită de trădarea lui Brigitte. Sandra simţea o simpatie profundă pentru ea chiar mai mult decât ar fi crezut. Când părăsi casa lui Tallie, după trei ore de conversaţii serioase, Sandra nutrea chiar mai mult respect pentru ea decât înainte de a se cunoaşte. Iar Tallie se simţea ciudat de împăcată cu sine şi de protejată. Îşi dădea seama că această femeie, care văzuse atât de multe crime cu adevărat şocante, o

compătimea sincer pentru lucrurile prin care trebuise să treacă. De fapt, fusese o uşurare să vorbească cu ea. Iar Sandra îi spusese clar că avea de gând să recomande sentinţa maximă, în ciuda posibilelor înţelegeri pe care Brigitte şi avocatul ei ar fi putut încerca să le facă. Îi spuse lui Tallie că era destul de sigură că judecătorul care trebuia să dea sentinţa avea să fi asculte sugestiile. De obicei, acesta o făcea, iar opiniile ei erau urmate adesea de către instanţă.

Tallie îi mulţumi cu căldură şi, după ce Sandra plecă şi închise uşa, merse în grădină copleşită de un sentiment imens de uşurare. Se terminase aproape totul, iar cazul ei era pe mâini bune. Acum, putea să se gândească la alte lucruri, la vremurile fericite şi zilele mai bune care o aşteptau pe viitor.

capitolul 21

Tallie se încruntă de pe bancheta din spate a limuzinei lungi şi negre. Purta o rochie din satin lungă, roşie şi fără bretele, pe care Max o alesese pentru ea şi semăna cu un copil furios de patru ani, în timp ce fiica ei râdea de ea. Rochia era extrem de strâmtă, dar Tallie arăta spectaculos în ea, cu părul ei blond strâns în vârful capului şi sandale roşii, cu toc înalt, din satin.

— Nu înţeleg de ce trebuie să mergem cu maşina asta ridicolă. Şi urăsc rochia asta prostească. Am fi putut merge cu un SUV. Şi îmi ies sânii din rochie. Am să mă fac de râs, zise Tallie irascibilă, în timp ce Jim şi Max schimbară câteva priviri.

Max se bucura că era şi el cu ele, la fel cum se bucura şi Tallie. Fusese tristă toată săptămâna, dându-şi seama că tatăl ei nu avea să fie cu ea. Dar era plăcut să îl aibă pe Jim alături de ele. În ultimele trei luni, Jim şi Tallie petrecuseră mult timp împreună. La sfârşitul de săptămână, stătea cu el şi cu Bobby. Iar Jim venise cu ea la New York, pentru a o vizita pe Max. Făcuse o listă cu investitorii pentru următorul film pe care aveau să îl înceapă în septembrie. Şi, ca o ironie, Brigitte urma să îşi primească sentinţa în termen de o săptămână. Se terminase aproape. Iar Tallie se bucura că Jim venise cu ea şi cu Max.

— Ar fi trebuit să port negru, murmură ea, iar Max izbucni în râs.

— Arăţi grozav, mamă. Şi eşti o vedetă. Nu poţi să apari într-un SUV, când toată lumea coboară din limuzină.

— De ce nu? replică Tallie în timp ce Jim îi zâmbi.

Era nebun după ea şi atât de mândru să o însoţească.

— La anul venim cu o camionetă, îi promise Jim, cu un zâmbet. Sau cu o maşină FBI. Ar trebui să funcţioneze.

Tallie zâmbi o clipă. Ura genul acesta de lucruri, cu toată presa de faţă, strigând-o pe nume, etalându-se împopoţonată şi prea strident machiată. I se părea atât de fals. Avea înfăţişarea necesară, dar nu şi personalitatea. Ar fi preferat să rămână acasă, să se uite la televizor, dar nu şi dacă ar fi câştigat. Era sigură că nu va câştiga oricum, ceea ce o făcea să se simtă şi mai jenată de faptul că era atât de aranjată. The Sand Man câştigase patru Globuri de Aur, dar un Oscar era mult mai greu de câştigat şi nu o mai făcuse până atunci. Era sigură că nu avea să fie nimic diferit nici în această noapte, deşi fusese nominalizată la categoria cel mai bun

regizor, iar filmul fusese nominalizat la alte cinci premii.

Lunga limuzină neagră se aşeză la rând şi, în cele din urmă, le veni şi lor rândul, iar Max o verifică din priviri pentru ultima dată. Se îmbrăcase cu o rochie albă, fără bretele, cu o jachetă scurtă din blană de vulpe, şi arăta ca o starletă. Dar Tallie arăta magnific. Părea de viţă regală când aştepta să coboare din maşină. Nu îi plăcea acest joc.

— Noi urmăm, mamă. Uită-te la mine. O studie pe mama ei pentru o ultimă dată înainte de a coborî din maşină. Arăţi minunat. Nu uita să zâmbeşti.

Jim privea schimbul de replici între mamă şi fiică şi era mişcat. Arătau minunat împreună şi ajunsese să o iubească pe Max la fel de mult ca pe mama ei, iar băieţii lui erau impresionaţi că ieşea cu o vedetă de la Hollywood, dar ea nu se purta ca atare – asta era cel mai bine şi ceea ce îi plăcuse la ea de la bun început. Era pur şi simplu târâtă la Oscaruri, dând din picioare şi plângându-e, împotriva dorinţei sale. Se gândea că era amuzant. Dar Tallie nu gândea la fel.

— Am să-i împuşc dacă te necăjesc, promise Jim, şi ea izbucni în râs, chicotind în timp ce stătea în limuzină, îmbrăcată cu o rochie sexy, cu părul perfect aranjat într-un coc neglijent, cu sandale din satin roşu şi diamante în urechi.

El ştia că avea să stârnească invidia oricărei femei de acolo sau care o vedea la televizor. Şi el purta un smoching nou-nouţ pe care şi-l cumpărase special pentru această ocazie. Nu mai avusese niciodată nevoie de un smoching propriu, dar se gândi că acum, din când în când, urma să fie util. Şi fusese foarte onorat când îi ceruse să le escorteze. Ştia că amândoi băieţii se uitau la televizor, îi avertizase, cum o anunţase şi pe cumnata lui, care era o admiratoare a lui Tallie. Şi Jack Sprague se uita. Era foarte impresionat că Jim se ducea la Oscaruri.

Şi apoi ieşiră din maşină. Tallie ieşi cu multă graţie, părând mai mult actriţa care fusese odată, decât regizorul care era acum. Zâmbea, iar ziariştii începură să fi strige numele când începură traversarea covorului roşu. Jim mergea între Tallie şi Max. Tallie le zâmbea fotografilor ca o profesionistă ce era, răspunse la câteva întrebări şi râse la auzul comentariilor unei persoane. Poză cu Max, apoi cu Jim, apoi cu amândoi. Cineva îl întrebă cum îl cheamă, şi el răspunse. Se simţea ameţit în timp ce îşi croiau drum, şi zări câteva vedete importante în faţă, dar şi în spatele lor. Înţelegea acum de ce ei nu îi plăcea asta, era îngrozitor. Dar Tallie nu

lăsa să se vadă nimic. Se purta cu cea mai naturală graţie şi apoi ajunseră în final în clădire, fiind conduşi la locurile lor, camerele căutând să focalizeze imaginea pe cele mai mari staruri.

— O, Doamne, confruntarea cu un suspect înarmat cu un AK-47 este mai puţin înfricoşătoare, îi şopti lui Tallie.

Avusese dreptate, se gândi el, era cel mai înspăimântător lucru pe care îl făcuse vreodată. Nu mai făcuse niciodată ceva asemănător.

— Urăsc chestia asta, spuse ea printre dinţi, dar cu un zâmbet de buze, dar aceasta era lumea ei şi trebuia să facă parte din ea, din când în când, fie că îi plăcea, fie că nu, mai ales într-o asemenea seară.

Îi plăcea munca, dar nu şi partea în care trebuia să se dea în spectacol. Iar Max părea că se distrează, în timp ce îşi ocupau locurile din rândul al doilea.

— Arăţi minunat, mamă, spuse Max, după ce o studie din nou, pentru a se asigura că nu avea ruj pe dinţi şi că părul îi stătea cum trebuie.

Tallie arăta perfect, iar Jim era mândru. Nu se aşteptase niciodată să ia parte la aşa ceva şi îl lua cu ameţeli numai să se gândească la modul în care ajunsese aici şi cât de natural i se părea să fie acum şi aici cu ea.

Mai multe persoane veniră să stea de vorbă cu Tallie şi câţiva dintre ei îi urară baftă. Erau productori şi alţi regizori, staruri importante şi agentul ei. Tallie îl prezentă tuturor. Jim nu putu să-i reţină pe toţi, dar era evident cât de respectată era de colegii ei de breaslă. Trebuia să te simţi bine, se gândi el, chiar dacă nu câştigai, dar el spera să o facă. Când luminile începură să scadă în intensitate, el se aplecă şi îi ură succes, iar ea îi zâmbi, camera focalizând pe ei; niciunul dintre ei nu putu vedea asta, dar cumnata lui începu să ţipe isteric de fericire când îi văzu pe ecranul televizorului ei din Pasadena. Pentru familia lui, devenise brusc un star, alături de Tallie, şi niciodată nu s-ar fi gândit şi nu ar fi visat la asta, cum, de altfel, nu ar fi făcut-o nici Tallie. Nu se gândise niciodată că urma să ajungă până aici. Îşi făcuse doar treaba, lucrul pe care îl îndrăgea cel mai mult.

— Am avut deja parte de baftă, îi şopti ea drept răspuns şi el o strânse uşor de mână.

Ca de obicei, seara fu interminabilă, în timp ce se sărea de la o categorie la alta, de la cel mai bun film de desene animate, la cea mai bună actriţă în rol secundar şi cel mai bun cântec. Îi făcu pe oameni să privească întreaga seară mai degrabă decât să le ofere tot ceea ce doreau la final.

Primul premiu câştigat de The Sand Man a fost pentru cea mai bună coloană sonoră. Se auziră ţipete de fericire când compozitorul merse să îşi ia Oscarul şi mulţumi distribuţiei numeroase, tuturor tehnicienilor şi tuturor celor pe care îi cunoscuse vreodată. Jim îşi dădu seama că urma să fie o noapte lungă. Tallie părea calmă în timp ce îl ţinea de mână şi schimba opinii şoptite cu Max, din când în când. Jim se gândi că Tallie părea din ce în ce mai relaxată, pe măsură ce trecea vremea. Şi el devenea din ce în ce mai emoţionat pentru ea. Ea era de o frumuseţe calmă.

În acea seară, oferiră premiul pentru cea mai bună actriţă înainte de cel pentru cel mai bun regizor şi toată lumea fu entuziasmată să o vadă pe favorita Hollywoodului urcând pe scenă într-o rochie extrem de strâmtă, care o făcea să semene cu o sirenă, dar era o fată frumoasă, iar Jim fu de-a dreptul vrăjit să o vadă trecând atât de aproape de ei. Era atât de aproape încât îi putu simţi chiar şi parfumul, iar Tallie îi zâmbi. Ştia cât de ameţitoare era această experienţă. O trăise ani de zile. Nu o mai impresiona, dar era totul nou pentru Jim.

Şi, apoi, în cele din urmă, veni momentul. Citiră numele, prezentară clipuri din filme. Camerele de televiziune se opriră pe fiecare dintre ei şi îi arătară pe monitoarele gigantice aşteptând. Tallie părea foarte calmă, zâmbindu-le lui Max şi Jim, strângându-i de mână. Se hotărâse că nu avea să câştige şi se simţea bine chiar şi cu asta. Viaţa ei, aşa cum era acum, era destul. Nu avea nevoie de mai mult. Şi când urma să înceapă lucrul la un nou film, avea să fie fericită. Nu avea nevoie de un premiu pentru ultima peliculă.

Doi dintre cei mai cunoscuţi actori de la Hollywood făcuseră introducerea, iar actriţa rămase pentru a citi numele câştigătorului. Aşteptară în timp ce ea se chinui să deschidă plicul cu mănuşile ei albe şi lungi şi glumi pe seama acestora, iar Tallie râse şi păru extrem de relaxată.

— Tallie Jones! strigă încântată tânăra actriţă, şi se auzi muzica din film, dar Tallie nu păru să audă.

Nu îşi dădu seama ce se întâmplă. Jim auzi primul, Max izbucni în plâns şi începu să bată din palme, în timp ce Jim o ridica pe Tallie din scaun, aceasta din urmă dându-şi seama ce se întâmplă abia când o văzu pe Max. Câştigase!

Tallie se îndreptă spre scenă cu o expresie uimită pe chip. Nu se aşteptase să câştige. Se întoarse o dată, pentru a se uita la Jim, iar acesta aproape că plângea de fericire pentru ea şi apoi îşi continuă drumul şi urcă

graţioasă pe scenă, ţinu Oscarul în mâini pentru o clipă, închise ochii şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru tot binele din viaţa ei. Putea să îl simtă pe tatăl ei alături, iar vocea ei căpătă accente grave şi sexy când începu să vorbească. În sală se făcu linişte. Toate privirile erau asupra ei.

— Am două persoane cărora trebuie să le mulţumesc, fiicei mele, Max, şi tatălui meu, Sam, pentru că mi-au făcut viaţa atât de minunată. Şi apoi deveni serioasă. Şi vreau să fi mulţumesc lui Hunter Lloyd, oriunde ar fi, pentru faptul că mi-a dat această ocazie minunată şi pentru că mi-a permis să fac acest film minunat. Mulţumesc, Hunt… Mulţumesc tuturor!

Le arătă Oscarul cu un gest triumfător şi părăsi scena la fel de graţioasă cum venise. Dispăru în culise şi alergă înapoi, la locul ei şi la Jim, şi la Max, un minut mai târziu. Întreaga asistenţă o aplaudă în picioare pentru ceea ce spusese. Lui Hunter Lloyd i se simţea lipsa în acea seară. Era o figură importantă la Hollywood, care dispăruse pentru totdeauna, dar filmele lui şi ale ei aveau să dăinuiască. Discursul ei fusese scurt şi înduioşător. Când se aşeză, îi sărută pe Max şi pe Jim. Jim nu fusese niciodată atât de mândru. Era încântat pentru ea şi să ia parte la această seară. Era un moment de vârf din viaţa lor şi însemna extrem de mult pentru el să poată să împartă aceste emoţii cu ea.

The Sand Man câştigă Oscaruri pentru imagine, pentru editare, pentru cel mai bun regizor, cel mai bun film şi cea mai bună actriţă în rol secundar. Academia îi onorase pe toţi, inclusiv pe Hunt. Arătară o fotografie frumoasă a lui Hunt pe două ecrane gigantice, iar un actor faimos ţinu un discurs scurt şi emoţionant despre el, despre faptul că munca lui nu avea să fie niciodată uitată şi că fusese unul dintre cei mai buni producători ele la Hollywood. Când The Sand Man câştigă pentru cel mai bun film, Tallie se întoarse pe scenă pentru a accepta premiul. Iar audienţa se ridică în picioare din nou pentru a o ovaţiona, iar, de data aceasta, în ochii şi pe obrajii ei se văzură lacrimi.

Tallie ţinu un discurt scurt şi emoţionant despre producătorul extraordinar care fusese acesta şi despre onoarea pe care o avusese de a lucra cu el.

— Amintirea lui va dăinui în inima noastră pentru totdeauna, la fel ca opera lui. Niciodată pierdută, niciodată uitată, niciodată departe de inimile noastre. Somn uşor, dulce prinţ. Dispari încet în noapte. Îţi vom simţi lipsa.

Vorbi cu o elocinţă uimitoare şi luă Oscarul pe care avea să i-l trimită Angelei Morissey pentru fiul lor şi, când părăsi scena, în întreaga sală nu

era persoană care să nu lăcrimeze. Fusese un rămas-bun frumos, în ciuda lucrurilor pe care i le făcuse el. Jim o admiră chiar şi mai mult după ce o ascultă şi, când se întoarse din nou la locul ei, îşi puse braţul în jurul ei şi o ţinu aproape. Era o femeie remarcabilă. Iar Jim se simţea ca cel mai norocos bărbat din lume. Max plângea în timp ce se uita mândră la mama ei.

Era o seară strălucitoare, iar Tallie fu asediată de presă la plecare. Strângea la piept Oscarul ei şi al lui Hunt şi îl strângea pe Jim de mână. Iar Tallie le mulţumi tuturor celor care fuseseră implicaţi.

În acea seară cei trei merseră la două dintre petrecerile de după Oscaruri şi, după cea de-a doua, Tallie îi spuse lui Max că ei plecau şi că avea să trimită maşina pentru ea. Max se distra de minune cu un grup de tineri pe care îi cunoştea, iar un tânăr actor arătos flirta cu ea. Era frumoasa balului, iar Tallie păru fericită când plecă la braţul lui Jim, ţinând în continuare Oscarurile. Un ultim grup de fotografi le făcu o poză la plecare, şi ea oftă când se lăsă pe spătarul scaunului maşinii, iar Jim îi zâmbi în timp ce demarară.

— A fost o seară pe cinste, spuse el uimit, iar tu ai fost fantastică, şi apoi o sărută. Sunt atât de mândru de tine, Tallie.

Pentru o clipă, se gândi la tatăl ei. Şi el ar fi fost mândru de ea, dar acum, alături de ea, se afla Jim. Era binecuvântarea pe care nu o aşteptase, după toate pierderile suferite. Şi acum Oscarul, care îi oferea mai multă credibilitate ca regizor. Era recunoscătoare pentru asta, dar, când se uită la el, nu se mai gândea la carieră.

— Şi eu am fost mândră de tine în seara asta, zise ea, uitându-se la el. Mulţumesc că ai venit cu mine.

Îl lăsă fără cuvinte. Ce-ar fi putut să spună? îi plăcea la nebunie modestia şi simplitatea ei, integritatea ei, femeia care era. O sărută din nou, ceea ce îi spunea mai multe decât ar fi putut să o facă folosind cuvintele.

— Mulţumesc, fu tot ce putu el să spună şi ea îl sărută drept răspuns.

Şi, când ajunseră acasă, şi ea coborî din limuzina pe care o trimise după Max, se uită la Jim şi izbucni în râs.

— Caleaşca tocmai s-a transformat în dovleac, iar viziţii în şoareci. Cred că e mai bine aşa, zise ea, iar el râse.

— Ştiu. Te iubesc, Cenuşăreaso.

— Şi eu te iubesc, spuse ea, în timp ce intrară în casă.

Continuară să vorbească despre acea seară în timp ce urcau treptele

spre etaj. Fusese un moment extraordinar în viaţa ei şi o mare onoare şi cel mai bine era că dispăruseră minciunile şi fraudele. Un bărbat bun ieşise, în cele din urmă, şi în calea ei.

epilog

La o săptămână după Premiile Academiei, Brigitte Parker a fost condamnată la optsprezece ani de închisoare. Pe baza recomandărilor din raportul întocmit de Departamentul de eliberări condiţionate, judecătorul refuză să contopească pedepsele şi o obligă să le execute consecutiv. Primi şase ani pentru delapidarea lui Tallie Jones şi doisprezece ani într-un penitenciar de stat pentru asasinarea lui Hunter Lloyd.

Tallie Jones putu să recupereze cam o treime din ceea ce pierduse, din vânzarea proprietăţilor lui Brigitte Parker. Banii din vânzarea casei din Mulholland Drive ajunseră la Fisc pentru evazionarea taxei pe venit.

Un an mai târziu, Tallie Jones şi Jim Kingston se căsătoriră pe o plajă în Hawaii, în prezenţa copiilor lor.

La un an după, Victor Carson se însură cu un model rus, pe care o întâlnise la un târg comercial din Las Vegas.

În colecţia CĂRŢI ROMANTICE vor mai apărea:

Nora Roberts

Misterele nopţii

Declan Fitzgerald nu-şi poate explica impulsul de a cumpăra Manet Hall, un conac dărăpănat de la marginea oraşului New Orleans. Dorind să-i readucă gloria de odinioară, Declan începe de unul singur renovarea, însă viziuni şi sentimente teribile îl copleşesc – dar îşi dă seama că acestea nu îi aparţin. Numai compania fermecătoarei Angelina Simone îi poate distrage atenţia de la acest mister, însă şi ea are legături surprinzătoare cu ciudata casă.

Linda Howard Alegerea inimii

Pentru colonelul Joe Mackenzie, prioritatea este testarea unor avioane revoluţionare, iar Caroline Evans, expertă în optica laser, numită şi Regina Frumuseţii, este principalul element de distragere de la muncă. Când suspiciunile privind un eventual sabotor o indică pe Caroline, Joe trebuie să aleagă între datorie şi îndemnul inimii.

La treizeci şi nouă de ani, Tallie Jones este o legendă la Hollywood, ale cărei filme premiate se bucură de succes financiar şi de aprecierea criticilor. Deloc interesată de strălucirea Los Angelesului, Tallie îşi trăieşte viaţa prin muncă şi este dedicată cercului ei de oameni dragi: familia, partenerul de viaţă, cu care are o relaţie de patru ani, dar şi asistenta şi totodată prietena ei cea mai bună.

În timp ce se află în mijlocul filmărilor la cel mai ambiţios proiect de până atunci, lumea aproape desăvârşită a lui Tallie se prăbuşeşte brusc. Un audit scoate la iveală discrepanţe ciudate în evidenţele ţinute de contabilul ei de încredere şi chitanţe misterioase indică activităţi despre care Tallie nu are habar. În curând, devine evident că o persoană apropiată a delapidat constant sume enorme vreme de ani întregi. După o serie de dezvăluiri cutremurătoare, Tallie trebuie să se confrunte cu adevărul crud din spatele vieţii ei aparent fără cusur: uneori încrederea poate fi cea mai mare iluzie.

„Faima şi bogăţia au, evident, şi o faţetă întunecată, iar Danielle Steel a captat imaginaţia cititorilor săi cu o poveste inteligentă, sfâşietoare şi plină de emoţie”.

590 de milioane de cărţi vândute în 47 de ţări! Cel mai vândut autor în viaţă din toate timpurile!